

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Novalis.; af Novalis [i.e. Friedrich von
Hardenberg] ; oversat af H. L. Bernhoft.

Henrik von Ofterdingen : en Roman

København : C. Steens Forlag, 1820

vi, 280 s.

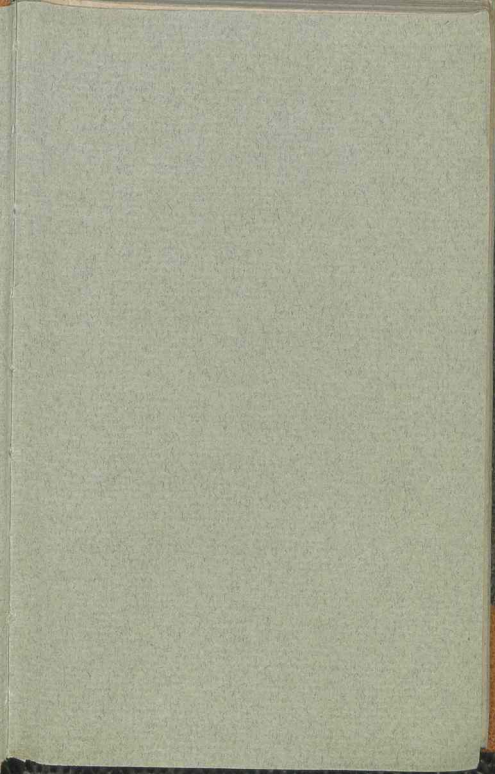
DK

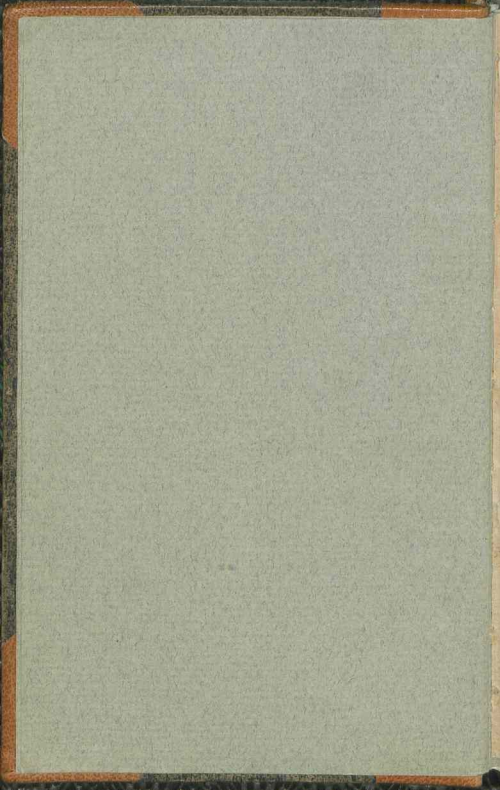
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Henrik von Ofterdingen,

en Roman

af

Novalis.

Oversat

af

H. L. Bernhoff,

Traducteur.

Kjøbenhavn, 1820.

Trykt paa Bog- og Papiirhandler C. Steens
Forlag, hos B. J. Bendixen, og faaes paa
Børsen No. 2.

Deres Naade

Frue Geheimeconferentsraadinde

Sophie Grevinde af Knudt,

fod Grevinde af Moltke,

med dyb Erhødighed

tilegnet

af

Oversetteren.

Naar til dit Lillien-dal, til Skovens Skygger
Du tyer ved Vint'rens Ende fro tilbage,
Dg fluer henrykt flonne Sommerdage,
Hvor Lærken flaaer og Nattergalen bygger.

Hvor, medens landlig Ro din Fred betrygger,
Dg mildner Moderhiertets Savn og Klage,
Den hulde Floras Børn dig smile fage,
Fordi din Haand faa tierlig om dem hygger.

Lyt der en Stund, mens Uveirsskyen glider
Regnsvanger over Lundens grønne Kroner,
Til Digt'rens underfulde Harpes Lener.

Dg har du hørt hans Sang om fvaundne Læder,
Saa lad da dette Blad dit Bliif og Dre
Et Minde af hans danfte Tolk tilføre.

Oversætterens Forerindring.

Jeg vilde bebrejde mig selv som en literarisk Synd, at forøge den allerede eksisterende tåløse Hær af oversatte tydske Romaner, hvis ikke nærværende interessante Skrift, saavel fra Materiens som Formens Side, var vidt forskielligt fra hine. Et Skrift som dette kan staae ved sig selv, og enhver *capatio benevolentiae* i en Fortale vilde her være oversflødig, hvis jeg ikke ansaae det nødvendigt at meddele Læseren min Synepunct ved at have oversat en ikke fluttet Bog, og de Grunde, som have bevæget mig til at bortfiare det sidste Kapitel, som udgiør næsten en Fierdedeel deraf.

Det ædle Træ, fra hvilket denne skønne romantiske Blomst spirede, florerede for tidlig. Unglingen Novalis sank ved sin Indtrædelse i Manddomsalderen i Graven. Hans dristigt stræbende Aand var ikke for denne Verden. Han efterlob ved sin Bortgang dette Venushoved, hvor

til neppe nogen anden Maler vil paatage sig at levere Krop, Hans vidtomfattende Plan skal have været i en Cyclus af Romaner at opfatte og fremstille Grundideerne af Kunstens forskjellige Grene, og saaledes gøre Romanen reen philosophi, i det han blot brugte Fortællingen som den Form, eller som den Ramme, hvori han indsatte sine tiakke Tanker. Han var et af de saa Menneſter, i hvis Siel det Gubdommelige og Menneſkelige havde et ſælles Foreningspunct. Men Mængden hverken forſtod eller ſolte hans nogle forſtode ham, men ſolte ikke med ham og bedømte ham ubilligen; andre ſolte med ham, men forſtode ham ikke og forgubede ham blindt. Novalis Hovedſcil er, at han levede for Kort, og vel den, om hvem man kan ſige det. Det meeſt udmærkede Genie behøver Aar og Tid for at naae Fuldbendſen, ſaavidt denne lader ſig tænke paa Jorden; men en ung Philoſoph er ligesaa umulig ſom en gammel Digter, den forſte kan blive det, den anden har været det. Anvendt paa Novalis finder man altid Digteren ſielden Philoſophen: hans Digte ere viſt nok philoſophiſke; men det poetiſke Element prævalerer: hans Philoſophie er altfor poetiſk, eller ſnarere for phantaſtiſk, i dette Ords adle Betydning, til at være abſtract. For Læſeren af Henrik von Oſterdingen maa den egentlige Fortælling blive Biſag; men Phantaſien

maa kunne følge Helten, den personificerede Poesie, i romantiske Klippehuler, i det gamle Thysslands herlige kraftige Verden, med ham græde over Morgenländerinden, og med ham juble i den fædte Gistkøvs paradisiske Genrykkelser. Ikke Kiender jeg Publicums Smag ialmindelighed nok til at kunne vide, med hvad Bifald Hensel von Osterdingen vil blive læst; jeg kan i den Henseende kun slutte fra mig selv. Med Hensyn til den afbrudte Fortælling, troer jeg at kunne anmærke, at da man forlader Helten i Kierlighedens Arme, vil, haaber jeg, den, som har faaet ham Kier, tilfredsstillet lægge Bogen fra sig, da der behøves kun Liden Phantasie til at supplere Resten, og ovenikøbet har man den Fornøjelse at kunne idealisere sig hans følgende Liv, paa den for enhver Phantasies, og ethvert Hjertes Individualitet meest forlystende Maade.

Hvad endeligen den ovenfor berørte Udelabelse af det sidste Kapitel angaaer, troer jeg at Kunstdommeren vil være enig med mig i, at det er et Product, som uden Skade kan være ulæst, og andre Læsere tabe deri ikke en Stavelse af Fortællingen. Det indeholder den i 8de Kap. omtalte Fabel, et reent Phantasieværk, uden Plan, og uden, i det mindste fattelig, Allegorie. Novalis har uden tvivl dermed villet vise hvad Phantasien frembringer i sin vilde Tilstand, og saale-

VIII

des lære dens Fiender hvad den egentlig er, hvilket det er h iligen at betvivle, de nogenfinde have vidst. Jeg maa ogsaa anm rke, at Hr. Forl ggeren fandt, at denne Bog allerede desuden blev stor nok, og man maatte kiende lidet til, hvor ugunstige disse L der ere for alt Bogv sen, for ikke at give hans Grunde Ret.

Og hermed forlader jeg den danske Henrik von Osterdingen, som en k r Ven, i hvis Selskab lykkelige Timer h nsvandt, og  nster ham, i det han drager ud i Verden, alt muligt Held.

K benhavn den 29de Februar 1820.

Forfatterens Tilsegnelse.

Du har i mig den ædle Drift opvakt,
At flue dybt i Verdens indre Hegne;
Dg tillidsfuld din Gaand jeg seer betegne
Den Wei, som leder mig, trods Stormens Magt.
Hos Barnet har du Anelserne vakt,
Dg drog med det i Phantasieens Egne;
Som Kvindens Mynster her og allevegne,
Du Unglingen sin Svingkraft har vibragt.
Hvad er der da, som mig til Støvet læufer?
Mit Liv og Hjerte høre dig jo til,
Din Elfov mig Beskyttelse jo tænker:
For dig jeg ofrer mig til Kunstens Id;
Du Elfte er den Musa, jeg mig tænker,
Dg du min Digtning's Skytsaand være vil.

I evige Forvandlinger bestaer
Herneben Sangens Magt, den hemmelige,
Som evig Fred den signer Himlens Rige,
Imens den her som Ungdom om os gaar.
Det er af den, vort Lys set faaer,
Den haer os paa Kunstens Himmelfste,
Den Froe som den Nedslagne nyde lige
Den Andagt, hvormed Sangen Hjertet flaar.
Min Mund jeg solte ved dens Barm at haave;
Til hvad jeg var og er, jeg blev ved den,
Dj roved fro mit sunkne Blik at haave.
Den allerhoi'ste Sands dog slumred end;
Da saae jeg den som Engel til mig svave,
Og vaagen fløi jeg i dens Arme hen.

Henrik v. Ofterdingen.

Første Kapitel.

Forældrene laae allerede og sov, Uret paa Væggen slog sin eensformige Takt, mod de klapprende Binduer susede Binden; af og til blev Stuen oplyst af Maanens Skin. Unglingen laae urolig paa sit Leie, og tænkte paa den Fremmede og hans Fortællinger. Ikke er det Skattene, som have vaakt en saa uudsigelig Eyst hos mig, sagde

han til sig selv; al Gierrighed er mig fremmed: men den blaa Blomst længe jeg efter at flue. Den bestiaestiger uophørlig mine Tanker, og jeg kan ikke digte og tænke andet. Saaledes har jeg endnu aldrig været tilmode: det er, som om jeg tilforn havde drømt, eller var henflamret til en anden Verden; thi i den Verden, hvori jeg før levede, hvo beskymrede sig der om Blomster, og om en saafælsom Eidskab for en Blomst, har jeg der aldrig hørt. Hvor den Fremmede nu egentlig kom fra? Ingen af os har nogensinde seet et lignende Menneske; dog veed jeg ikke, hvorfor jeg allene er bleven saa greben af hans Tale; de Andre have jo hørt det Samme, men ingen er saadant Tilfældet med. Og at jeg heller ikke engang kan tale om min underlige Tilstand! Jeg føler mig ofte saa henrivende vel, og kun da, naar jeg ikke har Blomsten ret levende for mig, overfalder mig

en saa dyb, inderlig Drift: den kan og vil Ingen fatte. Jeg vilde troe, jeg var vanvittig, hvis jeg ikke saa og tænkte saa klart og tydeligt; siden den Tid er endog alting mig meget bedre bekienbt. Jeg hørte engang tale om gamle Tider; hvorledes da Dyr og Træer og Bierge talede med Menneskene. Mig forekommer det ligesom om de hvert Dieblif vilde begynde, og som om jeg kunde see paa dem, hvad de vilde sige mig. Der maa endnu gives mange Ord, som jeg ikke veed; vidste jeg mere, saa kunde jeg begribe alting meget bedre. Før dandsede jeg gierne, nu tænker jeg heller efter Musik. Unglingen tabte sig efterhaanden i søde Phantasier og slumrede ind. Da drømte han først om uoverskuelige Graastænder, og vilde ubekiennte Egne. Han vandrede over Have med ubegrikelig Lethed, saa forunderlige Dyr; han

levede med mangfoldige Mennesker, snart i Krigen, i vild Tummel, i stille Hytter. Han kom i Fangenskab og i den kummerligste Nød. Alle Følelser støge til en forhen ukendt Høide hos ham. Han giennemlevede et uendelig broget Liv; døde og kom igien, elskede med den høieste Eidskab, og blev derpaa igien for evig skilt fra den Elskede. Endelig henimod Morgen, da Dæmringen uden for brød frem, blev det stillere i hans Sjæl, Billederne bleve klarere og varigere. Det forekom ham, som om han gik allene i en dunkel Skov. Kun sjelden glimrede Dagen igjennem det grønne Net. Snart kom han til en Fjeldhuuling, som gik op ad. Han maatte klattre over bemossed Stene, som en forbums Strøm havde revet ned med sig. Jo høiere han kom, desto lysere blev Skoven. Endelig naaede han til en lille Eng, som laae paa Skraaningen af Bjerget. I Baggrunden af

Engen hævede sig en høj Klippe, ved hvis Fod han blev en Abning vaer, som syntes at være Begyndelsen til en i Fjeldet hugget Gang. Gangen førte ham magelig og jevn en Tidlang fremad, indtil den fik en stor Udvidelse, fra hvilken allerede langt fra, et klart Skin glimrede ham imøde. Da han traadte ind, blev han en mægtig Straale vaer, som steg, ligesom af et Springvand lige til Hvalvingens Loft, og for oven henspribede i utallige Funter, som neden under samlede sig i et stort Bækken; Straalen glimrede som glødende Guld: ikke den mindste Larm var at høre, et helligt Stille omgav det herlige Skuespil. Han nærmede sig Bækkenet, som bølgede og zittrede med uendelige Farver. Hulens Vægge vare overtrukne med denne Glydenhed, som ikke var heed, men fjølig, og kastede kun et mat blaaligt Skær fra sig paa Væggene. Han dyppede sin

Haand i Bækkenet og vædede sine Læber. Det var, som om en sjelfuld Nande gjennemtrængte ham, og han følte sig indvortes fryset og forfrisket. En uimodstaaelig Lyst efter at bade sig bemægtigede sig ham, og han steg ned i Bækkenet. Det forekom ham, som om en Sky af Aftenrøden omflød ham, en himmelsk Fornemmelse overstrømmede hans Indre; med inderlig Bellsyst stræbte utallige Tanker at blande sig hos ham, nye forhen usete Billeder opstode, ogsaa disse fløde i hinanden, og bleve til synlige Bæfener omkring ham, og enhver Bølge af det kjærlige Element klyngede sig til ham som en blød Barm. Vandet syntes at være en Oplosning af yndige Piger, som øieblikkelig forenede deres Bæfen med hans.

Berust af Henrykkelse og sig dog ethvert Indtryk bevidst, svømmede han i Mag ned ad den lysende Strøm, som flød fra Bække-

net ned i Fjeldet. Et Slags sød Slummer
 overfaldt ham, i hvilken han drømte ubeskriv-
 elige Begivenheder, og hvoraf en anden
 Eysning vakte ham. Han fandt sig paa blød
 Grønsvær ved Kanden af en Kilde, som væl-
 dede ud i Luften og syntes at fortære sig
 deri. Mørkeblaae Bjerge med lyse Aaer
 hævede sig i nogen Fraftand; Dagsly-
 set, som omgav ham, var klarere og mildere
 end det sædvanlige, Himmelen var
 mørkeblaa og fuldkommen reen. Men hvad
 der især med fuld Magt drog ham til sig,
 var en høi lyseblaa Blomst, som stod nær
 ved Kilden, og berørte ham med sine brede
 glindsende Blade. Rundt omfring den stode
 utallige Blomster af alle Farver, og den
 kosteligste Duft fyldte Luften. Han saae in-
 tet, uden den blaae Blomst, og betragtede
 den længe med unævnelig Omhed. Endelig
 vilde han nærme sig den, da den paa engang

syntes at bevæge og at forandre sig; Bladene bleve mere glindsende og klæbede sig til den vorende Stengel, Blomsten bøiede sig hen mod ham, og Blomsterbægerets inderste Bladfreds viste en blaa udbredt Krave, hvori et spædt Ansigt svævede. Hans søde Studsen tiltog med den besynderlige Forvandling, da pludselig hans Moders Stemme vakte ham, og han fandt sig i sine Forældres Stue, som allerede Morgensolen forgyldte. Han var for henrykt, til at blive fortrædelig over at han blev forstyrret; han bød sin Moder venlig god Morgen, og gjengjældte hendes hjertelige Favnetag.

Du Snysover, sagde Faderen, hvor længe siden jeg ikke her og filer. Jeg har for din Skyld ikke turdet hamre; Moderen vilde lade den fiere Søn sove. Paa Frokost har jeg ogsaa maattet vente. Klogeligen har du valgt dig den lærde Stand, for hvilken

vi vaage og arbejde. Smidlertid maa ogsaa den brave Færd, som jeg har ladet mig sige, tage Nætterne til Hjælp, for at studere de vise Forsædres Bærker.

Kjere Fader, svarede Henrik, bliv ikke vred over min lange Søvn, som de ellers ikke er vant til hos mig. Jeg sov først slidigt ind, og har havt mange urolige Drømme, indtil tilsidst en behagelig Drøm forekom mig, som jeg ei paa lang Tid vil glemme, og om hvilken mig synes, at den har været mere end blot Drøm. Kjere Henrik, sagde Moderen, du har vist lagt paa Ryggen, eller under din Aftenbøn havt uvedkommende Tanker. Du seer ogsaa endnu ganske forunderlig ud. Spiis og Drif, at du kan blive munter.

Moderen gik ud, Faderen blev ved at arbejde slittig og sagde: Drømme ere Skum, hvad endog de hvilerde Herrer tænke derom,

og du vil gjøre vel i at bortvende dit Sind fra saadanne unyttige og skadelige Betragtninger. De Tider ere ikke mere, da guddommelige Aabenbaringer fulgte med Drømme, og vi kunne og ville ikke begribe, hvorledes hine udvalgte Mænd, om hvilke Bibelen taler, have været tilmode. Dengang maae Drømmene, ligesom de menneskelige Ting, have været af en anden Bessaffenhed.

I den Tid vi leve, finder den umiddelbare Meddelelse fra Himmelen ikke mere Sted. De gamle Historier og Skrifter ere nu de eneste Kilder, igiennem hvilke en Kundskab om den overjordiske Verden, for saavidt vi behøve samme, bliver os tildeel; og istedetfor hine udtryffelige Aabenbaringer taler nu den hellige Aand middelbar til os igiennem kloge og veltænkende Mænds Forstand, og igiennem fromme Menneffers Levnet og Skiebne. Bore nærværende undergiørende

Billeder have aldrig synderligt opbygget mig, og jeg har aldrig troet de flere Handlinger, som vore Geistlige fortælle derom.

Ead imidlertid hvo som vil, finde Dpbyggelse deri, jeg vogter mig vel for at svække nogen i sin Tro paa dem. — Men, Kjære Fader, af hvilken Grund har de saameget imod Drømme, hvis sælsomme Forvandlinger og lette Natur dog vist maae vælke vor Eftertanke? Er ikke enhver, endog den meest forvirrede Drøm, en besynderlig Tildragelse, som, uden endog at tænke paa en guddommelig Tilstikkelse derved, er et betydeligt Rist i det hemmelighedsfulde Forhæng, som i tusind Folder falder ind i vort Indre? I de viseste Bøger finder man utallige Drømmehistorier af troværdige Mennesker, og erindre dem blot den Drøm, som den ærværdige Hofcaplan nylig fortalte os, og som forekom dem selv saa mærkværdig.

Men ogsaa uden disse Historier, naar de for første Gang i deres Liv havde en Drøm, hvor vilde de da ikke undres, og vist ikke lade dem afftride denne os for sædvanlig blevene Begivenheds Forunderlighed! Mig synes Drømme at være en Beskyttelse mod Livets Regelmæssighed og Almindelighed, en fri Bedrøvelsel for den bundne Phantasie, naar den kaster alle Livets Billeder om hinanden, og afbryder det vorne Menneskes bestandige Alvorlighed ved en munter Børneleeg. Uden Drømme bleve vi vidst tidligere gamle, og saaledes kan man betragte en Drøm, om end ikke som umiddelbar given ovenfra, saa dog som en guddommelig Medgivelse, en venlig Ledsaager paa Balsarten til den hellige Grav. Vist, har den Drøm, som jeg inat drømte, ikke været noget uvirksomt Tilfælde i mit Liv, thi jeg føler, at den griber ind

i min Siel som et stort Hiul, og river den med sig i mægtigt Sving.

Faderen smilede venlig og sagde, i det han betragtede Moderen, som just kom ind: Mo'er, Henrik kan ikke fornægte den Time, som satte ham ind i Verden. I hans Tale tog den syrige vælske Biin, som jeg dengang havde bragt med fra Rom, og som oplivede vor Bryllupsaften. Dengang var ogsaa jeg en anden Karl. Den sydlige Luft havde optøet mig, jeg strømmede over af Mod og Lyst, og du var ogsaa en syrig herlig Pige. Hos din Fader gik det dengang herligt til; Spillemænd og Sangere vare komne fra alle Kanter, og i lang Tid var intet saa lystigt Bryllup blevet høitideligholdt i Augsburg.

I talte forhen om Drømme, sagde Moderen, veed du vel, at du dengang fortalte mig om en Drøm, som du havde

havt i Rom, og sym først havde bragt dig
 paa den Tanke at komme til Augsburg, og
 at frie til mig? Du erindrer mig just til
 rette Tid derom, sagde den Gamle; jeg har
 ganske glemt denne sælsomme Drøm, som
 dengang beskæftigede mig længe nok; men
 just det er mig et Beviis for hvad jeg har
 sagt om Drømme. Det er umuligt at ha-
 ve en ordentligere og tydeligere Drøm; end-
 nu erindrer jeg mig enhver Omstændighed
 ganske nøie; og dog, hvad Betydning havde
 den? At jeg drømte om dig, og strax sølte
 mig betaget af Længsel efter at besidde dig,
 var ganske naturligt; thi jeg kiendte dig al-
 lerede. Dit venlige hulde Bæsen havde
 strax fra Begyndelsen levende rørt mig, og
 kun Eyst til at see fremmede Lande tilbage-
 holdt dengang mit Onske om at besidde dig.
 Den Tid, da jeg havde Drømmen, var
 min Nysgierrighed allerede temmelig stillet,

og saa kunde Tilbøieligheden lettere bane sig Vej.

Fortæl os dog hiin sælsomme Drøm, sagde Sonnen. Jeg var en Aften, begyndte Faderen, ude at spadserere. Himmelen var klar, og Maanen beslaadte de gamle Søiler og Mure med sit blege Dæmringslys. Mine Kammarater gik efter Piger, og mig drev Hiemvee og Elskov ud i det Frie. Endelig blev jeg tørstig og gik ind i det første det bedste Vandhuus, for at forlange en Drik Viin eller Mælk. En gammel Mand kom ud, som vel maatte ansee mig for et mistænkeligt Besøg. Jeg frembragte min Bøn, og da han hørte, jeg var en Udlænding og en Lybsker, bød han mig venlig ind i Stuen og bragte en Glaske Viin. Han bad mig sætte mig, og spurgte om min Haaftering. Stuen var fuld af Bøger og Oldsager. Vi kom i en vidtløftig Samtale,

han fortalte mig meget om gamle Tider, om Malere, Billedhuggere og Digtere. Endnu aldrig havde jeg hørt saaledes tale derom. Det forekom mig, som jeg var stegen iland i en ny Verden. Han viste mig skaarne Stene og andre gamle Mærkværdigheder; derpaa forelæste han mig med levende Ild herlige Digte, og saaledes hengik Tiden som et Lieblif. Selv nu opmuntres mit Hierte, naar jeg erindrer mig den brogede Brimmel af underlige Tanker og Følelser, som i den Nat opfyldte min Siel. I de hedenske Tider var han som hjemme, og længedes med utrolig Inderlighed efter at komme tilbage i hiint graae Dlb. Endelig anviste han mig et Kammer, hvor jeg kunde tilbringe Resten af Natten, fordi det allerede var for sildigt, til endnu at vende tilbage. Jeg sov snart ind, og da syntes mig jeg var i min Fødeby, og vandrede ud af Porten. Det

var, som om jeg skulde etsteds hen, for at udrette noget, dog vidste jeg ikke hvorhen, eller hvad jeg skulde udrette. Jeg gik med overordentlig Hurtighed ad Harzen til, og det forekom mig, jeg skulde til Bryllup. Jeg holdt mig ikke ved Weien, men lige fremad giennem Dal og Skov, og snart kom jeg til et høit Bierg. Da jeg var deroppe, saae jeg den gyldne Eng for mig, og overfluede Thüringen til alle Kanter, saaledes at intet Bierg i Nærheden forhindrede mig Udsigten. Egeoverfor laae Harzen med sine dunkle Bierge, og jeg saae utallige Slotte, Klostre og Landsbyer. Som jeg nu var ret inderlig vel tilmode, faldt mig den gamle Mand ind, hos hvem jeg sov, og det spantes mig, som om det var for en rum Tid siden, at jeg havde været hos ham. Snart blev jeg en Sti var, som gik ind i Bierget, og jeg fleg ned. Efter lang Tids Forløb kom

jeg til en stor Hule, der sad en Olding i
 sin lange Klædning foran et Jernbord, og
 kuede ufravendt til en tryllende skøn Pige,
 som stod for ham, huggen i Marmor. Hans
 Skæg var voxet igiennem Jernbordet, og
 bekræftede hans Fødder. Han saae alvorlig
 og venlig ud, og mindede mig om et gam-
 melt Hoved, som jeg om Aftenen havde seet
 hos Manden. Et glimrende Lys var udbredt
 i Hulen. Som jeg nu stod og betrag-
 tede Oldingen, bankede min Bert mig plud-
 selig paa Skulderen, tog mig ved Haanden
 og førte mig med sig igiennem en lang Gang.
 Efter kort Tids Forløb saae jeg langt fra en
 Dæmring, som om Dagslyset vilde bryde
 frem. Jeg ilede derhen, og befandt mig
 snart paa en grøn Plads; men alt syntes
 mig ganske anderledes, end i Thüringen.
 Uhyre Træer med store glindsende Blade ud-
 bredede Skygge vidt omkring. Luften var

meget heed og dog ikke trykkende. Overalt
Kilder og Blomster og iblandt alle Blomster
behagede mig isærdeleshed Gen, og det
forekom mig, som om de Andre hæiede sig
hen mod den.

Å! Kjæreste Fader, sig mig dog, hvad
Farve den havde, raabte Sønnen med heftig
Bevægelse.

Det husker jeg ikke mere, saa naie jeg
endog har indpræget mig alt.

Var den ikke blaa?

Kan gierne være, blev den Gamle ved,
uden at give Agt paa Henriks sælsomme Hef-
tighed. Saameget veed jeg kun endnu, at
jeg var ganske uudsigelig vel tilmode, og i
lang Tid ikke saae mig om efter min Bed-
sager. Da jeg endelig vendte mig til ham,
bemærkede jeg, at han betragtede mig op-
mærksom og smilede med inderlig Glæde til
mig. Paa hvad Maade jeg kom bort fra

dette Sted, erindrer jeg ikke mere. Jeg
 var igien oppe paa Bierget. Min Lebsager
 stod hos mig, og sagde: du har seet Verdens
 Underværk. Det staaer i din Magt, at blive
 det lykkeligste Væsen paa Jorden og des-
 uden en berømt Mand. Læg vel Mærke til,
 hvad jeg siger dig: naar du paa St. Hans-
 dag om Aftenen igien kommer herhid, og
 hiertelig beder Gud om Oplosningen af
 denne Drøm, saa vil den høieste jordiske
 Lod blive dig til Deel; giv da Agt paa en
 blaa Blomst, som du vil finde heroppe, bryd
 den af, og overlad dig da ydmyg til den
 himmelske Styrelse. Jeg var derpaa i Drøm-
 men blandt de herligste Skikkelser af Men-
 nesker, og uendelige Tider gøglede forbi
 mine Wine med mangfoldige Forandringer.
 Min Tunge var som løst, og hvad jeg tale-
 de, klang som Musik. Derpaa blev alt igien
 dunkelt og snævert og hverdags: jeg saae din

Moder med venligt, unbseligt Blik for mig:
 hun holdt et skinnende Barn i Armene, og
 rakte mig det, da paa engang Barnet syn-
 ligen voksede, og blev mere og mere klart
 og skinnende, og endelig med blændende
 hvide Binger hævede sig over os, tog os
 begge i sine Arme, og fløi saa høit med os,
 at Jorden kun saae ud som et Guldfad, af
 det fineste Arbeide. Derefter erindrer jeg
 mig kun, at igien hiin Blomst og Bierg og
 Olding forekom; men jeg vaagnebe strax efter
 og følte mig optændt af heftig Kierlighed.
 Jeg tog Afsked fra min giæstfri Vert, som
 bad mig, ofte at besøge ham, hvilket jeg
 lovede, og ogsaa vilde have holdet, hvis jeg ikke
 strax efter havde forladt Rom, og hurtig
 var reist til Augsburg.

Andet Kapitel.

Ect. Hansdag var forbi, det havde allerede længe været i Værk, at Moderen skulde komme til Augsburg til sin Faders Huus, og medbringe den endnu ubekjendte Fiere Datter søn til Bedstefaderen. Nogle gode Venner af den gamle Ofterdingen, et par Riøbmænd, skulde reise derhen i Handelsforretninger. Da fattede Moderen den Beslutning, ved denne Leilighed at udføre hiint Ønske, og det laae hende saameget mere paa Hjerte, som hun i nogen Tid havde mærket, at Henrik var langt mere stille og indsluttet i sig selv, end tilforn. Hun troede, han maatte være mismodig eller syg, og en lang Reise, Synet af nye Menneſter og Egne, og som hun lønlis anede, en ung Landmandindes Yndigheder vilde fordrive hendes Søns mørke Stemning, og gjøre ham lige-

faa beeltagende og glad ved Livet, som han altid havde været. Den Gamle samtykkede i Moderens Plan, og Henrik var mere end glad over at komme til et Land, som han allerede længe, efter sin Moders og mange Reisendes Fortællinger, havde tænkt sig som et jordisk Paradiis, og hvorhen han ofte forgieves havde ønsket sig.

Henrik havde nylig fyldt sit tyvende Aar, og havde aldrig været udenfor de omkring hans Fødeby liggende nærmest Ege; Verden var ham kun bekendt af Fortællinger. Faa Bøger vare komne ham for Dine. Ved Landgrevens Hof gik det efter de Tiders Skik og Brug simpelt og stille til, og det fyrstelige Livs Pragt og Bekvemmelighed kunde vanskeligt maale sig med de Behageligheder, som i de senere Tider en bemidlet Privatmand uden Udsættelse kunde skaffe sig og

fin Familie. Men derfor var ogsaa Sandhed for de Redskaber og Ting, som Menneſket forſamler omkring ſig til ſit Livs mangfoldige Fornødenheder, finere og dybere. De vare Menneſtene kjærere og mærkværdigere. Hvis allerede Naturens Hemmelighed og Vegemets Tilblivelse tiltrak ſig den anende Aands Opmærkſomhed: ſaa forhøiede den fieldnere Kunſt i deres Bearbejdelse, det romantiske Fierne, hvorfra man fik dem, og deres Velde Hellighed, da de, omhyggeligen bevarede, ofte bleve Slægters Eiendom, Kierligheden for diſſe ſtumme Vedſagere i Livet. Ofte hævedes de til den den Rang at blive hellige Pant paa en særdeles Beſtig-nelſe eller Skæbne, og hele Rigers og mangfoldige Familiers Vel beroede paa dem. En fiærlig Fattigdom prydede diſſe Læder med en eiendommelig alvorlig og uſtyl-dig Enfoldighed; og de ſparsomt forbeelte

Klenobier glimrede desto mere i denne Dæmring, og opfyldte et tænkende Sind med underlige Forventninger. Hvis det er sandt, at først en rigtig Fordeling af Lys, Farve og Skygge aabenbarer den syulige Verdens skjulte Herlighed, og et nyt og høiere Die her synes at aabne sig: saa var dengang overalt en lignende Fordeling og Winstiklighed at bemærke; da derimod den nyere mere vel havende Tid kun frembyder det ensformige og betydningsløse Billede af en almindelig Dag. I alle Overgange synes, ligesom i et Mellemrige, en høiere, aandelig Magt at ville bryde igiennem; og ligesom paa Overfladen af vor Klobe, de paa over- og underjordiske Skatte rigeste Egne ligge i Midten mellem de vilde uvejsomme Urskelbe og de umaalelige Sletter, saaledes har imellem Barbariets raae Tider, og den kunst-

ge, oplyste og rige Nutid, henlagt sig en
dybsindig og romantisk Tid, som under en
simpel Klædning følger en høiere Skikkelse.
Hvo vanker ikke gierne i Tusmørket, naar
Natten bryder sig paa Lyset, og Lyset paa
Natten i høiere Skygger og Farver; og alt-
saa forbyde vi os villigen i de Tider, da
Henrik levede, og nu med fuldt Hierte gif
nye Begivenheder indse. Han tog Afsted
fra sine Kammarater og sin Lærer, den gam-
le vise Hoffkaplan, som kjendte Henriks
frugtbare Anlæg, og som sagde ham med
rørt Hierte og stille Bøn Farvel. Landgrev-
inden havde staaet fædder til ham; han
havde ofte været paa Wartburg hos hende.
Ogsaa tog han nu Afsted fra sin Bestyt-
terinde, som skænkede ham gode Lærdom-
me og et Guldhalskæde, og skiltes fra ham
med venlige Uttringer.

I vemodig Stemning forlod Henrik sin Fader og sin Fødeby. Først nu blev de ham ret tydeligt, hvad Skilsmisse er; Forstillingerne om Reisen havde ikke været ledsagede af den besynderlige Følelse, som han nu fornå, da hans Verden blev revet fra ham, og han blev ligesom henkastet paa en fremmed Kyst. Uendelig er den ungdommelige Sorg ved den første Erfaring, om de jordiske Tings Forgængelighed, som maae forekomme det uerfarne Sind saa nødvendige, og uundværlige, saa fast sammenvorede med den eiendommeligste Tilværelse, og saa uforanderlige som denne; Som det første Dødsbud, bliver den første Skilsmisse uforglemmelig, og efterat den længe har ængstet Mennesket som et natligt Ansigt, bliver den tilsidst, naar hans Glæde over Dagens Begivenheder og Syner aftager, og hans Bængsel efter en sikker vedvarende

Verden tiltager, en venlig Beiviser og et trøstende Bekiendtskab. Moderens Nærværelse trøstede Unglingen meget. Den gamle Verden syntes endnu ikke ganske tabt, og han omfattede den med fordoblet Inderlighed. Det var tidlig paa Dagen, da de Reisende rede ud af Eisenachs Porte, og Dæmringen begunstigede Henriks rørte Stemning. Jo lysere det blev, desto bemærkeligere blev ham de nye ubekiendte Gienstande; og da paa en Bakke det tilbageløbte Landskab paa engang blev belyst af den opgaaende Sol, saa erindrede han sig sit Indres gamle Melodier, og Omverling af mørke Dæner. Han saa sig nu ved Grændsen af det Fierne, som han saa ofte havde forgieves fløet hen i fra de nærmere Bierge, og som han havde udmalet sig med besynderlige Farver. Han var nu i Begreb med at styrte sig i det blaa Flod. Underblomsten stod

for ham, og han saae til Thüringen, som han lod sig vød sig med den sælsomme Anekse, at han efter lange Vandringer fra den Egn, hvorhen de nu reiste, vilde komme tilbage til sit Fædreland, og derfor var det som om han egentlig reiste til dette. Selstabet, som i Begyndelsen af lignende Aarsager havde været stille, begyndte nu at opmuntre sig, og at forkorte sig Tiden med allehaande Samtaler og Fortællinger. Henriks Moder troede at bu:de udryve sin Søn af de Drømme, hvori hun saae ham henfjunken, og begyndte at fortælle ham om sit Fædreland, om sin Faders Huus, og det muntre Liv i Schwaben. Kæbmændene stemmede i med, og bekræftede de moderlige Fortællinger, roste den gamle Schwanings Glædsfrihed, og kunde ikke holde op at rose Moderens skønne Landsmandinder. De gjør vel i, sagde de, at de

fører deres Søn derhen. Deres Fædre-
lands Sæder ere mildere og høfligere. De
Mennesker vide at befordre det Nyttige, u-
den at foragte det Behagelige. Enhver sø-
ger at tilfredsstille sine Fornødenheder, paa
en mod andre forekommende og indtagende
Maade. Kiøbmanden besinder sig vel der-
ved, og bliver agtet. Kunstner og Haand-
værker formere og forædle sig; den Drifti-
ge finder sit Arbejde lettere, fordi det hiel-
per ham til mangfoldige Behageligheder, og
fordi han er vis paa, i det han paatager
sig en ensformig Nøie, at nyde sin Deel
af de forskiellige Frugter af mangehaande
og belønnede Bestiæftigelser. Penge, Wirk-
somhed og Varer fremavle hinanden gienfsi-
dig, og gaae om i raast Kredsløb, og Land
og Stæder blomstre. So ivrigere den er-
hervende Slid benytter Dagene, desto mere
udelukkende er Astenen helliget til de skøn-

ne Kunsters og selskabelig Dmgangs hen-
rykkende Glæder. Sindet længes efter Op-
muntring og Afvoerling, og hvorledes skulde
det finde samme paa en anstændigere og
mere indtagende Maade, end ved at beskæf-
tigg sig med sin ædleste Krafts, den skabende
Dybsindigheds fri Spil og Frembringelser.
Ingensteds hører man saa herlige Sangere,
finder saa udmærkede Malere, og ingensteds
seer man i Dandsesalene lettere Bevægelser
og yndigere Skikkelser. Naboskabet af Velfer-
dighed viser sig i den utvungne Opførsel og
de indtagende Samtaler. Ederes Rion kan
pryde Selskaberne, og uden Frygt for Ef-
tertale vise sin hulde levende Beddestrid om
at fængsle dets Opmærksomhed. Mændenes
raa Alvorlighed og vilde Tøilesløshed giver
Plads for en mild Livlighed og blidere be-
skæftigelse Glæde, og Elskov bliver i tusinde
Slags Skikkelser den levende Aand i disse

lykkelige Selskaber. Det er saa langt fra, at derved Udsvævelser og uanstændige Grundsætninger skulde blive fremlokkede, at det endog synes, at de onde Aander flye Undighebens Nærværelse, og vist er der i hele Tydskland ingen dydigere Piger og ingen trofastere Koner, end i Schwaben.

Saa unge Ben, i det sydlige Tydsklands Flare varme Luft vil de nok aflægge deres alvorlige Undselighed; de muntre Piger vilde nok gjøre dem smidig og snakksom. Blot deres Navn, som Fremmed, og deres nære Slægtskab til den gamle Schwaning, som er ethvert muntert Selskabs Glæde, vil tilbringe dem Pigerens tryllende Dine; og naar de følger deres Bedstefader, saa vil de vidst bringe vor Fødeby en lignende Prydselse i en huld Kvinde, som deres Fader. Med venlig Nødme takkede Henriks Moder for den fligonne Nos over hendes Fødeland,

og den gode Mening om hendes Landsmænd:
 inder, og den tankesulde Henrik havde ikke
 funnet andet, end høre med Opmærksomhed
 og inderligt Velbehag paa Skildringen af
 det Land, han nu drog til. Om de ogsaa,
 vedbleve Ridsmændene, ikke griber til deres
 Faders Haandværk, men hellere, som vi
 have hørt, vil besatte dem med lærde Sa-
 ger: saa behøver de ikke at blive Geistlig,
 og give Slip paa dette Livs skionnestre Ny-
 delser. Det er allerede slemt nok, at Vi-
 denskaberne ere i en fra Verdenslivet saa
 affondret Stands Hænder, og at Tyrsterne
 hente deres Raad fra saa uomgængelige og
 virkelig uerfarne Mænd. I Eensomheden,
 hvori de selv ikke tage Deel i verdslige For-
 retninger, maae deres Tanker faae en ugunst-
 lig Bending, og kunne ikke passe paa vir-
 kelige Forhold. I Schwaben træffer de vir-
 kelig oplyste og erfarne Mænd iblandt Sai-

erne; og de maa vælge hvilken Green af menneskelig Liden, de selv vil: saa vil de ikke mangle de bedste Lærere og Raadgivere. Efter en kort Stund sagde Henrik, som ved denne Tale var bleven erindret om sin Ven Høfkaplanen: om jeg med mit Ubeskiendtskab til Verdens Beskaffenhed ikke kan være saa ganske enig med dem ihenseende til det de yttre om de Geistliges Uduelighed til at lede og bedømme verdslige Anliggender: saa er det mig dog vel tilladt, at erindre dem om vor fortreffelige Høfkaplan, som vist er et Mynster paa en viis Mand, og hvis Lærdomme og Raad altid ville være mig uforglemmelige.

Vi agte, svarede Kjøbmændene, denne fortreffelige Mand af ganske Hierte; men alligevel kunne vi kun give deres Mening at han er en viis Mand, for saavidt Bifald, hvis de mener den Wiisdom, som angaaer

en Gud velbehagelig Wandel. Men holder
de ham for ligesaa verdslig viis, som han
er oplyst og klog i det Hellige, saa tillad
os, ikke at være enig med dem. Dog troe
vi, at den hellige Mand derved ikke taber
noget af sin Ros; da han er alt for forby-
bet i den overjordiske Verden, til at han
skulde stræbe efter Indsigt og Anseelse i
jordiske Sager.

Men, sagde Henrik, skulde ikke hiin
høiere Kundskab ogsaa gjøre Skiftet, til at
flyre ret upartist de menneskelige Anliggen-
ders Tømme? Skulde ikke hiin barnlige fors-
domsfri Enfoldighed sikkert træffe den rig-
tige Veie igiennem de jordiske Bgivenheders
Labyrinth, end den af Hensyn paa egen
Fordeel viklede og hæmmede, og af det
uendelige Antal af nye Tilfælde og Forvik-
linger blandede Klogskab? Jeg veed ikke,
men mig synes at see to Veie til at kom-

me til Kundskab i den menneskelige Historie. Den ene, majsommelig og uoverskuelig, med utallige Krumninger, Erfaringens Wei; den anden, næsten kun et Spring, den indre Anskuelses Wei. Den som vandrer den første, vil kun finde det ene ud af det andet i en langvarig Regning, naar den anden strax umiddelbar seer enhver Begivenheds og enhver Sags Natur, og kan betragte samme i sit levende mangfoldige Sammenhæng og let sammenligne den med alle andre, som Figurer paa et Bord. Tilgiver mig, om jeg taler ligesom af barnlige Drømme, kun Tillid til Eders Godhed og Erindringen om min Lærer, som har viist mig langt fra den anden Wei som sin egen, gjorde mig saa dristig.

Vi tilstaae dem gierne, sagde de godmodige Ridsmænd, at vi ikke ret formeae at følge deres Tankegang; dog glæder det

os, at de med saa megen Barme erindrer dem deres gamle Lærer, og synes at have fattet hans Underviisning saa vel.

Det forekommer os, at de har Anlæg til at blive Digter. De taler saa vidtstøftig om deres Siels Forestillinger, og de mangler ikke velvalgte Udtryk og passende Sammenligninger. Ogsaa har de Hang til det Vidunderlige, Digternes Element.

Jeg veed ikke, sagde Henrik, hvoraf det kommer. Ofte har jeg hørt tale om Digtere og Sangere, men jeg har endnu ikke seet nogen. Na, jeg kan ikke engang ret gjøre mig et Begreb om deres besynderlige Kunst, og dog har jeg stor Længsel efter at høre derom. Det synes mig, som jeg vilde forstaae mange Ting bedre, som nu kun er dunkel Anelse hos mig. Om Digte har man ofte fortalt mig, men jeg har aldrig faaet et at see, og min Lærer

har aldrig havt Velilighed til at indhente
 Kundskab om denne Kunst. Alt hvad
 han har sagt mig derom, har jeg ikke kun-
 net tydelig begribe. Dog meente han altid,
 at det var en ædel Kunst, som jeg ganske
 vilde hengive mig til, naar jeg engang lær-
 te den at kende. I gamle Tider, sagde
 han, var den langt almindeligere, og en-
 hver havde havt noget Kendskab dertil, dog
 Een mere end en Anden. Den skal have
 været beslagtet med andre undergaaede
 herlige Kunster. Sangerne vare saale-
 des beærede med Guddommens Gunst, at
 de, begejstrede ved usynlig Dmgang, kunde
 forkynde himmelsk Wiisdom paa Jorden i
 yndige Toner.

Kiøbmændene sagde derpaa: Vi have
 vistnok aldrig bekymret os om Digternes
 Hemmeligheder, skøndt vi med Fornøielse
 have hørt deres Sang. Det maa vel være

sandt, at en særdeles Stierne hører til, naar en Digter skal komme til Verden; thi det er vist en forunderlig Sag, denne Kunst. Ogsaa ere de andre Kunster aldeles forskjellige deraf, og lader sig langt snarere beskrive. Hos Malerne og Tonekunstnerne kan man let indsee, hvorledes det gaaer til, og med Glid og Taalmodighed lade begge Dele sig lære. Tonerne ligge allerede i Stregene, og der hører kun Færdighed, til at beværge dem, for at fremkalde hine i en henrivende Følge. Ved Malerier er Naturen den herligste Læremester. Den fremkalder utallige skønne og underlige Figurer, giver Farverne, Lyset og Skyggen, og saaledes kan en øvet Haand, et rigtigt Øie, og Kundskab om Farvernes Tilberedning og Blanding paa det fuldkomneste efterligne Naturen. Hvor naturlig er derfor ogsaa disse Kunsters Virkning, og den Velbehag,

deres Værker finde, at forklare. Nat-
tergaa-
lens Sang, Vindens Susen, og de herlige
Bys, Farver og Skikkelser behage os, for-
di de paa en behagelig Maade beffiaftige
vore Sandten; og da vore Sandter ere saa-
ledes indrettede af Naturen, som ogsaa
frembringer hiint, saa maa ogsaa den kun-
stige Eftersigning af Naturen behage os.
Naturen vil selv ogsaa have en Nydelse af
sin store Kunst, og derfor har den forvand-
let sig til Menneffe, og i denne Forvand-
ling glæder den sig selv over sin Herlig-
hed, affoudrer det behagelige og yndige af
Dingene, og anbringer det for sig selv al-
lene paa en saadan Maade, at den kan ha-
ve og nyde det under mangfoldige Ufoer-
linger til alle Tider og alle Steder. Deris-
med er ingensteds noget udvortes af Digte-
kunsten at finde. Heller ikke flabes den med
Værktøi og Hænder; Diet og Dret fornem-

mer intet deraf: thi den blotte Byd af Ordene er ikke denne hemmelige Kunsts egentlige Virkning. Det Hele er indvortes, og ligesom hine Kunstnere opfyldte de udvortes Sandser med behagelige Fornemmelser, saaledes opfylder Digteren Sindets indre Helligdom med nye underfulde og behagelige Tanker. Han veed efter eget Tykke at vække hine hemmelige Kræfter hos os, og lærer os ved Ord at kiende en ube-kiendt herlig Verden. Ligesom fra dybe Huler stige gamle og nye Tider, utallige Mennesker, fortryllede Egne, og de sølsomste Begivenheder frem i vor Forestilling, og udrykke os af det Nærværende. Man hører fremmede Ord og veed dog, hvad de skulle betyde. Digterens Sprog besidder en magist Kraft; ogsaa de sædvanlige Ord forekomme i en tryllende Klang, og beruse de fængslede Tilhørere.

J forvandle min Nysgierrighed til en brændende Utaalmodighed, sagde Henrik. Jeg beder Eder, fortæl mig om alle de Sangere, I have hørt. Jeg kan ikke høre nok om disse forunderlige Mennesker. Det synes mig paa engang, som om jeg allerede langt tilbage i min første Ungdom har etsteds hørt tale derom, dog kan jeg ikke erindre noget mere deraf. Men det, I sige mig, er mig saa tydeligt, saa bekiendt og I gjøre mig en overordentlig Glæde med Eders skønne Beskrivelser.

Vi erindre os selv gierne, vedbleve Kjøbmændene, mange glade Timer, som vi i Velfland, Franckerig og Schwaben have tilbragt i Selskab med Sangere, og glæde os over, at de tager en saa levende Andeel i hvad vi fortælle. Naar man saaledes reiser i Biergegne, er det dobbelt behageligt at tale om saadant, og Tiden gaaer som en

Leeg. Maaskee mører det dem at høre nogle nette Historier om Digtere, som vi have hørt paa vore Reiser. Om selve Sangene, som vi have hørt, kunne vi kun sige lidet, da Glæden og Dieblikkets Ruus hindrer en fra at huske meget, og de uophørlige Handelsforretninger ogsaa have bortjaget mangen Erindring igien.

I gamle Dage maa den hele Natur have været mere levende og besjælet, end nu tilbogs, Virkninger som nu neppe Dyrene synes at bemærke, og som egentlig Menneskene allene nyde og fornemme, bevægede dengang livsføse Legemer; og saaledes var det muligt, at kunstrige Mennesker allene gjorde Ting mulige, og frembragte Virkninger, som nu synes os fuldkommen utrolige og fabelagtige. Saaledes skulle der i ældgamle Tider i det nærværende græske Keiserdoms Lande, efter Beretning af Rei-

sende, som endog have stødt paa disse Sagn blandt Menigmand, have været Digtere, som ved deres vidunderlige Verkstøis sølsomme Klang have opvakt Skovens hemmelige Liv, de i Stammerne skjulte Vænder, fremkaldt den uddøde Plantesad i øde ufrugtbare Egne, og gjort dem til blomstrende haver, tæmmet grusomme Dyr og vant forvilbende Mennesker til Orden og Sædelighed, og opvakt hos dem blide Tilhøieligheder for Fredens Kunst, forvandlet rivende Floder til stille Bæde, og selv have henrevet de dødeste Stene til regelmæssige dansende Bevægelser. De skulle tillige have været Spaamænd og Præster, Lovgivere og Læger, i det selv de høiere Væsener skulle ved deres Tryk Kunst været dragne ned til Jorden, og have underviist dem i Fremtidens Hemmeligheder, og aabenbaret dem alle Ting's Egevægt og naturlige Indret-

ning, og tillige alle Tallenes Bøxternes og
 Kreaturenes indre Guldkommenheder og Læ-
 gebomskræfter. Fra den Tid af skulle, som
 Sagnet lyder, først de mangfoldige Toner
 og den besynderlige Sympathie og Orden
 være indkommet i Naturen, da alt forhen
 var vildt, uordnet og fiendt. Sælsomt
 herved er, at vel de skønne Spor af hine
 velbdædige Menneſker ere blevne tilbage som
 en Erindring for den nærværende Tid, men
 at enten deres Kunst, eller hin Naturens
 finere Medfølelse er borte. I de Tider har
 iblandt andet tildraget sig, at en af disse
 tryllende Digtere, eller snarere Tonekunstne-
 re — i hvorvel Musik og Poesie vel kunne
 omtrent være eet og maaſkee høre ſammen,
 ſom Mund og Øre, da den første Kun er et be-
 vægeligt og ſvarende Øre — at altsaa denne
 Tonekunstner vilde reise over Havet til et frem-
 med Land. Han var rig paa skønne Kle-

nobler og kostbare Ting, som vare ham
 skienkede af Taknemmelighed. Han fandt
 et Skib ved Kysten, og Folkene deri syntes
 beredvillige til at føre ham mod den belo-
 vede Betaling til den forlangte Egn.
 Hans Skattes Glands og Skønhed fristede
 snart deres Gierrighed saameget, at de af-
 talte imellem sig, at bemestre sig ham, ka-
 ste ham i Havet, og derpaa dele hans
 Eiendomme imellem sig. Da de var midt
 ude paa Havet, overfaldt de ham, og sagde
 ham, at han maatte dø, fordi de havde
 besluttet, at kaste ham i Havet. Han bad
 dem paa den mest rørende Maade om sit
 Liv, tilbød dem sine Skatte i Lospenge,
 og spaaede dem stor Ulykke, hvis de vilde
 udføre deres Forsæt. Men hverken det ene,
 eller andet kunde bevæge dem; thi de vare
 bange for, at han skulde engang forraade
 deres onde Handling. Da han nu engang

saar dem saa fast bestemt, bad han dem i det mindste at tillade, at han endnu før sit Endeligt maatte spille sin Svanesang, saa vilde han for deres Dine frivillig springe i Havet med sit simple Træinstrument. De vidste ret vel, at naar de hørte hans Tryllesang, vilde deres Hjerter blive bløde, og de vilde gribes af Anger; derfor foresatte de sig, vel at tilstaae ham denne sidste Bøn, men under Sangen at tilstoppe deres Dren, saaledes at de intet hørte, og derhos kunde blive ved deres Forehavende. Dette skede. Sangeren begyndte en herlig, uendelig rørende Sang. Det hele Skib gienklang, Bølgerne toned, Solen og Stierne viste sig sammen paa Himmelen, og fra de grønne Bøver hævede sig dansende Skarer af Fiske og Havuhyrer. Skibsfolkene allene stode fiendske med tilstoppede Dren, og vente-

de paa Sangers Ende. Snart var den forbi. Da sprang Sangeren med fornøiet Mine hen i den dunkle Afgrund, med sit underfulde Værktøi i Armen. Neppe havde han berørt de glimrende Bover, saa hævede et erkiendtsligt Sødyr sin brede Ryg op under ham, og svømmede hurtigen bort med den forbausede Sanger. Efter kort Tids Forløb naaede det med ham til den Kyst, hvortil han agtede sig, og satte ham sagte ned i Sivet. Digteren sang en glad Sang for sin Redningsmand, og gik taknemmelig derfra. Noget Tid efter gik han engang ved Havbredden allene, og klagede i søde Toner over sine tabte Klenodier, som havde været ham saa tiere og dyrebare som Erindringer om lykkelige Timer, og som Tegn paa Kjærlighed og Taknemmelighed. Imedens han saaledes sang, kom pludselig hans gamle Ven i Havet iglad larmende til ham, og lod de røvede Skatte af sit Svælg

falde ind paa Sandet. Skibsfolkene havde, efter Sangerens Spring, strax givet sig ifærd med at dele hans Efterladenskab. Ved denne Deling var opstaaet Strid imellem dem, som tilsidst endte med en morderisk Kamp, som kostede de Fleste Livet; de faa, som bleve tilbage, havde ikke kunnet styre Skibet allene, og det var snart drevet ind paa Stranden, hvor det slog sig itu og forgik. De reddede med Nød og Næppe Livet, og kom med tomme Hænder og sønderrevne Klæder iland, og saaledes vendte ved det taknemmelige Sødhrs Hielp, som opsogte Skattene i Havet, disse tilbage i deres gamle Besidders Hænder.

Tredie Kapitel.

En anden Historie, bleve Riobmændene efter en Pause ved, som vist nok ikke er saa

vidunderlig og ogsaa er fra en senere Tid, vil dog maaskee behage dem, og gjøre dem endnu mere bekendt med hiin underfulde Kunsts Virkninger. En gammel Konge holdt et glimrende Hof. Fra alle Kanter strømmede Folk til, for at deeltage i hans herlige Liv, og de daglige Fester manglede ikke Overflod af kostelige Spiser; Musik, prægtige Dragter og Prydelser, og tusinde forskiellige Skuespil og Tidsfordriv forkortede Tiden; heller ikke savnede det Hele findrig Anordning, og flog, forekommende og oplyste Mænd besjælede og underholdt Samtalerne, medens den skønne, ynderige Ungdom af begge Køn udgjorde disse henrivende Festligheders egentlige Siel. Den gamle Konge, som ellers var en streng og alvorlig Mand, havde to Lidenstaber, som vare den sande Anledning til denne prægtige Hofholdning, og hvem den egentlig havde at takke for sin skønne

Indretning. Den ene var Omhed for hans Datter, som var ham saa uendelig dyrebar, deels som et Minde om hans tidlig døde Gemalinde, og deels som en uudsigelig elskværdig Pige, for hvis Skyld han gierne havde opbudet alle Naturens Skatte, og den menneskelige Aands hele Kraft, for at forskaffe hende en Himmel paa Jorden. Den anden Tilbøielighed var en lidenskabelig Yndest for Digtekunsten og dens Mestere. Han havde fra Ungdommen af med inderlig Fornøielse læst Digternes Værker, anvendt stor Flid og store Summer paa at samle dem af alle Sprog, og altid agtet Sangeres Dm-gang over alle andres. Fra alle Kanter trak han dem til sit Hof, og overøste dem med Uresbeviisninger. Han blev ikke træt af at høre paa deres Sange, og forglemte ofte de vigtigste Anliggender, ja selv Livets Nødvendigheder over en nye, henrivende Sang.

Hans Datter var opvoxen iblandt Sange, og hendes hele Siel var bleven et yndigt Digt, et ukunstlet Udtryk af Bemod og Længsel. De beskyttede og hædrede Digteres velgørende Indflydelse viste sig i det hele Land, men især ved Hoffet. Man nød Livet med sangsomme, smaa Drag som en kostelig Drif og med desto mere Fryd, som alle habelige Videnskaber bleve affkyede som Mistoner i den blide harmoniske Stemning, som var herskende i alle Sieler. Sielesfred og inderlig alig Anskuelse af en selvskabt lykkelig Versden var bleven denne underfulde Tids Eiendom, og Tvedragten forekom kun i Digternes gamle Sagn, som en forbums Fiende af Menneffene. Det syntes som om Sangens Aander ikke havde kunnet give deres Beskytter noget større Tegn paa Taknemmelighed, end hans Datter, som besad alt, hvad den sødeste Indbildningskraft er istand

till at forene i en Piges hulde Skikkelse. Naar man saa hende ved de skønne Fester iblandt en Skare af indtagende Selskaberinder i sit hvide glimrende Klædebdn, hvoreledes hun hørte opmærksom lyttende paa de begejstrede Digteres Bæddesange, og rødmenbe trykkede en dustende Krands paa den Trykkeliges Vokker, hvis Sang havde vundet Prisen: saa holdt man hende for hiin herlige Kunsts Siel, som havde besvoret de mænenbe Tryllerier, og hørte op at undre sig over Digternes Henrykkelser og Melodier.

Midt i dette jordiske Paradiis syntes dog en hemmelighedsfuld Skiebne at svæve. Den største Sorg, disse Egnes Beboere havde, var den opblomstrende Prindsesses Formæling, hvorpaa disse salige Liders Bedvarenhed, og det hele Lands Skiebne beroede. Kongen blev stedse ældre. Han selv syntes denne Sag at ligge levende paa

Hierte, og dog viiste sig ingen Udfigt til en Formæling for hende, som var overeensstemmende med alle Ønsker. Den hellige Grefsyngt for det kongelige Huus tillod ingen Undersaat, at tænke paa Muligheden af at besidde Prindsessen. Man betragtede hende som et overjerdiskt Væsen, og alle Prindser fra andre Lande, som havde viist sig ved Hoffet og forlangt hende, syntes at være saa dybt under hende, at intet Menneske kom paa det Indfald, at Prindsessen eller Kongen vilde værdige dem nogen Opmærksomhed. Følelsen af denne Afstand havde ogsaa efterhaanden forjaget dem alle, og det udsprede Rygte om denne kongelige Families overdrevne Stolthed syntes at betage Andre al Lyst, til ogsaa at see sig ydmygebe. Ganske ugrundet var heller ikke dette Rygte. Kongen havde med al sin Mildhed næsten uvilkaarlig faaet en Følelse

af sin Høihed, som gjorde ham enhver Tanke om hans Datters Forbindelse med en Mand af lavere Stand og mindre berømmelig Herkomst, umulig eller utaalelig. Hendes høie, fieldne Værd havde end mere bekræftet denne Følelse hos ham. Han nedstammede fra en ældgammel østerlandsk Kongefamilie. Hans Gemalinde havde været den sidste Spire af den berømte Helt, Rustans Et. Hans Digtere havde uophørlig foreskjunget ham om hans Slægtskab med Verdens ældste overmenneskelige Beherskere, og i Kunstens Tryllespeil havde han end klarere seet Afstanden i hans Herkomst, fra andre Menneskers Oprindelse, saa at han syntes sig kun at hænge sammen med den øvrige Menneskeslægt ved Digternes ædlere Klasse. Forgieves saae han med fuld Bængsel efter en anden Rustan, da han følte, at hans blomstrende Datters

Hierte, hans Riges Forfatning, og hans tiltagende Alder gjorde i alle Henseende hendes Formæling meget ønskværdig.

Ikke langt fra Hovedstaden levede paa et affides Landgods en gammel Mand, som udelukkende beskæftigede sig med sin eneste Søns Opdragelse, og desuden gav Landmændene Raad i vigtige Sygdomme. Det unge Menneske var alvorlig, og opofrede sig ganske til Naturvidenskaben, hvori hans Fader fra Barndommen af underviste ham. Fra fjerne Egne var den Gamle for flere Aar siden draget hen til dette fredelige og blomstrende Land, og lod sig nøie med at nyde i Stilhed den velgørende Fred, som Kongen udbredede omkring sig. Han benyttede den, til at udforske Naturens Kræfter, og meddele sin Søn disse henrivende Kundskaber, da han viste megen Sands derfor og Naturen betroede beredvillig hans

dybtføleude Siel sine Hemmeligheder. Det unge Menneſkes Udvoortes ſyntes almindeligt og ubetydeligt, naar man ikke medbragte en høiere Sands for hans ædle Anſigts mere dulgte Dannelſe og hans Dines ualmindelige Klarhed. Jo længere man betragtede ham, deſto mere tiltrækkende blev han, og man kunde neppe overtale ſig til igien at ſkilles fra ham, naar man havde hørt hans blide giennemtrængende Stemme og hans behagelige Talegave. En Dag havde Prindsſeſſen, hvis Lyſthaver ſtødte til den Skov, ſom ſkulte den Gamles Landgods i en Dal, begivet ſig allene til Hæft til Skoven, for deſto mere uforſtyrret at lade ſig henrive af ſine Phantaſier, og kunne gientage ſig nogle ſkønne Sange. Den friſke høie Skov loffede hende ſtedſe dybere ind i ſine Skygger, og ſaaledes kom hun endelig til det Landgods, hvor den Gamle

levede med sin Søn. Hun fik lyst til at drikke Mælk, steg af, bandt sin Hest til et Træ, og traadte ind i Huset, for at udbe-
de sig en Drik Mælk. Sønnen var nær-
værende, og blev næsten forfærdet ved det tryllende Syn af et majestætisk kvindeligt Bæsen, som smykkedes af Ungdoms og Skønheds hele Ynde, og som dermed for-
enede næsten guddommelig Glæds, som strålede gennem den rene uskyldige Siel med ubeskrivelig Lilløkkelse. Imedens han ilede at opfylde hendes som Englesang ly-
dende Bøn, traadte den Gamle hende med besteden Urefrygt imøde, og indbød hende til at tage Plads ved den simple Urne, som stod midt i Huset, og hvorpaa en klar blaa Flamme uden Bragen legede. Strax ved Indtrædelsen var hende det med tusinde fælbne Sager opfyldte Bærelse, det Heles Orden og Reenlighed, og en egen Hellig-

hed ved dette Sted paafaldende, og dette Indtryk forhøiedes end mere ved den simpelt klædte ærværdige Olding og Sønnens beskædne Anstand. Den Gamle holdt hende strax for en til Hoffet hørende Person, hvortil hendes kostbare Dragt, og hendes ædle Manerer gave ham Anledning nok. Under Sønnens Fraværelse spurgte hun ham om nogle Mærkværdigheder, som fornemmelig faldt hende i Binde, hvoriblandt især vare nogle gamle, særegne Billeder, som stode ved hendes Stol paa Kræstedet, og han var beredvillig til at gjøre hende bekendt dermed paa en forekommende Maade. Sønnen kom snart tilbage med en Kande frisk Mælk, og rakte hende den med uforsæt og ærbødigt Bæsen. Efter en behagelig Underholdning med begge, takkede hun dem paa det venligste for deres gode Modtagelse, bad rødt-

mende den Gamle om Tilløbelse til at komme igien, for at nyde hans lærerige Forflaringer over de mange forunderlige Sager, og reed tilbage, uden at have forraadet sin Stand, da hun mærkede, at Fader og Søn ikke kiendte hende. Uagtet Hovedstaden laae saa nær, havde begge, fordybede i deres Forstæn, søgt at undgaae Brimmelen af Mennesker, og der var aldrig paa kommet Unglingen lyst til at bivaane Hofsets Festselligheder; især da han i det høieste pleiede at forlade sin Fader kun en Time, for undertiden at gaae omkring i Skoven efter Sommerfugle og Planter, og fornemme den stille Meddelelse af Naturens Aand giennem dens mangehaande udvortes Undigheders Indflydelse. Denne Dags simple Begivenheder vare imidlertid den Gamle, Prindsessen og Unglingen lige vigtige. Den Gamle havde lettelig bemærket det dybe

Indtryk, som den Ubekjendte gjorde paa hans Son. Han kjendte denne nok, til at vide, at ethvert dybt Indtryk vilde hos ham vedligeholde sig det hele Liv. Hans Ungdom og hans Hjertes Bessaffenhed maatte gjøre den første Følelse af dette Slags til en uovervindelig Eidskab. Den Gamle havde længe ventet, at en saadan Begivenhed skulde indtræffe. Hendes høie Elskværdighed indgød ham uvilkaarlig en inderlig Deeltagelse, og hans tillidsfulde Siel bortfiernede alle Bekymringer over dette besynderlige Tilfældes Opøsning. Prindsessen havde aldrig befundet sig i en lignende Tilstand, som den var, hvori hun nu reed langsomt hjem. Den eneste halvmørke underlig bevægelige Fornemmelse af en ny Verden kunde ikke give nogen egentlig Tanke Rum hos hende. Et magisk Glor. udbredede sig i vide Følger om hendes

klare Bevidsthed. Det forekom hende, at hun, naar dette blev oprullet, vilde besinde sig i en overjordist Verden. Erindringen om Digtekunsten, som hidtil havde beskæftiget hendes hele Siel, var bleven til en fiern Sang, som forbandt hendes sælsom kjerlige Drøm med de forbigangne Dage. Da hun kom tilbage til Palladset, blev hun næsten bange for dets Pragt og dets brogede Liv, men endnu mere skrællede hende hendes Faders Hilsen, hvis Ansigt for første Gang i hendes Liv opvakte en tilbageholdende Grefrygt hos hende. Det syntes hende at være en uforanderlig Nødvendighed, ikke at tale om sit Eventyr. Man var allerede alt for vant til hendes stærke Alvorlighed, hendes i Phantasier og dyb Grublen tabte Blik, til at bemærke noget Overordentligt deri. Hun var nu ikke mere saa sorgfri tilmode; hun syntes

fig at være iblandt lutter Fremmede, og en underlg Engstelighed fulgte hende lige til Aftenen, da en Digers glade Sang, som prisede Haabet, og sang med henrivende Begeistring om vore Dnsters Opfyldelse, indgiød hende sød Trøst og indlullede hende i de behageligste Drømme. Unglingen havde strax efter hendes Bortgang tabt sig i Skoven. Ved Siden af Veien havde han fulgt hende i Bussene lige til Havens Port, og derpaa gaaet ad Veien tilbage. Medens han gik, saae han foran sine Fødder noget glimre. Han bukkede sig ned, og tog en mørkerød Steen op, som paa den ene Side funkede overordentlig, og paa den anden fremviste nogle indgravede uforstaaelige Chiffere. Han kiendte, det var en kostbar Karfunkel, og troede at have seet den hos den Ubekiendte i Midten af hendes Halsbaand. Han ilede med bevingede Skridt

hiem, som om hun endnu var der, og bragte sin Fader Stenen. De bleve enige om, at Sønnen den næste Morgen skulde gaae tilbage paa Veien, og vente, om nogen kom og søgte Stenen, da han skulde give den tilbage; i manglende Fald vilde de giemme den indtil et nyt Besøg af den Ubekiendte, for selv at overække hende den. Unglingen betragtede næsten hele Natten Karfunkelen, og sølte henimod Morgen en uimodstaaelig Begierlighed efter at skrive nogle Ord paa den Seddel, hvori han indviklede Stenen. Han vidste selv ikke noie, hvad han tænkte sig ved de Ord, han skrev:

Et sølsomt Tegn i Stenen sig indpræger,
 Dybt i dens Flammeblod et Smertens Saar,
 Den er at ligne med det Hjertes Bæger,
 Hvori den Ubekiendtes Billeb staaer.
 Om hiin en Funkevrimmel sig bevæger,

Om dette reent og speilklart Vandet gaar.
I hiin sig Glandsens Straaler dybt begrave,
Vil ogsaa Hjertets Hjerte dette have?

Neppe brød Morgenens frem, saa begav han sig allerede paa Veien, og ilede til Havens Port.

Smidlertid havde Prindsessen ved at klæde sig af om Aftenen savnet den kostbare Steen i sit Halsbaand, som var en Erindring af hendes Moder og desuden en Talisman, hvis Besiddelse sikrede hende sin Person's Frihed, i det hun, naar hun havde den, aldrig kunde mod sin Villie komme i fremmed Magt.

Dette Tab forbausede hende mere, end det forfækkede hende. Hun erindrede sig, at have havt den endnu igaar ved sin Ride-tour, og troede vist, at den maatte være tabt enten i den Gamles Hus, eller paa Hiemveien i Skoven; Veien var hende end-

nu i friskt Minde, hun besluttede derfor strax den anden Morgen at opsoge Stenen, og blev saa glad over denne Tanke, at det næsten saae ud, som om hun slet ikke var utilfreds over Tabet, da det gav hende Anledning, til endnu engang at tage hiin Bei. Saasnart det blev Dag, gik hun igiennem Haven til Skoven, og da hun gik hurtigere end sædvanlig, var det ganske naturligt, at hendes Hjerte slog heftigt og hendes Bryst var snævert. Solen begyndte just, at forgylde de gamle Træers Toppe, som bevægede sig med sagte Hvidsten, som om de gienfaldigen vilde vække hinanden af den natlige Slummer, for paa eengang at hilse Solen, da Prindsessen, giort opmærksom ved en Ræsen noget borte, saae ned ad Beien, og blev Unglingen vaer, som ilede hende imøde, og som ligeledes i samme Dieblis bemærkede hende.

Som naglet fast blev han en Stund staaende, og stirrede ufravendt paa hende, ligesom for at overbevise sig om, at det var virkelig hende, han saae, og intet Blændværk. De hilsede hinanden med et tilbageholbt Udtryk af Glæde, som om de allerede havde kiendt og elsket hinanden længe. Endnu før Prindsessen kunde opdage ham Aarsagen til hendes tidlige Spadseregang, overleverede han hende rødmande og med bankende Hierte Stenen og den skrevne Seddel. Det var som om Prindsessen anede visse Viniers Indhold. Hun tog den taus med bævende Haand, og omhængte ham næsten uvilkaarlig, til Belønning for hans lykkelige Findning, et Guldkiede, som hun bar om Halsen. Bækkemet knælede han for hende, og kunde, da hun erfyndigede sig om hans Fader, i nogen Tid ikke finde Ord. Hun sagde ham halv sagte,

og med nedslagne Vinge, at hun snart vilde komme til dem igien, og med megen Glæde benyttte sig af sine Faders Bøfte, at gjøre hende bekendt med sine Sielbenheder.

Hun takkede Ynglingen endnu engang med usædvanlig Inderlighed, og gik derpaa, uden at see sig om, tilbage. Ynglingen kunde ikke faae et Ord frem. Han hilste med Bæsfrygt og saae længe efter hende, indtil hun forsvandt bag Træerne. Efter dette Møde hengik hun saa Dage til hendes næste Besøg, hvorpaa snart fulgte flere. Ynglingen blev uformærkt hendes Ledfager ved disse Spadseregange. Han afhentede hende til bestemte Tider ved Haven, og bragte hende tilbage derhen. Hun vedligeholdt en fuldkommen Taushed ihenseende til sin Stand, saa fortroelig hun ellers blev mod sin Ledfager, for hvem snart ingen Tanke i hendes himmelske Siel blev

fiult. Det var, som om hendes høie Stand indgav hende en hemmelig Frygt. Unglingen gav hende ligeledes sin hele Siel. Fader og Søn holdt hende for et fornemt Fruentimmer fra Hoffet. Hun hængte ved den Gamle med en Datters Omhed. Hendes Kiertegn imod ham vare de tryllende Forbud paa hendes Omhed for Unglingen. Hun blev snart som hjemme i det underlige Huus, og naar hun foresang den Gamle og Sønnen, som sad ved hendes Fødder, til sin Luth henrivende Sange med overjordisk Stemme, og underviste den sidste i sin Kunst: saa fornem hun derimod fra hans begejstrede Læber Naturens overalt udbredte hemmelighedsfulde Gaaders Oplosning. Han lærte hende, hvorledes Verden var bleven til ved undersuld Sympathie, og Stierneerne havde formet sig i melodiske Rader. Fortidens Historie samlede sig ved

hans hellige Fortællinger i hendes Siel; og hun var som henrykt, naar hendes Værling under sine Forestillingers Fylde, greb Luthen og med utrolig Næmhed udbød i de underfuldeste Sange. En Dag, da et særdeles dristigt Sving havde bemægtiget sig hans Siel i hendes Selskab, og den mægtige Kierlighed paa Tilbageveien mere end sædvanlig overvandt hendes jomfruelige Tilbageholdenhed, saa at de begge, uden selv at vide hvorledes, sank hinanden i Armene, og det første glødende Kys for evig smeltede dem sammen, begyndte ved den indbrydende Dæmring pludselig en mægtig Storm at bruse i Trærnes Toppe. Truende Uveirsskyer trak hen over dem med dyb naturlig Dunkelhed. Han ilede at bringe hende i Sikkerhed for det frygtelige Uveir og de omstyrte Træer; men tog i Mørket og i sin Angest for den Elskede feil af Veien,

og kom alt dybere og dybere ind i Skoven. Hans Angest tiltog, da han mærkede sin Bildfarelse. Prindsessen tænkte paa Kongens og Hoffets Skræk; en uudsigelig Uengstelse foer undertiden, som en ødelæggende Lynstraale, igiennem hendes Siel, og kun hendes Elfers Stemme, som uophørlig søgte at sætte Mod i hende, gav hende Mod og Tillid igien, og lettede hendes beflemte Bryst. Stormen rasede fremdeles; alle Bestræbelser paa at finde Veien igien vare forgievne, og de prisste sig begge lykkelige, over at opdage ved Glammen af et Lyn en Hule i Nærheden, i en brat Brink under en skovbevoren Høi, hvor de haabede at finde et sikkert Tilflugtssted mod Uveirets Farer, og en Hvileplads for deres udtømte Kræfter. Lykken var deres Dunster gunstig. Hulen var tør og be-

voren med reenlig Mos. Unglingen an-
tændte strax en Ild af Riis og Mos, hvor-
ved de kunde tørre sig, og begge de El-
fende saae sig nu paa en forunderlig
Maade fiernede fra Verden, reddede fra en
farefuld Tilstand, og allene med hinanden
paa et bekvemt varmt Veie.

En vild Mandelbusk hængte, belæs-
set med Frugter, ind i Hulen, og en
Rislen i Nærheden lærte dem Veien til
friskt Vand at slukke Tørsten med. Ung-
lingen havde medtaget Luthen, og den
blev dem nu en opmuntrende og berolig-
gende Underholdning ved den gnistrende Ild.
En høiere Magt syntes at ville løse Knuden
hastigere, og bragte dem under besynder-
lige Omstændigheder i denne romantiske Stil-
ling. Deres Hierteris Ufkyld, deres Sielses
trylseriske Stemning, og deres søde Eidenstabs

og Ungdoms forenede uimodstaaelige Magt
 lod dem snart forglemme Verden og deres
 Forhold, og inddybsede dem under Stora-
 mens Brudesaug og Lynenes Bryllupsfakler
 i den sødeste Ruus, som vel nogensinde har
 besielet et dødeligt Par. Den klare blaa
 Morgens Anbrud var for dem en Opvaag-
 nelse i en ny salig Verden. Men en Strøm
 af Taarer, som snart udstyrte af Prind-
 sessens Dine, forraadede snart hendes Elste-
 de hendes Hiertes vaagnede tusindfolde Bes-
 ymringer. Han var i denne Nat bleven
 flere Aar ældre, fra Ungling til Mand.
 Med overstrømmende Begeistring trøstede
 han sin Elstebe, erindrede hende om den
 sande Kierligheds Hellighed, og om den
 høie Tro, som den indgyder, og bad hende,
 at vente med Tillid den glædeste Fremtid
 af sit Hiertes Skytsaand. Prindsessen

følte Sandheden i hans Trøst, og opdagede ham, at hun var Kongens Datter, og hun var bange for sin Faders Stolthed, og de Belymringer, han maatte gjøre sig. Efter langt og modent Overlæg bleve de enige om den Beslutning, de vilde tage, og Unglingen begav sig strax paa Veien, for at opsoge sin Fader, og gjøre ham bekendt med deres Plan. Han lovede om kort Tid at være hos hende igien, og forlod hende beroliget og i søde Forestillinger om disse Begivenheders Udvikling. Unglingen naaede snart sin Faders Bolig, og denne var meget glad over at see ham uskadt igien. Han erfarede nu Tilbragelsen og de Elskendes Plan, og viste sig efter nogen Betænkning beredvillig til at understytte dem. Hans Huus laae temmelig skjult, og havde nogle underjordiske Gælelser, som ikke vare lette at finde. Her skulde

Prindsessens Bolig være. Hun blev derfor afhentet i Dæmringen, og med dyb Rørelse modtaget af den Gamle. Hun græd siden ofte i Ensomheden, naar hun tænkte paa sin bedrøvede Fader; dog skjulte hun sin Kummer for sin Elskede, og sagde det kun til den Gamle, som trøstede hende med Venlighed, og forestillede hende, at hun maaskee snart kunde vende tilbage til sin Fader.

Imidlertid var den største Bestyrrelse opstaaet ved Hoffet, da Prindsessen om Aftenen blev savnet. Kongen var ganske ude af sig selv, og sendte overalt Folk ud, for at søge efter hende. Ingen kunde forklare sig hendes Forsvinden. Ingen faldt paa en hemmelig Kierlighedsforstaaelse, og saaledes anede man ingen Bortførsel, da man desuden ikke savnede nogen, uden

hende. Heller ikke var nogen Grund til den fierneste Formodning desangaaende. De udsendte Bud kom tilbage med usorrettet Sag, og Kongen hensank i en dyb Bedrøvelse. Kun naar hans Sangere om Aftenen kom og medbragte deres skønne Sange, var det som den gamle Glæde igien lod sig see hos ham; hans Datter forekom ham da nær, og han fik Haab om snart at see hende igien. Men var han igien alene, saa sonderred det paa ny hans Hierte og han græd høit. Derpaa tænkte han ved sig selv: Hvad hjælper mig nu at min Herlighed, og min høie Fødsel. Nu er jeg dog elendigere end andre Menneſker. Min Datter kan intet erſtatte mig. Uden hende ere ogsaa Sangene intet andet, end tomme Ord og Blændeværk. Hun var det Tryllerie, som gav dem Liv og Glæde, Magt og Form. Jeg vilde ønske, jeg var den ringeſte

af mine Tienere. Da havde jeg min Datter endnu; og vel en Svigersøn og Børnebørn, som sad paa mine Knæ; da var jeg en anden Konge, end nu. Det er ikke Kronen og Riget, som gjør Kongen. Det er hiin fulde overstrømmende Følelse af Lyksalighed, af Mættelse af jordiske Goder, hiin Følelse af overvættets Tilfredshed. Saaledes bliver jeg nu straffet for mit Overmod. Tabet af min Egtesælle har endnu ikke nok nedbøiet mig. Nu har jeg den grændseløse Ulykke. Saaledes klagede Kongen i den hedeste Bængsels Dieblikke. Undertiden brød ogsaa hans gamle Strengthed og Stolthed frem paany. Han vrededes over sine Klager, som en Konge vilde han lide og tie. Han troede da, han leed mere, end alle Andre, og at en stor Smerte hørte til at være Konge; men naar det saa dæmrede igien, og han gik ind i sin Datters Bærelser, og han saae hendes Klæ-

der hænge, og hendes Smaasager staae der, som om hun just havde forladt Bærelset, saa forglemte han sine Forsætter, gebærdede sig som en Fortovlet, og anraabte sine ringeste Tienere om Medlidenhed. Den hele Stad og det hele Land græd og flagede af ganske Hierte med ham. Besynderligt var det, at det Sagn gik, at Prindsessen endnu levede, og vilde snart komme igien med en Gemal. Intet Menneske vidste, hvorfra dette Sagn kom; men alle hængte sig med glad Tillid derved og saae med utaalmelig Forventning hendes forestaaende Tilbagekomst imøde. Saaledes forgik flere Maaneder, indtil Foraaaret kom igien. Hvad gielder det, sagde nogle af en underlig Anelse, nu kommer ogsaa Prindsessen igien. Selv Kongen blev muntrere og fik mere Haab. Hiint Sagn syntes ham ligesom et Løfte af en veldædig Magt. De forrige Fester begyndte paany,

og der syntes nu kun Prindsessen at mangle, til at den gamle Herlighed igien kunde fremblomstre. En Aften, da det var just et Aar siden hun blev borte, var det hele Hof forsamlet i Haven. Luften var varm og reen, kun en sagte Vind viftede i de gamle Trætoppe, som Forbudet paa et fiernt muntert Dog. Et stærkt Springvand steg imellem de mange Faller og tallose Eys op i de tonende Trætoppers Mørke, og ledsagede med melodist Pladsten de mangfoldige Sange, som gienløde under Træerne. Kongen sad paa et kostbart Teppe, og omkring ham var Hoffet forsamlet i festlige Klæder. En talrig Mængde opfyldte Haven, og omgav det pragtfulde Skuespil. Kongen sad i dybe Tanker. Billedet af hans tabte Datter stod med usædvanlig Klarhed for ham; han tænkte paa de lykkelige Dage, som just ved denne Tid i

det forløbne Aar, pludselig fik Ende. En heed Længsel overvældede ham, og hyppige Taarer flode ned ad hans ærværdige Kinder; dog følte han en usædvanlig Dylivelse. Det sorgelige Aar syntes ham kun at være en tung Drøm, og han slog Vinene i Beiret ligesom for at opsoge hendes høie, hellige, fortryllende Gestalt iblandt Menneffene og Træerne. Just havde Digterne holdt op at synge, og en dyb Stilhed syntes at være Tegn paa den almindelige Rørelse, thi Digterne havde besjungen Gienfynnets Glæder, Foraaret og Fremtiden, saaledes som Haabet pleier at udsmykke dem.

Pludselig blev Stilheden afbrudt ved sagte Toner af en ubekendt fion Stemme, som syntes at komme fra en ældgammel Eg. Alle Blikke vendte sig derhen, og man saae en Yngling staae i simpel, men fremmed Dragt, han holdt en Puth i Armen, og ved-

blev rolig sin Sang, i det han dog, da Kongen kastede sine Dine paa ham, gjorde et dybt Buf. Stemmen var overordentlig skøn og Sangen bar et fremmed underfuldt Præg. Den handlede om Verdens Oprindelse, om Stiernernes, Planternes, Dyrenes og Menneskenes Tilblivelse, om Naturens almægtige Sympathie, om den ældgamle gyldne Tid og dens Beherskerinder, Elskov og Poesie, om Habet's og Barbariets Opkomst og deres Kamp med hine velgiørende Gudinder, og endelig om de sidste tilkommende Triumph, Enden paa alle Sorger, Naturens Forryngelse, og en evig gylden Tidsalvers Tilbagekomst. De gamle Digtene trængte sig, henrevne af Begeistring, medens Sangen varede, nærmere hen til Ungtingen. En aldrig sølt Henryttelse bemægtigede sig Illskuerne, og Kongen selv sølte sig ligesom bortført i en himmelsk Strøm.

En saadan Sang havde man aldrig hørt, og alle troede, at et himmelsk Væsen var fremstaaet iblandt dem, isærdeleshed da Ynglingen under Sangen syntes at blive stedse flønnere og herligere, og hans Stemme stedse stærkere. Lusten legede med hans gyldne Løkker. Luften syntes at besiele sig under hans Hænder, og hans Blik syntes beruset at skue hen i en anden Verden. Og saa hans Ansigts barnlige Usskyld og Rolighed syntes alle overnaturlig. Nu var den herlige Sang tilende. De graae Digtere trykkede Ynglingen med Glædestaarer til deres Bryst. En stille inderlig Jublen gienlød i Forsamlingen. Kongen kom rødt hen til ham. Ynglingen kastede sig bekkeden for hans Fødder. Kongen løftede ham op, omfavnede ham hiertelig, og befalede ham at udbede sig en Gave. Da bad han med gløddende Kinder Kongen være saa naadig end-

nu at høre en Sang, og derpaa afgjøre
hans Bøn. Kongen traadte nogle Skridt
tilbage og den Fremmede begyndte:

Paa øde Stier Sang'ren vanker,
Med sønderrevet Klædebon;
Han vader over Flodens Banker,
Men Ingen rækker hielpsom Haand.
I Klager flyder hen hans Hierte
Paa øde Veies bratte Rand;
Ham overmander navnløs Smerte,
Han Harpen neppe bære kan.

Mig Gliebneen bitter Lød tillagde,
Jeg vanker ene, sørgelig,
Jeg Alle Lyft og Glæde bragte,
Men ingen deelte dem med mig.
Enhver forlanger diært at have
Opmuntring for sit Liv af mig,
Men viser med en karrig Gave
Hver Hierteets Fordring bort fra sig.

Man taber kold mig Afsted tage,
 Naar Vaaren i sin Pragt fremstaaer;
 Men ingen tænker paa hans Plage
 Som atter bort bedrøvet gaaer.
 Med Langsel Krugterne de stue,
 Og veed ei, han dem plantede;
 Jeg digted' for dem Himlens Bue,
 Og mig et Suf ei minde.

Erkiendtlig foler jeg min Læbe,
 Begavet med en Trylleaand.
 O! kunde til mit Bæsen klæbe
 Sig engang Elfers hulde Baand.
 Men ingen Pige vil den Arme,
 Som fattig fra det Fierne kom;
 Hvad Hierte vil sig vel forbarne,
 Og løse ham hans Smerter Dom.

I Græsset sunken for sin Nøie,
 Han sover ind med blegen Kind;
 Da svæver Sangens Mand, den Høie
 I det beflemt Hierte ind:

Din Byrde snart du skal ombytte,
Forglem hvad hidindtil du leed,
Hvad ei dig skiankte snæver Hytte,
Palladset giver i dets Sted.

Med Jordens største Bøn, en Krone
Gjengielder Skiebnen dig sin Ewig,
Dg Myrthekrandsen bliver en Krone,
Som trofast Haand paasætter dig.
Dit Hjertes rene Harmonier
Dig bringe Glorien til Bøn;
Dg Digt'ren gaaer ad Tornestier,
Dg ender som en Konges Søn.

Saa langt var han kommen i sin Sang,
og en synderlig Forbauselse havde betaget
Forsamlingen, da under disse Stropher en
gammel Mand, ledsaget af en tilsløret Kvins-
delig Skikkelse af ædel Væxt, som var et
himmelsk skønt Barn paa Armen, hvilket
saae venlig omkring i den fremmede Forsam-
ling, og smilende udstrakte de smaa Hænder

efter Kongens glimrende Diadem, lod sig see, og stillede sig bag ved Sangeren; men Forbauselsen tiltog, da pludselig Kongens Yndlingsørn, som han altid havde omkring sig, fløi ned fra de gamle Træers Toppe med et gyldent Diadem, som den vel havde taget i hans Værelser, og sænkede sig ned over Unglingens Hoved, saa at Diademet omsluttede hans Pøkker. Den Fremmede blev et Dieblit serstrækket, Ornen fløi hen til Kongen, og lod Diademet blive tilbage. Unglingen rakte det til Barnet, som langede derafter, faldt paa det ene Knæ ned for Kongen, og vedblev sin Sang med rørt Stemme:

Dyvakt af Drømme, lyse glade

Fra Leiet Sang'ren iler bort;

Og under høie Træers Blade

Gaaer til Palladsets Kobberport.

Saa glat som Staal er Muren fleben,

Men Sangen hindres ei herved,

Dg til ham røft, af Elskov greben
Sig Kongens Datter hidser ned.

Dem Elskov trykker fast tilsammen,
De drives bort af Sværdes Klang,
De blæse sødt af Elskoveslammen,
I Nattens Eler bag stille Hang.
De holde bange sig forborgen,
Dg frye den vrede Konges Magt;
Dg nu de blive af hver Morgen
Til Fryd, men og til Smerte vakt.

Den nye Moder haabløs bange
Ved Harpens Klang faaer trostfuldt Sind;
Da træder, folket ved de Sange
I Biergets Nidse Kongen ind.
Fra Bryffet Datteren ham langer
En Dreng med gyldenloftet Haar;
De synke bævende af Anger,
Dg Kongens Strengthed mild forgaaer.

For Sangen og for Elskov viger
Paa Tronen selv et Faderbryst,

Dg Smerten over Tabet stiger
 Til et forøflet Gienfyndt Lyst.
 Hvad Elfvog ham betog, han vinder
 Med rige Renter nu igien,
 Forseningskysset dem forbinder,
 Dg Sang'ren er hans Søn og Ven.

Du Sangens Gud, hør min Klage,
 Vær Elfvogs Talsmand ogsaa her;
 Den tabte Datter bring tilbage,
 Dg Kongen hendes Fader vær! —
 At han den Spæde ei forstyder,
 Dg røres ved sin Datters Bøn,
 Dg naar hans Hierte overflyder,
 Omfavner Sangeren som Søn.

Ynglingen hævede ved disse Ord, som stille
 gienløbe i de dunkle Gange, med bæven-
 de Haand Gløret. Prindsessen faldt med
 en Strøm af Taarer for Kongens Fødder,
 og holdt det skønne Barn hen til ham.
 Sangeren knælede med nedbøjet Hoved ved
 hendes Side. En ængstelig Stilhed syntes

at tilbageholde hvert Aandedrag. Kongen var nogle Dieblkke uaafløs og alvorlig; derpaa trak han Prindsessen til sit Bryst, trykkede hende fast til sig og græd høit. Han løstede nu ogsaa Unglingen op til sig, og omfavnede ham med hiertelig Æmhed. En lydelig Jublen giennemfløi Forsamlingen, som nu trængte sig tæt sammen omkring dem. Kongen tog Barnet og rakte det med rørende Andagt mod Himmelen; derpaa hilsede han venlig den Gamle. Uendelige Glædestaarer fløde. Digterne udbrode i Sange, og denne Aften blev en Heligasten for det hele Land, hvis Liv fra nu af blot var en skøn Fest. Intet Menneſke veed, hvor dette Land er blevet af. Kun i de gamle Sagn hedder det, at Atlantis er af mægtige Strømme blevet unddraget menneſkelige Dine.

Fjerde Kapitel.

Nogle Dagreiser vare tilbagelagte uden mindste Afbrud. Veien var fast og tør, Veirliget klart og forfriskende, og de Egne, hvorigiennem de kom, frugtbare, beboede og mangfoldige. Den skumle Thüringerwald laae bag dem; Kiøbmændene havde oftere reist denne Wei, vare overalt bekjendt med Folkene, og nøde den giæssfrieste Modtagelse. De styede de ensomme og for Røverier berygtede Egne, og toge, naar de vare nødte til at giennemreise saadanne, et tilstræffeligt Følge med. Nogle Besiddere af nærliggende Biergslotte stode i god Forstaaelse med Kiøbmændene. Disse besøgte man og efterspurgte, om de ønskede noget besørget i Augsburg. En venlig Beværting blev dem til Deel, og Konerne og Pigerne trængte sig med hiertelig Nyggier-

rigbed til de Fremmede. Henrik's Moder
 vandt dem snart ved sin godmødige Væben-
 hiertighed og Deeltagelse. Man var glad
 over at see en Kone ifra Residenstaden,
 som meddelte ligesaa villigen nye Moder,
 som Tilberedelsesmaaden af nogle smagfulde
 Retter. Den unge Ofterdingen blev rost af
 Riddere og Fruer for sin Beskedenhed og
 sin utvungne blide Dpførsel, og de sidste
 dvælede gierne ved hans indtagende Skab-
 ning, som var ligesom en ubekiendt Mands
 simple Drb, dem man næsten ikke har hørt;
 men som længe efter hans Afsked udfolder
 sig alt mere og mere som en dyb usynlig
 Knop, og endelig viser en herlig Blomst i
 tæt sammenflyngede Blades fulde Farve-
 glands, saaledes at man aldrig glemmer
 dem, aldrig bliver træt af at gientage dem,
 og har deri en ubetagelig stedse nærværen-
 de Glæde. Man mindes sig nu den Ubekiend-

te nøiere, og aner og aner, indtil det paa engang bliver indlysende, at han har været en af den høiere Verdens Indbyggere. — Kjøbmændene fik en stor Mængde Bestillinger, og man skiltes gienfærdig med hiertelige Ønsker om engang snart at see hinanden igien. Paa et af disse Slotte, hvor de kom mod Aften, gik det muntert til. Stotets Herre var en gammel Krigsmand, som ofte oplivede og afbrød Tidens Stillehed og sit Opholdssteds Ænsommelighed med muntre Gilder, og som foruden Krigstummel, og Sagt ikke kendte nogen anden Tidsfordriv end det fyldte Bæger.

Han modtog de Kommende med broderlig Hiertelighed, midt iblandt larmende Selskabsbrødre. Moderen blev ført til Husets Frue. Kjøbmændene og Heurik maatte sætte sig til det lystige Bord, hvor Bægrene gik tappert omkring. Man eftergav

Henrik efter megen Beden og med Hensyn paa hans Ungdom den Skif at giøre Beskæft, men Kiøbmændene lode sig derimod den gamle Frankerviin smage ret godt. Samtalen dreiede sig paa fordums Krigsevenstyr. Henrik hørte med stor Opmærksomhed paa de nye Fortællinger. Ridderne talte om det hellige Land, om den hellige Gravs Underværker, om Eventyrene paa deres Tog og deres Søreiser, om Saracenerne, i hvis Magt nogle vare komne, og om det glade og unberlige Liv i Feltet og i Leiren. De yttrede med megen Hefstighed deres Uvillie over at vide hint Christenhedens himmelske Fødselssted endnu i de Vantroendes vanhelligende Besiddelse. De ophøjede de store Helte, som havde erhvervet sig en evig Krone ved deres tappre utrættelige Kamp mod hint ryggesløse Folk. Slotsherren fremviste det kostbare Sværd, som han med egen Haand.

havde frataget en af deres Anførere, efterat
 han havde erobret hans Borg, dræbt ham,
 og gjort hans Kone og Børn til Fanger,
 og som Keiseren havde tilladt ham at føre
 i sit Vaaben. Alle besaae det prægtige
 Sværd, ogsaa Henrik tog det i sin Haand,
 og følte sig hvinende af frigerst Begeistring.
 Han kysede det med inderlig Andagt. Rid-
 deren glædede sig over hans Deeltagelse.
 Den Gamle omfavnede ham, og opmuntres-
 te ham, til ogsaa at indvie sin Arm til
 den hellige Grabs Befrielse, og at lade det
 undervirkende Kors heste paa sine Skuldre.
 Han var overrasket, og hans Haand syntes
 ikke at kunne slippe Sværdet. Fat dig,
 min Søn, raabte den gamle Ridder. Et
 nyt Korstog er forhaanden. Keiseren vil
 selv føre vore Skarer til Østerlandet. Gien-
 nem hele Europa gienlyder paa ny Korsets
 Ralb, og heltemodig Andagt rører sig over-

alt. Hvo veed, om vi ikke om et Aar sidd
de sammen i den store herlige Stad Jerusa-
lem som glade Seiervindere, og erindre os
ved den fædrelandske Viin vort Hiem. Du
kan ogsaa see hos mig en østerlandsk Pige.
De ere meget indtagende for os Aftenlændere,
og naar du godt forstaaer at føre Sværdet,
saa vil du ikke mangle fangne Skionne.
Ridderne sang med høi Røst Korsstogsangen,
som dengang blev siungen i hele Europa:

Blant Hedningernes vilde Skare
Staaer Graven, hvor vor Frelser laae,
Banhelliget, udsat for Fare
Den daglig Skændsel lide maa.
Med dæmpet Røst den monne sige:
Hvo vil min Smerte fra mig tage!
Hvor blev de Helte unge raske?
Forsvunden Kristendommen er!
Hvo vil oplive Troens Afte?
Hvo griber Korsets viede Spær?

Hvo vil hin Skændsels Lænke sprænge
Og fri til Graven sig fremtrænge?

Paa Land og Have vældig suser
En hellig Storm i mørke Nat;
Om Veir og Stad og Taarn den bruser,
De Sovende at vække brat;
Fra alle Hjørner lyder Klage:
Op Christne! lad os herfra drage!

Sig Engle lade alle vegne
Med Alvors stumme Marsyn see,
Sorgfulde Pillegrimme segne
Med Kinder, blegnede af Bæ;
Og Alles Klage sig forener
Mod Hstens grumme Saracener.

En Morgen, blodigrød og stummel,
Grembryder i de Christnes Land;
Og Kierligheds og Smertes Tummel
Er dobbelt mægtig hos hver Mand.
Enhver til Kors og Glavind tager,
Og fra sit Hiem opflammet drager.

I Hæren bruser hellig Iver,
At rekke Christi Gubdomsgrav;
Og Helligdommens Egn dem river
Hen til sig over Land og Hav.
Sely Børn henstrømme, for at stride
Bed de indvirkede Heltes Side.

Høit svæver Korsets Seiersbane,
Og gamle Helte foran gaae.
Paa Paradisets Himmelbane
De fromme Stridsmænd frem sig flaae;
Hver ønsker sig den Fryd den nyde
Sit Blod for Kristus at udgyde.

Til Kamp, I Christi Mænd! Guds Skare
Gaaer hen til Helligdommens Land,
Snart Hedningerne vil erfare,
At Ingen er en Gud som han.
Og paa det Sted, hvor Kristus døde
Skal Hedendommets Kamper bløde.

Hen over Slagets Lummel svæver
 Maria i en Engels Arm,
 Enhver, som ned for Sværdet bærer,
 Opvaagner sødt ved hendes Barm.
 Hun med forklaret Ansyn svinger
 Sig ned, naar Baabenbraget klinger.

Hist Gravens dumpe Røst gientoner,
 Opfordrende hver Christi Søn;
 Og Christenhedens Brode soner
 Sig snart med Seier og med Bøn,
 Sig Hedenskabets Rige ender,
 Er Graven først i vore Hænder.

Henriks hele Siel var i Oprør, Graven
 forekom ham som en bleg, ædel, ungdoms-
 melig Skikkelse, som sad paa en stor Steen
 midt iblandt vilde Pøbel, og blev paa en
 skræffelig Maade mishandlet, som om den
 saae med kummerfuldt Ansigt efter et Kors,
 som i Baggrunden glimrede med lyst Skin,

og som ved at speile sig i et Havs oprørte
Bølger fordoblede sig i det Uendelige.

Hans Moder sendte just Bud over for
at hente ham, og forestille ham for Husets
Frue. Ridderne vare fordybede i deres
Gilde, og deres Forestillinger om det fore-
staaende Korstog, og bemærkede ikke, at
Henrik gik bort. Han fandt sin Moder i
fortrolig Samtale med Slottets gamle gods-
modige Frue, som paa det venligste bød
ham velkommen. Aftenen var klar; Solen
begyndte at dale, og Henrik, som længtes
efter Tensomhed, og som loffedes af det
gylbne Fierne, der giennem de snævre dybe
Buevinduer traadte ind i det skumle Bæ-
relse, fik letteligen Tilladelse til at besee
sig udenfor Slottet. Han ilede nu i det
Frie, hans hele Siel var i Bevægelse,
han saae fra Toppen af den gamle Klippe
nærmest den fløyrlige Dal, hvorigiennem en

Bæft styrtede og drev nogle Møller, hvis Larm man neppe kunde høre fra det svælgende Dyb, og derpaa et uoverskueligt Gierne af Bierge, Skove og Sletter, og hans indre Uro stillede. Den frigerste Kummel tabte sig, og der blev kun en flar billedrig Bængsel tilbage. Han følte, at han manglede en Harpe, saa lidet han endog vidste, hvorledes den var bestaen, og hvilken Virkning den frembragte. Det oplysende Syn af den herlige Aften indbyttede ham i søde Phantasier; hans Hiertes Blomst lod sig undertiden see for ham, som et Lynglimt. — Han streifede igiennem det vilde Krat, og flattrede over mosbegroede Klippespytter, da paa engang fra en Dybde i Nærheden en blød giennemtrængende Sang af en kvindelig Stemme, ledsaget af underfulde Toner, tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han var vis paa, det var en

Harpe, blev beundrende staaende, og hørte
i brudt Udtale følgende Sang:

Vil det matte Hierte briste
Under fremmed Himmel ei?
Skal mig Haabets Glimmer friste
End at vandre Livets Bei?
Kan jeg mig med Hiemkomst daare?
Aldrig standse vil min Taare,
Før mit Død luffer sig.

Saae du Myrthens grønne Krands,
Og den dunkle Eeders Bar!
Mine Søstres Skarer danser
Muntre lette Par og Par!
Saae du i de rige Klæder,
Og med kostelige Klæder
Din Veninde, som hun var?

Edle Unglinge for hende
Elskovsdrufne bøj sig;
Sangens sømme Toner vende
Sig med Aftnens Lys til mig.

Albrig vil den Elſkte ſvige;
 Manden her ſin ōmme Pige
 Elſker tro evindelſg.

Her, hvor Himlen klerlig følger
 Speilet i de Bover blaae,
 Og dens hvide Balfambølger
 Rundt om Lunden ſammenſlaae,
 Som i ſine krumme Bugter
 Under Blomſter, under Frugter
 Huſer tuſind Sang're ſmaa.

Længſt er denne Drøm forſvunden!
 Tiernt det kiere Fødeland!
 Faldet er hvert Træ i Lunden,
 Og det gamle Slot i Brand.
 Frygtelig ſom Strømme brøde
 Vilde Skarer os imøde,
 Og vort Paradiis forſvandt.

Idens røde Bølger flode
 Om vort glade Urneſted,

Dg de grumme Horder brøde
 Indad Porten til os ned.
 Vore Stridsmænd blev' for svage,
 Ei vor Fader kom tilbage,
 Dg man rev os vildt affted.

Mine Mine bleve dunkle;
 Fierne moderlige Land;
 Deres Længselsblikke funkle
 Evig mod din elskte Strand!
 Var ei dette Barn mig givet,
 Længst jeg havde ubløst Livet
 Af den grumme Skiebnes Ban.

Henrik hørte et Barns Hulken og en trøstende Stemme. Han steg dybere ned imellem Krattet, og fandt en bleg, udtæret Pige siddende under en gammel Ege. Et flønt Barn hængte grædende ved hendes Hals, ogsaa hendes Taarer fløde, og en Ruth laae ved Siden af hende paa Marken. Hun blev lidt forstræffet, da hun saa den

fremmede Yngling, som nærmede sig hende med vemodigt Ansigt.

De har vel hørt min Sang, sagde hun venlig. Deres Ansigt forekommer mig bekendt, lad mig betænke mig. — Min Huskommelse er bleven svag, men Synet af dem opvækker hos mig en besynderlig Erindring fra glattere Dage. O, det synes mig, som om de ligner een af mine Brødre, som drog fra os endnu før vor Ulykke, og reis-
te til Persien til en berømt Digter. Maa-
ske lever han endnu, og besynger kummer-
fuld sine Sødskendes Ulykke. Blot jeg end-
nu kunde nogen af de herlige Sange, som
han efterlod os. Han var ædel og sm, og
kendte ingen større Lykke end sin Harpe.
Barnet, en Pige paa ti til tolv Aar, be-
tragtede den fremmede Yngling opmærksomt
og klyngede sig fast til den ullykkelige Zuliz-
mas Barin. Henriks Hjerte var giennem-

trængt af Medynk; han trøstede Sangerinden med venlige Ord, og bad hende, at fortælle sig omstændeligere sin Historie. Hun syntes ikke at gjøre det ugierne. Henrik satte sig ligeoverfor hende, og hørte paa hendes af hyppige Taarer afbrudte Fortælling. Fornemmelig holdt hun sig op ved at rose sine Landsmænd og sit Fædreland. Hun skildrede hines Edelmødighed, og deres rene stærke Receptivitet for Livets Poesie og Naturens underlige hemmelighedsfulde Vnde. Hun beskrev de frugtbare arabiske Egnes romantiske Skønheder, der ligge ligesom lykkelige Øer i øde Sandørkener, som de Fortrængtes og Udmattedes Tilflugtssteder, som paradisiske Kolonier, fulde af friske Kilber, som rislede over tæt Grønsvær og glimrende Stene igiennem gamle og ærværdige Punde, fulde af brogede Fugle med melodiske Stemmer, og

tillokkende ved deres mangfoldige Levninger af ældgamle mærkværdige Tider. De vilde see med Forundring, sagde hun, de farveblandede, tydelige, sælsomme Indskrifter paa de gamle Steenplader. De synes saa bekiendte og ikke at være uden Grund saa vel vedligeholdte. Man grunder og grunder, enkelte Betydninger aner man, og bliver nu saa meget begierligere efter at giette denne ældgamle Skrifts Sammenhæng. Den ubekiendte Aand i dem opvækker en usædvanlig Eftertanke, og om man endog gaaer uden den forønskede Dplysning bort fra dem, saa har man dog gjort tusinde mærkværdige Opdagelser i sig selv, som give Livet en ny Glæde og Sindet en lang belønnende Beskæftigelse, Livet der, paa en saa længe beboet og allerede saa tidlig ved Glib, Driftighed og Fyrighed forherliget Grund har en egen Ynde. Naturen sy-

nes der at være bleven mennefteligere og for-
 standigere, en dunkel Erindring under det
 giennemftuelige Nærværende tilbagekaster de
 jordifke Billeder med fkarpe Omrids; og faa-
 ledes nyder man en dobbelt Verden, fom juft
 derved taber fin Tunghed og Voldsomhed,
 og bliver en tryllende Digtning og Fabel for
 vore Sandfer, selv om ikke den ubegribelige
 Indflydelse af de fordums nu usynlige Be-
 boere fom med i Spillet, og maaftoe er det
 denne dunkle Drift, fom drager Menneftene,
 faafnart Tiden til deres Opvaagnelse er kom-
 men, med en faa ødelæggende Utaalmødig-
 hed fra ny Egne tilbage til deres Slægts
 gamle Hiem, og bringer dem til at vove
 Gods og Blod for disse Landes Befiddelse.
 Efter en Pause blev hun ved: Tro ikke, hvad
 man har fortalt dem om mine Landsmænds
 Grusomheder. Ingenfteds bleve Fanger høi-
 modigere behandlede, og ogsaa Eders Pille-

grimme til Jerusalem bleve giesfrit modtagne, men de vare det kun sielden værd. De fleste vare uduelige flette Menneſter, ſom betegnede deres Valfarter med Skielmsſtykker, og derved viſt nok ofte ſaldt den reſfærdige Hævn i Hænder. Hvor roligen havde de Chriſtne kunnet beſøge den hellige Grav, uden at have nødig at begynde en frygtelig unyttig Krig, ſom har forbittret alt, udbredt uendelig Glendighed, og for evig ſlitt Morgenlandet fra Europa. Hvad kom det an paa Beſidderens Navn? Bore Fyrſter ærede andagtsfulde Ederſ Helgens Grav, ſom ogsaa vi holde for en guddommelig Prophet; og hvor ſkønt havde hans hellige Grav kunnet blive Buggen for en lykkelig Enighed, og Anledning til evig velgiørende Forbund.

Aftenen var, imedens de talte ſammen, forløben. Det begyndte at blive Nat, og

Maanen hævede sig over den beduggede Skov med sit trøstende Skin. De steg langsomt op imod Slottet; Henrik var taktsfuld, den frigerste Begeistring var aldeles forsvunden. Han mærkede en underlig Forvirring i Verden; Maanen stod for ham som en trøstende Tilflugt og hævede ham over Ujevnhederne paa Jordens Overflade, som i Hviden synes saa ubetydelige, hvor vilde og ubestigelige de end forekomme Vandrerens. Zulima gik stille ved hans Side og ledede Barnet. Henrik bar Ruthen. Han søgte at oplive sin Ledsagerindes synkende Forhaabning, om engang at see sit Fædreland igien idet han indvortes følte et heftigt Kald til at blive hendes Redningsmand, uden at vide, paa hvilken Maade det kunde skee. En egen Kraft syntes at ligge i hans simple Ord, og Zulima følte en uvant Beroligelse og takkede ham paa en værende Maade for hans Tilfagn. Nidderne

vare endnu ved deres Bægere og Moderen i
huuslige Samtaler. Henrik havde ingen
Lyst til at gaae tilbage til den larmende Gal.
Han følte sig træt, og begav sig snart med
sin Moder til det anviste Sovekammer. Han
fortalte hende, før end de gik til Sengs,
hvad der var hændet ham, og sov snart ind
under behagelige Drømme. Kjøbmandene
havde ogsaa begivet sig betids bort, og vare
tiblig paa færde. Ridderne laae i dyb Rolig-
hed, da de reiste bort; men Husets Frue tog
kierlig Afsked med dem. Zulima havde kun
sovet lidet, en indre Glæde havde holdt hende
vaagen; hun viste sig ved Afskeden, og op-
vartede de Reiseade med høflig Omhyggelig-
hed. Da de toge Afsked, bragte hun med
mange Taarer Henrik sin Luth, og bad ham
med rørende Stemme at tage den med til
Erindring af hende. Det var min Broders
Luth, sagde hun, han stænkede mig den

ved Afffeden; det er den' eneste Eiendom, jeg har reddet. Den syntes igaar at behaage dem, og de efterlader mig en ufsatterlig Gave, søde Forhaabninger. Tag dette ringe Tegn paa min Erkiendtlighed, og lad det være et Pant paa at de vil mindes den flakkels Zulima. Vi ville vist see hinanden igien, og da er jeg maaffee lykkeligere. Henrik græd; han vægrede sig, ved at modtage den hende saa uundværlige Bueh; giv mig, sagde han, det gyldne Baand med de fremmede Bogstaver, som de har i Haaret, saafremt det ikke er en Erindring af deres Forældre eller Sødsfende, og modtag derimod et Elør, som min Moder gjerne vil overlade mig. Hun gav endelig efter for hans Unmodning, og gav ham Baandet, i det hun sagde: Det er mit Navn med mit Modersmaals Bogstaver; jeg har selv i bedre Dage udsyet dette Baand. Betragt

det med Fornøielse, og tænke paa, at det en lang kummerfuld Tid har holdt mine Haar fast, og at det er blegnet med dets Gierinde. Henriks Moder tog Sløret frem, og gav hende det, i det hun grædende trak hende til sig og omfavne hende.

Femte Kapitel.

Efter nogle Dagreiser kom de til en Landsby, ved Foden af nogle spidse Høie, som vare afbrudte af dybe Huulveie. Løvrigt var Egnen i frugtbar og behagelig, uagtet Høiene fra Bagsiden havde et dødt affkræfende Udseende. Vertshuset var reen'igt, Solene tiensfærdige, og en Mængde Mennesker, deels Reisende, deels allene Drillegæster, sad i Stuen, og underholdt sig om allehaande Ting.

Bore Reisende sluttede sig til dem og

blandede sig i Samtalerne. Selskabets Op-
mærksomhed var fornemmelig henvendt paa
en gammel Mand, som sad i fremmed
Dragt ved et Bord, og besvarede venlig de
nysgierrige Spørgsmaal, man gjorde ham.
Han kom fra fremmede Lande, havde den
Dags Morgen seet sig nøie om i Egnen,
og fortalte nu om sin Haandtering, og de
Opdagelser, han havde gjort denne Dag.
Folk kaldte ham en Skattegraver. Men
han talte meget beskedent om sine Kundskaber
og sin Magt, dog bare hans Fortællinger
Nyhedens og Sælsomheds Præg. Han for-
talte, at han var født i Bøhmen. Fra
Ungdommen af havde han havt en heftig
Lyst til at vide, hvad der var skjult i Biera-
gene, hvor Vandet i Kilderne kom fra, og
hvor Guld og Sølv og de kostbare Stene
blive fundne, som med en saa uimodstaaelig
Magt drage Menneskene til sig. Han hav-

de i den nærliggende Klosterkirke ofte be-
 tragtet disse faste Bys paa Billederne og Re-
 liquierne, og kun ønskede, at de kunde tale
 til ham, for at fortælle om deres hemmelig-
 hedsfulde Herkomst. Han havde vel under-
 tiden hørt, at de kom fra langt bortliggende
 Lande, dog havde han altid tænkt, hvorfor
 der ikke kunde gives saadanne Skatte og Kle-
 nobier ogsaa i disse Egne. Biergene vare
 dog ikke for intet saa høie, og saa vel beskyt-
 tede, ogsaa forekom det ham undertiden at
 have fundet paa Biergene glimrende og skin-
 nende Stene. Han havde flittig flattret om
 i Klippekløfter og Huler, og havde med
 uudsigelig Byst seet sig om i disse ældgamle
 Haller og Hvælvinger. — Endelig havde
 han engang mødt en Reisende, som sagde
 ham, at han skulde blive Biergmand, saa
 kunde han finde Tilfredsstillelse for sin Bi-
 delyst. I Böhmen var der Biergværker.

Han fulde blot gaae fremad langs Flod-
bredden, og efter ti til tolv Dages Forløb
vilde han være i Eula, og der behøvede
han blot at sige, at han gierne vilde blive
Bjergmand. Han havde ikke ladet sig dette
sige 10 Gange, men strax den anden Dag
begivet sig paa Veien. Efter flere Dages
besværlige Vandring, blev han ved, kom
jeg til Eula. Jeg kan ikke beskrive Eder,
hvor herlig jeg blev tilmode, da jeg fra en
Høi blev nogle Steendynger vaer, som vare
giennemvorede med grønne Buske, paa
hvilke stode Træhytter, og da jeg ned fra
Dalen saae Røgstyger trække op over Sko-
ven. En fiern Buldren formerede mine
Forventninger og med utrolig Nysgierrig-
hed og fuld af stille Andagt stod jeg snart
paa en saadan Dynge, som man kalder
Halde, foran det dunkle Dyb, som i det
Sindre af Hytterne gik steilt ned i Bierget.

Jeg ilede til Dalen og mødte snart nogle fortklædte Folk med Lamper, som jeg ikke med Uret holdt for Biergsfolk, og med undsellig Ungsteligbed forebragte jeg mit Ansiggende. De hørte venlige paa mig, og sagde mig, at jeg kun skulde gaae ned til Smeltehytterne og spørge efter Stigereu, som var deres Anfører og Mester; han vilde give mig Besked, om jeg kunde blive antaget. De meente, at jeg nok vilde opnaae mit Ønske, og lærte mig den sædvanlige Hilsen: „Glück auf!“ hvormed jeg skulde tiltale Stigereu. Fuld af glade Forventninger fortsatte jeg min Wei, og kunde ikke holde op, stedse at gientage for mig selv denne nye betydningsfulde Hilsen. Jeg fandt en gammel ærværdig Mand, som modtog mig med megen Venlighed, og efterat jeg havde fortalt ham min Histori og bevidnet min store Eyst efter at læ-

hans fiendne hemmelighedsfulde Kunst, lovede han mig beredvilligen at opfylde mit Ønske. Jeg syntes at behage ham, og han beholdt mig i sit Huus. Jeg kunde neppe bide til det Dieblis, da jeg skulde fare ned i Gruben, og see mig i den herlige Biergsmandsdragt. Endnu samme Aften bragte han mig en Grubeklædning, og forklarede mig Brugen af forskjellige Værktøi, som bleve gienste i et Kammer.

Om Aftenen kom der Biergsfolk til ham, og ikke et Ord af deres Samtaler undgik mig, saa uforstaaeligt endog saavel Sproget, som den største Deel af deres Fortællingers Indhold var for mig. Det, som jeg troede at begribe, forhøiede end mere min heftige Videbegierlighed, og bestreftigede mig om Natten i sælsomme Drømme. Jeg vaagnede betids, og indfandt mig hos min ny Bert, hos hvem

efterhaanden Biergsfolkene forsamlede sig,
 for at modtage Befalinger. En Sideskue
 var indrettet til et lille Kapel. En Munk
 stod frem og læste en Messe, derpaa gior-
 de han en høitidelig Bøn, hvori han an-
 raabte Himlen om at tage Biergsfolkene i
 sin hellige Varetægt, understytte dem ved
 deres farlige Arbejde, beskytte dem for de
 onde Wanders Gristelser og Rænker, og
 beskiære dem rige Anviisninger. Jeg hav-
 de aldrig bedet med mere Tnderlighed, og
 aldrig følt Messens høie Betydning mere
 levende. Mine tilfommende Kammarader
 forekom mig som underjordiske Helte, som
 havde tusind Farer at overvinde, men ogsaa
 besad en misundelsesværdig Lykke i
 deres underfulde Kundskaber, og som i den
 alvorlige stille Dmgang med Naturens æld-
 gamle Klippesønner i deres dunkle underli-
 ge Kammere bleve udrustede til at modtage

himmelfste Gaver, og til glade at hæve sig over Verden og dens Trængsler. Stigere gav mig efter Gudstienesten en Lampe og et lille Crucifix af Træ, og gik med mig til Schachten, som vi kalde de ujevne Indgange til de underjordiske Bygninger. Han lærte mig Maaden at slige ned paa, gjorde mig bekendt med de nødvendige Forsigtighedsregler, og med Navnene paa de mangehaande Gienstande og Dele. Han foer foran, og hidfede sig ned paa den runde Viefte, idet han holdt sig med den ene Haand fast ved et Reb, som var slaaet i en Knude om en Stang ved Siden, og med den anden bar en brændende Lampe; jeg fulgte hans Exempel, og vi kom saaledes med temmelig Hurtighed snart i en betydelig Dybde. Jeg var sælsom høitidelig tilmode, og det foran ilende Lys, funkede som en

guddommelig Stjerne, der viste mig Veien til Naturens skjulte Skatkammer. Vi kom ned i en Labyrinth af Gange, og min venlige Mester blev ikke træt af at besvare mine nysgierrige Spørgsmaale, og af at undervise mig i sin Kunst. Vandets Raslen, den behøvede Overflades Graastand, Gangenes indviklede Dunkelhed, og den sjerne Parmen af de arbejdende Biergmænd glædede mig usigelig, og jeg sølte mig nu med Glæde i Besiddelse af det, som altid havde været mit inderligste Ønske. Heller ikke lader denne fuldkomne Tilfredsstillelse af et medfødt Ønske, denne forunderlige Glæde i Ting, som maae have et nærmere Forhold til vor hemmelige Tilværelse, og i Bestiæftigelser, for hvilke man fra Buggen af er bestemt og udrustet, sig forklare og beskrive. Maaskee de havde forekommet enhver Anden almindelige, ubetydelige og afstrækkende;

men mig syntes de at være saa uundvær-
lige, som Luften for Bryttet og Maden for
Maven. Min gamle Mester glædede sig
over min indarlige Eyst, og lovede mig, at
jeg med denne Flid og Opmærksomhed vil-
de bringe det vidt, og blive en dygtig
Biergmand. Med hvilken Andagt saae jeg
for første Gang i mit Liv, den sextende
Marts for nu fem og fyrrethve Aar siden,
Metallernes Konge i tynde Blade mellem
Stenens Spalter. Det forekom mig, som
om han her var ligesom indspærret i faste Fængs-
ler, og glimrede venligen Biergmanden
imøde, som har med saamange Farer og
Møisommeligheder brudt sig Vej ind til
ham igiennem de stærke Mure, for at saae
ham frem for Dagens Lys, saa at han kan
komme til Værelse i kongelige Kroner og hel-
lige Reliquier, og beherske og styre Verden

i anseende og vel bevarede Mynter, zirede med Billeber. Fra den Tid af blev jeg i Gula, og steege efterhaanden til Hugger, som er den egentlige Biergmand, som arbeider i Stenen selv, efterat jeg i den første Tid havde været ansat til at bringe de løshuggede Stuffer i Kurvene.

Den gamle Biergmand holdt noget op i sin Fortælling, og drak, idet han bragte sine opmærksomme Tilhørere et muntert Glück auf! Henrik glædede sig overmaade ved den gamle Mand's Tale, og var meget begierlig efter endnu at høre mere af ham.

Tilhørerne underholdt sig om Biergarbeidets Farer og Sælsomheder, og fortalte forunderlige Sager, ad hvilke den Gamle ofte smilede, og søgte venligen at berigtige deres løierlige Forestillinger.

Efter kort Tids Forløb sagde Henrik: De maae vel siden have seet og erfaret

mange sælsomme Ting; deres selvvalgte Bevege har vel ingensinde angret dem? Vil de ikke være saa god og fortælle os, hvorledes det gik dem siden efter, og paa hvad Slags Reise det er, de nu befinder dem? det synes, som om de har seet dem videre om i Verden, og jeg tør vist formode, at de er noget mere, end en almindelig Biergmand. Det er mig saare behageligt, sagde den Gamle, at erindre mig den forløbne Tid, da jeg derved finder Grund til at glæde mig over Guds Barmhiertighed og Godhed. Skiebnen har ført mig igiennem et muntret og fornøiet Liv, og ingen Dag er gaaet forbi, uden at jeg har med taknemmeligt Hierte lagt mig til Hvile. Jeg har altid været lykkelig i mine Forretninger, og vor og alles Fader i Himlen har vogtet mig for det Onde, og ladet mig blive graa med Aare. Næst ham fylder jeg

min gamle Mester alt, som nu for længe siden er samlet med sine Fædre, og hvem jeg aldrig kan mindes uden Taarer. Han var en Mand af gammel Trofasthed efter Guds Hjerter. Han var begavet med dybe Indsigter, og dog barnlig og ydmyg i sin Handlen. Ved ham er Biergværket kommet i den største Flor, og har hjulpet Hertugen af Böhmen til uhyre Skatte. Den hele Egn er derved bleven befolket og velhavende, og et blomstrende Land. Alle Biergsfolkene ærede ham som Fader, og saalænge Gula staaer, vil ogsaa hans Navn blive nævnet med Ærelse og Taknemmelighed. Han var fød i Lausitz, og heed Werner. Hans eneste Datter var endnu et Barn, da jeg kom i hans Hus. Min Elittighed, min Trost, og min lidenskabelige Hengivenhed for ham, forskaffede mig hans Kierlighed med hver Dag mere og mere. Han gav mig sit

Navn og gjorde mig til sin Søn. Den lille Pige blev efterhaanden en vakker munter Skabning, hvis Ansigt var saa venligt glat og hvidt, som hendes Siel. Den Gamle sagde mig ofte, naar han saae, at hun var mig hengiven, at jeg gierne spøgede med hende, og ikke vendte mine Bine fra hendes, som vare saa blaae og aabne som Himmelen, og glimrede som Krydstaller, at hvis jeg blev en ret duelig Biergmand, vilde han ikke nægte mig hende; og han holdt Ord. — Den Dag, da jeg blev Hugger, lagde han sine Hænder paa os og velsignede os som Brud og Brudgom, og saa Ulger derefter førte jeg hende som Kone ind i mit Kammer. Samme Dag hug jeg i Morgenschichten endnu som Lærebagger, just som Solen gik op ovenover mig, en rig Kare ud. Hertugen sendte mig en Guldkæde med sit Billede paa en stor Mynt, og lovede mig min Svigerfaders Tjeneste.

Hvor lykkelig var jeg, at jeg paa Bryllups-
dagen kunde hænge min Brud den om Hal-
sen, og at alles Vine vare henvendte til hen-
de. Vor gamle Fader oplevede endnu Bør-
nebørn, og hans Høstes Frugter vare rigere,
end han havde tænkt. Han kunde med Glæ-
de slutte sin Schicht, og fare ud af denne
Verdens dunkle Grube, for at udhvile i Fred,
og vente den store Belønningsdag.

Herre, sagde den Gamle i det han vend-
te sig til Henrik, og tørrede nogle Taarer af
Vinene, Biergarbeidet maa blive velsignet af
Gud! thi der gives ingen Kunst, som gjør
sine Deeltagere lykkeligere og ædlere, som
opvækker mere Tro paa en himmelsk Visdom
og Førelse, som vedligeholder Hjertets Åf-
dighed og Barnlighed mere, end Biergarbei-
det. Fattig sødes Biergmanden, og fattig
gaae han igien herfra. Han lader sig nøie med
at vide, hvor de metalliske Magter blive

fundne, og med at bringe dem frem for Dagens Lys; men deres blændende Glands formaaer intet over hans luttrede Hierte. Ikke antændt af farligt Banvid, glæder han sig mere over deres forunderlige Dannelselse, og deres Herkomsts og deres Boligers Sælsomheder, end over deres alt lovende Besiddelse. For ham have de ingen Tillokkelse mere, naar de ere blevne til Varer, og han søger dem hellere under tusind Farer og Møisommeligheder i Jordens Bierghuler, end han skulde følge deres Kald i Verden, og paa Jordens Overflade tragte efter dem ved skuffende bedrageriske Kunster. Hine Besværligheder holde hans Hierte friskt og hans Sands reen; han nyder sin sparsomme Løn med inderlig Taknemmelighed og stiger hver Dag med forynget Livsglæde ud af sin Haandterings mørke Gruber. Kun han kiender Lysets og

Rolighedens Behagelighed, og føler det Belgiørende i den frie Luft og Udsigt omkring sig; kun ham smager Spise og Drikke ret vederkvægende og andægtig, som Herrens Begeme; og med hvilket aabent og tierlighedsfuldt Sind træder han ikke ind iblandt sine Ege, eller omfavner sin Kone og Børn, og gatter sig taknemmelig ved den fortrolige Underholdning, som en skøn Guds Gave.

Hans eensomme Bestiæstiggelse afsondrer ham en stor Deel af hans Liv fra Dagen og Dmgang med Menneſker. Han vænner sig ikke til en sløv Egegyldighed imod de overjordiske dybsindige Ting, og beholder en barnlig Stemning, hvori alt viser sig for ham med sin eiendommelige Aand og i sin oprindelige brogede Underlighed. Naturen vil ikke ubelukkende besiddes af een Eneſte. Som Eiendom forvandler den sig til en ondartet Gift, som bortjager Ro, og fremløffer

den fordærvelige Lyst, at drage alt ind i denne Besidderens Kreds, med et Følge af uendelige Befymringer og vilke Lidenskabers. Saaledes undergraver Gierens Grundvold sig hemmeligen, og begraver ham snart i den indstyrtende Afgrund, for at gaae fra Haand til Haand, og saaledes efterhaanden tilfredsstille sin Tilbøielighed, at tilhøre Alle.

Hvor rolig arbejder derimod den fattige nøisomme Biergmand i sin dybe Ensomhed, borte fra Dagens urolige Tummel, og alene besjelet af Bidelyst og Kierlighed til Enighed. Han tænker i sin Ensomhed med inderlig Varme paa sine Staldbrodre og sin Familie, og føler stedse Menneffenes gienfældige Uundværlighed og Slægtskab som nyt. Hans Kald lærer ham utrættelig Taalmodighed, og tilføder ikke, at hans Opmærksomhed adspredes ved unyttige Tanker. Han har at beskille med en forunderlig haard og

ubøielig Magt, som kun kan overvindes ved haardnakken Glid og bestandig Paapasselighed. Men hvilken kostelig Bort blomstrer ogsaa for ham i det skumle Dyb, sand Tilid til hans himmelske Fader, hvis Haand og Omfarg bliver ham hver Dag synlig i umiskienkelige Tegne. Hvor utallige Gange har jeg ikke siddet ved Bruddet, og ved Skindet af min Lampe med den inderligste Andagt betragtet det simple Krucifix! da har jeg først ret fattet dette gaadesfulde Billedes hellige Betydning, og udspejdet mit Hjertes ædleste Løngang, som har skænket mig et evigt Udbytte.

Den Gamle blev efter et Ophold ved og sagde: Isandhed, det maa have været en guddommelig Mand, som først har lært Menneskene den ædle Biergværtskunst, og som har skult i Klippernes Skib dette alvorlige Sindbillede paa det menneskelige

Liv. Her er Gangen mægtig og lige, men fattig, hist trykker Bierget dem sammen i en ubetydelig ringe Kløst, og just her bryde de ædleste Dele frem. Andre Gange forringe hans Værd, indtil en beslægtet Gang venlig slutter sig til ham, og forhøier hans Værd i det Uendelige. Ofte styrter den sammen foran Biergmanden i tusind Stykker: men den Taalmodige lader sig ikke skrække, han forfølger rolig sin Vej, og seer sin Løn belønnet, i det den snart igien udvider sig for ham med ny Rigdom. Ofte lokker et fluffende Brud ham ud af den rigtige Retning; men snart bemærker han den falske Vej, og bryder med Magt ind paatverts, indtil han har fundet den sande erzhaltige Gang igien. Hvor bekiendt bliver ikke Biergmanden her med alle Tilfældets Luner, men ogsaa hvor sikker paa, at Løn og Bestandighed ere de eneste ubedragelige Mid-

ler, til at blive Mester af dem, og til at fremhæve de af dem haardnakket forsvarede Skatte.

Det mangler Eder vist ikke, sagde Henrik, paa opmuntrende Sange. Jeg skulde mene, at Eders Haandtering maatte uvilkaarligen begeistre Eder til Sange, og at Musikken maatte være Biergmændene en velkommen Ledfagerinde.

Deri har de Ret, svarede den Gamle; Sang og Citharspil høre til Biergmandens Liv, og ingen Stand kan med mere Fornøielse nyde deres Skønheder, end vor. Musik og Dands ere Biergmandens egentlige Glæder, de ere som en glad Bøn, og Haab og Erindring om dem hjælper til at lette det tunge Arbeide og forkorte den lange Tjenstetid.

Hvis de synes derom, vil jeg strax

Iade dem høre en Sang som hyppig blev
siungen i min Ungdom.

Hvo Jordens Dyb udmaaler,
Dens sande Herre er,
Dg i dens Skib han taaler
Hver Møie og Besvar.

Hvordan hvert Fag er bygget
I Klippen, han forstaaer,
Dg ved sin Liid betrygget!
Han i dens Bortsted gaaer,

Hans Hu og Ibræt venter
Sig ei af Dybet ud,
Men for sin Steen han brænder,
Som om den var hans Brud.

Gaa tierlig alle Dage
Han spelber i dens Bo,
Dg fryer ei Klib og Plage,
Hans har for den ei No.

Det helligdunkle Minde
Af Tiber, som henstreeb,
At sige ham berinde
Den venlig er bereeb.

Den soundne Tid omvifter
Hans Ansigt helligt lyst,
I Biergets skumle Rister,
Det er ham evig lyst.

Han seer paa alle Veie
Det Land, han ensker sig,
Dg Ertsens dunkle Leie
Selv til ham trænger sig.

Hjælpsomme Bænde følge
Ham opad Bierget brak;
Dg Klippens Laase dolge
Si længer ham sin Skat.

I Kongens Huus indflyder
Bed ham det røde Guld,

Han Diademmet pryder

Med Edelstene fuld.

Nel Kongen tro han byder

Den lykkewante Arm,

Men om ham lidt sig bryder,

Dg er med Glæde arm.

Lad dem kun Sletten hærge,

Dg kiobe Guld med Mord;

Han, glad paa sine Bierge,

Behersker viden Jord.

Henrik fandt særdeles Behag i denne Sang, og han bad den Gamle, at meddele ham endnu een. Den Gamle var ogsaa strax villig dertil og sagde: Jeg kan endnu en ret underlig Sang, som vi selv ikke vide, hvor den er kommen fra.

En reisende Biergmand bragte den med; han kom langt borte fra, og var en særdeles Biergbesarer. Sangen sandt stort Bi-

faald, fordi denklang saa sælsomt, næsten
saa dunkel og uforstaaelig, som Musikken
selv, men just derfor havde den ogsaa no-
get Tiltrækkende ved sig, og holdt Tilhøre-
ren under vaagende Tilstand ligesom i en
Drøm.

Jeg veed etsteds saa fast et Slot,
En stille Konge boer derinde,
Han har det i sit Hiem saa godt,
Og kommer ei paa Slottets Tinde.
Skjult er hans Fragt- og Bytgemal,
Hans Vagt usynlig er og stille;
Kan velbekjendte Rilder trille
Ned til ham fra det blanke Tag.

Hvad deres Klare Dine see
I Verdensræns vide Tale
De troelig melde ham, og lee,
Og holde aldrig op at tale.
Han bader sig i deres Glod,
Soer Demmerne i deres Slaaler,

Dg atter blinke da hans Straaler
 Fremaf hans Moders hvide Blob.

Hans Slot er sælsomt, rigt paa Nar
 Det sank her ned fra Havets Indre,
 Slod fast, og stedse fast end staaer
 Til Himlen Flugten at forhindre.

Et Baand saa inderligt som tyst
 Korener Rigets Underbaner,
 Dg Styer staae som Seiersfaner
 Et Stærk om Klippens stærke Bryst.

En tallos Brimmel trænger sig
 Omkring de fast tillukte Døre,
 Hver siger sig plat fri for Svig,
 For ham med Smiger at forføre.
 Fra ham dem Lykken straalet ned,
 De ane ei, at de henrives;
 Thi hvo af tomme Dasser drives
 Hvor Skoen trykker ikke veed.

Kun saa er snue, med bristig Tid,
 De smægte ikke for hans Gave,

Men fragte med utrættet Flib
 Det gamle Slot at undergrave.
 Det Skuldes gamle stærke Ban
 Kan Klogskab's Haand allene brække,
 Og kan det Ildre man afbække,
 Saa bryder Friheds-Dagen an.

For Mod er ingen Afgrund stor,
 For Flib og Kraft hver Væg maa vige;
 Hvo kun paa Haand og Hierte troer,
 Djsporer Kongen i hans Rige.
 Han henter ham dybt i hans Hiem,
 Med Kander Kanderne bortnøder,
 Og med de vilde Bander møder,
 Saa selv de maae sig hielpe frem.

So længer frem han vorber bragt,
 Og vildt omkring paa Jorden driver:
 Desmere tæmmet blier hans Magt,
 Desflere af de Frie der bliver.
 Tilfids, fra alle Lænker løst,
 I Borgen Havets Skulp gienklinger,

Og bærer os paa bløde Vinger

Til Hiemmet's moderlige Bryst.

Da den Gamle havde holdt op, forekom det Henrik, som om han allerede et andetsteds havde hørt den Sang. Han lod den gientage for sig og skrev den op. Den Gamle gik ud og Riismændene talede imidlertid med de andre Gæster om Biergværksarbeidets Fordele og Uøisommeligheder. Een sagde: den Gamle er vist ikke her for intet. Han har i Dag flattret omkring imellem Høiene, og har vist fundet gode Anviisninger. Vi ville dog spørge ham, naar han igien kommer ind. Vilde I hvad, sagde en Anden, vi kunde gierne bede ham at opføre en Kilde for vor By? Vandet er langt borte, og en god Brønd vilde være os meget velkommen. Det falder mig ind, sagde en tredje, at jeg kunde have Lust til at spørge ham, om han ikke vilde tage en af mine Sønner med sig, som allere-

de har flæbt mig hele Huset fuldt af Stene. Drengen bliver vist en dygtig Biergmand, og den Gamle synes at være en god Mand, han vil nok gjøre noget Godt af ham. Kjøbmændene talte om, om de maaſkee ved Biergmanden kunde komme i fordeelagtige Handelsforbindelser med Bøhmen, og derfra ſaae Meſtaller til gode Priſer. Den Gamle traadte igien ind i Stuen, og alle ønskede at benytte hans Bekjendtskab. Han ſagde: Hvor kvalmt og ængſtligt det dog er her i den trange Stue. Maanen ſtaaer udenfor i ſin fulde Pragt, og jeg havde ſtor Lyſt til endnu at gjøre en Spadseregang. Jeg har før idag ſeet nogle mærkværdige Huler her i Nærheden. Maaſkee beſtemme Nogle ſig til at gaae med; og naar vi kun tage Lyſ med, ſaa ville vi uden Vanſtelighed kunne ſee os om deri.

Folkene i Landsbyen kiendte allerede forhen diſſe Huler; men ſlige til nu havde ingen

vovet at fige ned i dem; derimod gik der alle-
haande frygtelige Sagn om Drager og andre
Udyr, som skulde boe deri. Nogle vilde selv
have seet dem, og paaastode, at man ved Ind-
gangen af Hulerne sandt Knokler af drabte
og fortærede Mennesker og Dy. Nogle an-
dre meente, at en Aand beboede dem, da de
nogle gange havde fra det Fierne seet en sæl-
som menneskelig Skikkelse ved dem, og om
Natten hørt Sange gienlyde fra deres Dy.

Den Gamle syntes ikke at tillægge disse
Fortællinger synderlig Troværdighed, og
forsikkrede smilende, at de under en Bierg-
mands Beskyttelse kunde gaae med uden Frygt,
da Uhyrene altid flyede ham; og overhove-
det maatte en syngende Aand vist være et
godt Væsen. Nysgierrighed gjorde mange
modige nok, til at antage hans Forslag; og
saa Henrik ønskede at ledsage ham, og hans
Moder gav endelig paa den Gamles Opmund-

ring og Løfte om at give noie Agt paa hans Sikkerhed, efter for hans Bønner. Riobmændene bestemte sig ligeledes dertil. Der blev hentet lange Fyrrespaaner til Fakler; en Deel af Selskabet forsynede sig endnu til Dverflod med Stiger, Stænger, Strikker og allehaande Forsvarsmidler, og saa begyndte endelig Valsarten til de nærliggende Høie. Den Gamle gik foran med Henrik og Riobmændene. Hiin Bonde havde hentet sin videbegierlige Søn, som fuld af Glæde bemærkede sig en Fakkel, og viste Veien til Hulerne. Aftenen var klar og varm. Maanen skod i mild Glands over Høiene, og lod sølsomme Drømme nedsynke over alle Skabninger. Selv som Solens Drøm, laae den over den i sig selv henfjunktne Drømmeverden, og førte den i utallige Grændser deelte Natur tilbage til hint fabelagtige Old, da ethvert Stof endnu slumrede for sig selv, og eensomt

og uberørt forgieves længtes efter at udsolde sin uendelige Tilværelses dunkle Fylde. I Henriks Siel affpeilede sig Astenens Drommeværk. Det forekom ham som om Verden laae aaben i hans Indre, og viste ham alle sine Skatte og skjulte Skønheder. Det store simple Syn omkring ham syntes ham saa forstaaeligt. Naturen syntes ham blot derfor saa ubegribelig, at den optaarne omkring Menneskene det Nærmeste og det Fortroligste med en saadan Overflodighed af forskellige Udtrykke. Den Gamle havde aabnet en skjult Tapetdør i hans Indre. Han saa sit lille Værelse bygger tæt ved et høit Taarn, fra hvis Steengulv den alvorlige Fortid opsteeg, imedens den lyse glade Fremtid svævede den fra Kuppelen som gyldne Englebørn imøde. Mægtige Toner bævede i den sølverklare Sang, og ad de vide Por-

te traadte alle Slabninger herind, og enhver af dem udtalte tydeligen sin indre Natur i en kunstløs Bøn, i den sig eiendommelige Mundart, Hvor undrede han sig, at denne Klare, hans Tilværelse allerede uundværlige Anskuelse var bleven ham saalænge fremmed. Nu overstuede han paa engang alle sine Forhold til den vide Verden omkring sig; følte hvad han ved den var bleven til og hvad den vilde blive for ham, og begreb alle de sælsomme Forestillinger og Tilbøieligheder, som han saa ofte havde sporet i dens Anskuelse. Ridsmændenes Fortælling om Ynglingen, som saa omhyggelig betragtede Naturen, og blev Kongens Svigersøn, kom ham igien i Tanker, og tusinde andre Erindringer af hans Liv knyttede sig uvilkaarligen sammen, til en trylserist Traad. Smedens Henrik saaledes var fordybet i sine Betragtninger, havde Selskabet nærmet sig Hulen. Ind-

gangen var lav, og den Gamle tog en Fakk-
 el og flattrøde først ind over nogle Stene.
 En temmelig mærkelig Luststrøm kom ham
 imøde, og den Gamle forsikkrede, at de uden
 Frygt kunde følge med. De Frygtsomste gik
 sidst, og holdt deres Baaben i Beredskab.
 Henrik og Kiøbmændene vare bagved dem.
 Gamle og Drengen vandrede munter ved hans
 Side. Veien løb i Begyndelsen i en temme-
 lig smal Gang, men for snart endte sig i
 en meget viid og høi Hule, som Fakkels-
 glandsen ikke gandske formaaede at oplyse;
 dog saae man i Baggrunden nogle Abninger
 tabe sig i Klippevæggen. Grunden var blød
 og temmelig jevn; Væggene og Loftet vare
 heller ikke raae og uregelmæssige; men hvad
 der fornemmelig beskæftigede alles Opmærk-
 somhed var den utallige Mængde af Knokler
 og Tænder, som bedækkede Jorden. Mange

havde vedligeholdt sig ganske ubeskadigede, paa nogle saae man Spor af Forraadnelse, og de, som hist og her ragede frem af Væggene, syntes at være overgangne til Forsteninger. De Fleste vare af usædvanlig Størrelse og Styrke. Den Gamle glædede sig over disse Levinger fra en ældgammel Tid; kun Bønderne vare ikke vel tilmode derved, thi de holdt dem for tydelige Spor af Rovdyr, som vare i Nærheden, hvor umiskienkelig end den Gamle viste dem Mærkerne paa umindelig Alderdom, og spurgte dem, om de vel nogenfinde havde sporet til Udelæggelser iblandt deres Hjorder, eller hørt, at Folk der i Nærheden vare bleve borte, og om de kunde holde hine Knokler for Been af beskiennte Dyr eller af Mennesker? Den Gamle vilde nu dybere ind i Bierget, men Bønderne holdt det for raadeligst at gaae tilbage til Hulens Indgang, og der at oppebie hans

Tilbagekomst. Henrik, Kiøbmændene og Drengen bleve hos den Gamle, og forsynede sig med Strikker og Fakler. De kom snart ind i en anden Hule, hvorved den Gamle ikke forglemte, at betegne den Gang, de vare komne ind af, ved en Figur af Knofter, som han lagde hen foran den. Hulen lignede den forrige og var ligesaa rig paa Levninger af Dyr. Henrik var høitidelig stemt, det syntes ham, at han vandrede igiennem Forgaarsdene til det indre Jordpallads. Himmel og Liv laae paa engang langt borte fra ham, og disse dunkle vide Haller syntes at høre til et underjordist sælsomt Rige. Hvad, tænkte han ved sig selv, skulde det være muligt, at en egen Verden bevægede sig under vore Fødder i et uhyre Liv? at uhorste usynlige Væseners herkede i Jordens Skød, og frembrevedens indre Jib til kæmpemæssige Skikkelser? Kunde engang disse gyselige Fremmede, ud-

breve af den indtrængende Kulde, vise sig iblandt os, imedens maaffee paa samme Tid himmelste Gæster, levende talende Magter fra Stierne bleve synlige over vore Hoveder? Ere disse Knokler Levinger af deres Vandringer til Overfladen, eller Mindesmærker af en Flugt ned i Dybet?

Paa eengang raabte den Gamle de andre til sig, og viste dem et temmelig nyt Menneskespor paa Jorden. Flere kunde de ikke finde, og saaledes troede den Gamle at kunne, uden Frygt for at støde paa Røvere, følge Sporet. De vare just i Begreb med at udføre dette, da paa eengang, ligesom under deres Fodder, fra et fiernt Dyb, en temmelig forstaaelig Sang lod sig høre. De studsede ikke lidet, men lyttede nøie til:

Gierne jeg i Dybet huser,
Smiler hen i Nattens Pragt;

Thi mig, Elfsøvs Staal beruser
Daglig med sin Tryllemagt.

Dg dens Guddomsdraaber bringe
Gøit min Kand med Lysets Hiem,
Selv fra Jorden kan jeg svinge
Mig til Himlens Trone frem.

Aldrig ængstes jeg af Smerte
I min Stuen salig rig;
Thi sit trofast rene Hierte
Skænker Kionnets Dronning mig.

Tungthengrædte Dage have
Nu forklaret dette Leer,
Vilke der sig deri grave,
Som ei Tiden rører meer.

Hine lange lange Dage
Som et Blund nu for mig staar,
Dg jeg seer mig glad tilbage,
Naar jeg herfra heben gaaer.

Alle vare paa det behageligste overraskede, og ønskede inderligen at opdage Sangeren.

Efter nogen Søgning traf de i en Krog af den høire Sidevæg en nedad hældende Gang, som Fodtrinene syntes at føre til. Snart troede de at bemærke en Lydning, som blev stærkere, jo nærmere de kom. En ny Hvalving af endnu større Dinsang, end de forrige, modtog dem, og i Baggrunden af dens ne saae de to Mennesker sidde ved en Lampe, som havde paa et Steenbord en stor Bog liggende foran sig, hvori han syntes at læse.

Han vendte sig om til dem, stod op og gik dem imøde. Det var en Mand, hvis Alder man ikke ret kunde slutte sig til, Han saae hverken ung eller gammel ud, ingen Spor af Tiden bemærkede man paa ham, uden de tynde hvide Haar, som krandsede hans Isse. I hans Munde laae en uudsigelig Fryd, som om han fra et lyst Bierg saae hen

i et uendeligt Foraar. Han havde Saaler bundne under Fødderne, og syntes ikke at have nogen anden Klædning paa, end en viid Kappe, som han uregelmæssigen havde flaaet om sig, og som endnu mere fremhævede hans høie ædle Væxt. Han syntes ikke det mindste forundret over deres uventede Ankomst; men hilsede dem som Bekjendte. Det var, som om han modtog indbudne Gæster i sin Bolig. Det er dog smukt, at I besøge mig, sagde han. I ere de første Venner, som jeg seer her, saalænge jeg end allerede har boet her. Det synes, som om man begynder, at betragte vort store undersulde Hus noget næiere. Den Gamle svarede: Vi have ikke formodet, at finde en saa venlig Vært her. Man havde fortalt os om vilde Dyr og Uander, og nu see vi os paa den behageligste Maade fluffede. Hvis vi have forstyrret dem i deres Andagt og i deres dyb-

findige Betragtninger, saa tilgav vor Ny-
gierrighed det. — Kunde Noget være glædes-
ligere at betragte, sagde den Ubekiendte,
end glade tillidsfulde Menneskeansigter? Hol-
der mig ikke for en Menneskehader, fordi I
træffe mig her i denne Ensomhed. Jeg har
ikke flyet Verden, men kun søgt et roligt
Sted, hvor jeg uforstyrret kunde overgive
mig til min Grublen. — Har da aldrig deres
Beslutning angret dem, og kommer der ikke
stundom Timer, da de bliver beskemt, og
deres Hjerter længes efter Lyden af en mæn-
neskelig Stomme? — Nu ikke mere. Der
var en Tid i min Ungdom, da et raamt
Sværmerie forledede mig til at blive Enes-
boer. Dunkle Aelsker bestiafsigede min
ungdommelige Phantasie. Jeg haabede at
finde i Ensomheden fuld Næring for mit
Hjerte. Mit indre Livs Kilde forekom mig
udtømmelig. Men jeg mærkede snart, at

man i Ensomheden maa medbringe en Skat af Erfaringer, at et ungt Hierte ikke kan være allene, ja at Mennesket først ved megen Omgang med sine Lige opnaaer en vis Selvstændighed.

Jeg troer selv, svarede den Gamle, at der gives et vist naturligt Kalb til enhver Væbemaade, og maaskee, at en tiltagende Alders Erfaringer af sig selv leden til en Udragelse fra det menneskelige Selskab. Det synes ogsaa som om Virksomhed er dets første Element, som bidrager saavel til dets Fordeel som til dets Vedligeholdelse. Et stort Haab, et almindeligt Djemed driver det med Magt frem; og Børn og gamle Folk synes ikke at høre dertil. Hielpeløshed og Ulyndighed udelukke de Første derfra, imedens de Sidste see hiint Haab opfyldt og hiint Djemed opnaaet, og nu ikke mere af disse indflettende i hiint Selskabs Kræds, gaae de

tilbage i sig selv, og finde nok at bestille med at forberede sig for et høiere Selskab. Imidlertid synes endnu særdeles Omstændigheder at have fundet Sted hos dem, som have bevæget dem til at affondre dem saa ganske fra Verden, og give Slip paa alle Selskabets Bekvemmeligheder. Mig synes, at Spændingen i deres Siel ofte maa slappes, og at de da maa være ilde tilmode.

Jeg føler vel det, men jeg har lykkelig vidst at undgaae det ved en stræng Regelmæssighed i min Levemaade. Desuden søger jeg ved Bevægelse at vedligeholde min Sundhed, og saa har det ingen Nød. Hver Dag gaaer jeg nogle Timer omkring, og nyder Dagen og Luften saameget jeg kan. Ellers opholder jeg mig i disse Hvælvinger, og beskæftiger mig undertiden med at flette Kurve og udsticere i Træ. For mine Varer tilbytter jeg mig i længere bortliggende Lands-

byer Levnetsmidler, Bøger har jeg medbragt, og saaledes gaaer Tiden, som et Lieblif. Sine Egne har jeg nogle Bekjendte, som vide hvor jeg opholder mig, og af hvem jeg erfarer, hvad der skeer i Verden. Disse ville begrave mig, naar jeg er død, og tage mine Bøger til sig.

Han førte dem nærmere til sit Sæde, som var tæt ved Bæggen. De saae flere Bøger ligge paa Jorden, ogsaa en Githar, og paa Bæggen hang en fuldkommen Rustning, som syntes at være temmelig kostbar. Bordet bestod af fem store Steenplader, som vare sammensatte som en Kasse. Paa den øverste laae en mandlig og en kvindelig Figur udhuggede i Tegensstørrelse, som holdt en Krands af Lilier og Roser; paa Siderne stod:

„Friderich og Marie von Hohenzollern vendte paa dette Sted tilbage til deres Fædreland.“

Eneboeren spurgte sine Gæster om deres Fædreland, og hvorledes de vare komne til disse Egne. Han var meget venlig og ligefrem, og viiste stort Bekjendtskab med Verden. Den Gamle sagde: Jeg seer, de har været Krigsmand, Rustningen viser det. — Krigens Farer og Ufserlinger, den høie poetiske Aand, som følger en Krigshær, rev mig ud af min ungdommelige Censomhed, og bestemte mit Livs Skiebne. Maaskee denne lange Tummel, de utallige Begivenheder, jeg bivaanede, have end mere aabnet min Sands for Censomheden; de tallose Minder ere et underholdende Selskab, og det i saameget højere Grad, som det Blik, hvormed vi overffue dem, er bleven forandret, da dette nu først opdager deres sande Sammenhæng, og deres dybe Betydning. Den egentlige Sands for Menneskets Historie udvikler sig først seent, og

mere under Erindringens stille Indflydelse, end under det Nærværendes mere voldsomme Indtryk. De nærmeste Tildragelser synes kun løst knyttede til hinanden, men de sympathisere desto forunderligere med de fiernere; og kun da, naar man er istand til at overskue en lang Række, og hverken at tage alt bogstaveligt, eller med overgivent Drømmerie at forvirre den egentlige Orden, bemærker man hvor hemmeligen Fortid og Fremtid ere lænkede til hinanden, og lærer at sammensøje Historien af Haab og Erindring. Det vil kun lykkes den, for hvem hele Fortiden er nærværende, at opdage Historiens simple Regel. Vi komme kun til usfuldstændige og besværlige Formeler, og kunne være glædede, kun at finde en brugbar Forrist for os selv, som forfatter os tilstrækkelig Indsigt om vort eget korte Liv. Men jeg tør vel sige, at enhver nøie

Betragtning af Livets Tildragelser skænker
 en dyb uudtømmelig Nydelse, og er den
 af alle Tanter, som meest hæver os over
 jordiske Trængsler. Ungdommen læser Hi-
 storien blot af Nygierighed, som et un-
 derholdende Eventyr; for den modnere Mand
 bliver den en himmelsk trøstende og opliven-
 de Veninde, som blid forbereder ham ved
 sit vise Foredrag til en høiere mere omfat-
 tende Bane, og gjør ham bekendt med den
 ubekendte Verden i fattelige Billeder. Kir-
 ken er Historiens Bolig, og den stille Kir-
 tegaard dens emblematiske Blomstehave.
 Over Historien burde kun gamle gudfrygti-
 ge Folk skrive, hvis egen Historie selv er
 tilende, og som ikke mere have andet at
 haabe, end at omplantes i en anden Have.
 Deres Beskrivelse vil ikke være mørk og
 sort; nej, et mere vil en Straale fra Kuppelen
 vise alt i den rigtigste og skønneste Belys-

ning, og den hellige Aand vil svæve over disse sælsomt bevægede Blande.

Hvor sand og indlysende er vores Tale, svarede den Gamle. Man skulde vist anvende mere Flid paa trolig at optegne det Værdigste fra enhver Tid, og saa efterlade det til de kommende Mennesker som et andægtigt Testament. Der gives tusind Ting, som ligge længere fra os, paa hvilke vi anvende Omhu og Møie, og just om det Nærmeste og Vigtigste, om Begivenhederne i vort eget Liv, om vore Beslægtedes, vore Medmenneskers Skiebne, hvis stille Planmæssighed vi have opfattet i Tanken om et Forsyn, beskymre vi os saa lidet, og lade sorgløse alle Spor deraf udslettes af vor Erindring. Som Helligdomme ville vore fornuftigere Efterskommere opsoge enhver Efterretning, som handler om Fortidens Begivenheder, og selv en enkelt ubetydelig Mands Liv vil ikke være

den ligegyldigt, da Samtidens store Liv vist mere eller mindre affspeiler sig deri.

Det Værste er, sagde Greven af Hohenzollern, at selv de Faa, som foretage sig at optegne deres Lids Begivenheder og Hændelser, ikke eftertænkte deres Beskæftigelses Vigtighed, og ikke søgte at give deres Tagtagelser nogen Fuldstændighed og Orden, men ved at vælge og samle deres Efterretninger kun gik efter et Lykketræf. Enhver vil let bemærke hos sig selv, at han kun kan beskrive det tydeligt og fuldkomment, som han kender nøie til, hvis Oprindelse og Følger, hvis Hensigt og Nytte er ham indlysende; thi ellers vil ingen Beskrivelse, men blot en forvirret Blanding af ufuldstændige Bemærkninger fremstaae. Man lade et Barn beskrive en Maskine, en Landmand et Skib, og vist vil intet Menneske kunne hente nogen Nytte eller Oplysning

af deres Ord, og saaledes er det med de fleste Historieffrivere, som maaskee ere sær-
dige nok i at fortælle og vidløftige indtil
Kiedsommelighed, men som dog glemme det
Bideværdigste, det, som først gjør Historien
til Historie, og som forbiuder de mangfol-
dige Hændelser til et indtagende og lære-
rigt Heelt. Naar jeg rigtig betænker alt
dette, saa synes det mig, som om en Hi-
storieffriver ogsaa nødvendiggen maatte være
Digter, thi kun Digtere forstaae sig rig-
tig paa den Kunst, at forbinde Begivenhe-
der paa en passende Maade. I deres For-
tællinger og Fabler har jeg med stille For-
nøjelse bemærket deres fine Følelse for Li-
vets hemmelighedsfulde Aand. Der er mere
Sandhed i deres Eventyrer, end i lærde
Krøniker. Ere end deres Personer, og dis-
ses Skiebne digtede: saa er dog den Sand-
hvor de ere digtede, sand og naturlig.

Det er i visse Maader med Hensyn til vor Nydelse og Belærelse det samme, om de Personer, i hvis Eliebne vi efterspore vor egen, virkelig engang have levet, eller ikke. Vi ønske at skue den store simple Aand i Tidens Tildragelser, og finde vi dette Ønske tilfredsstillt, saa bekymre vi os ikke om dens udvortes Figurers tilfældige Existence.

Ogsaa jeg, sagde den Gamle, har derfor altid holdt af Digterne. Livet og Verden er mig ved dem blevet klarere og beflueligere. Det syntes mig, at de maatte være fortrolige med Lysets skarpe Aander, som giennemtrænge og udforske alle Naturer og udbrede et eiendommeligt farvesprængt Glor over enhver af dem. Min egen Natur følte jeg ved deres Sange let udfoldet, og det var ret som om den nu kunde bevæge sig friere, glæde sig ved sin Tilbøielig-

hed og Selskabsdrift, med stille Lyst svinge sine Vedemod mod hinanden, og fremkalde tusinde bebagelige Virkninger.

Var de saa lykkelig at have nogen Digtere i deres Egn? spurgte Eremiten.

Undertiden have vel nogle indfundet sig hos os; men de syntes at finde Behag i at reise, og opholdt sig for det meste ikke længe. Imidlertid har jeg paa mine Vandringer til Syrien, til Sachsen og Sverrig ikke sielden fundet Digtere, hvis Erindring stedse vil glæde mig.

Saa har de jo reist vidt omkring, og maa have oplevet mange mærkelige Ting.

Bor Kunst gjør det næsten nødvendigt, at man seer sig vidt omkring paa Jorden, og det er som om Biergmanden blev dreven omkring af en underjordisk Ild. Et Bierg Bitter ham til et andet. Han bliver aldri g

færdig med at see, og behøver sin hele Livstid til at lære hin underfulde Bygningskunst, som saa sælsomt har grundet og afoeelt den Jordbund, vi betræde. Vor Kunst er ældgammel og vidt udbredet. Den maa være vandret fra Østen med Solen, ligesom Mennekeslægten, til Vesten, og fra Midten af Kloden til Udkanterne. Den har overalt havt at kæmpe med andre Banfeligheder, og da Trængsel vækker den menneskelige Aand til sindrige Opfindelser, saa kan Biergmanden overalt forsøge sine Indsigter og sin Duelighed og berige sin Fødestavn med nyttige Erfaringer.

I ere næsten omvendte Astrologer, sagde Eremiten. Naar disse ufravendt betragte Himmelen og giennemvænke dens umaalelige Rum: saa vende I Eders Blik til Dybet, og udforske dets Bygning. Hine studere Stjernernes Kræfter og Indflydelse, og I

undersøge Klippernes og Biergenes Kræfter, og Jord- og Steenlagenes mangfoldige Virkninger. For hine er Himmelen Fremtidens Bog, imedens Jorden viser Eder Mindesmærker fra den tidligste Verden.

Denne Sammenhæng er ikke uden Betydning, sagde den Gamle smilende. De lysende Propheter spille maaskee en Hovedrolle i den indre Jords underfulde Dannelses Historie. Man vil maaskee med Tiden lære dem bedre at kiende og forklare dem af deres Virkninger og deres Virkninger af dem. Maaskee vise de store Biergkieder Spor af hines forrige Veie, og havde selv Lust til at nære sig paa egen Haand og gaae deres egen Gang til Himmelen. Mange hævede sig dristigt nok, for ogsaa at blive Stierner, og maa nu til Straf derfor undvære de lavere Egnes skønne grønne Beklædning. De have i dets Sted ikke faaet andet, end at de

hielpe deres Fædre til at ffabe Veirliget, og ere Propheter for det lavere Land, som de snart beskytte, snar oversvømme med Uveir.

Siden jeg beboer denne Hule, blev Eremiten ved, har jeg lært nærmere at eftertænke den gamle Tid. Det er ubeskriveligt, hvor meget tiltrækkende denne Betragtning har, og jeg kan forestille mig den Kierlighed, som en Biergmand maae have for sin Haandtering. Naar jeg seer de sælsomme gamle Knokler, som her ere forsamlede i saa stor Mængde; naar jeg tænker mig den vilde Tid, da disse fremmede uhyre Dyr trængte sig ffareviis ind i disse Huler, maaffee drevne af Frygt og Angest, og her fandt deres Død; naar jeg da igien gaaer tilbage lige til de Tider, da disse Huler voxede sammen og uhyre Bande bedækkede Landet: saa forekommer jeg mig selv som en Drøm af Fremtiden, som et Barn af

den evige Fred. Hvor rolig og fredsomme-
lig, hvor mild og klar er den nærværende
Natur i Sammenligning med disse voldsom-
me kæmpemæssige Tider! og det frygteligste
Uveir, det skrækkeligste Jordstælv i vore
Dage er kun en svag Gienlyd af hine ræd-
selfulde Fødselsveer. Maaſkee at ogsaa
Dyr- og Planterverdenen, ja selv den Tids
Mennesker, isald der gaves nogen paa enkel-
te Øer i dette Ocean, havde en anden fastere
og roaere Bygning, — i det mindste behø-
vede man da ikke at anſee de gamle Sagn
om en Ræmpeslæggt for blotte Dydigtelser.

Det er glædeligt, ſagde den Gamle, at
bemærke hiin Naturens gradviſe Beroligelse.
En ſtedſe inderligere Forſtaaelse, et fredeli-
gere Samliv, en gienſidig Underſtyttelse og
Oplivelse, ſynes efterhaanden at have dan-
net ſig, og vi kunne altid ſee bedre Tider

imøde. Det vilde maaskee være muligt, at den gamle Surdeig endnu hist og her kunde giære, og at endnu nogle hestige Rystelser kunde paafølge, men man seer dog den almægtige Stræben efter fri enig Forsatning, og under den Aand vil enhver Rystelse kun være forbigaaende og føre nærmere til det store Maal. Lad saa være, at Naturen ikke mere er saa frugibar, at nutildags ingen Metaller og Edelseene, ingen Klipper og Bierge mere blive til, at Planter og Dyr ikke mere vore til saa forbausende Størrelse og Kræfter; men jo mere dens avlende Kraft har udtømt sig, desto mere have dens dannende foræblende og selskabelige Kræfter tiltaget, dens Siel er bleven blidere, og saaet en høiere Modtagelsesevne, dens Phantasie mangfoldigere og billedligere, dens Haand lettere og kunstrigere. Den nærmer sig Mennesket, og hvis den fordum var et vildt fødende Klippesvælg, saa er den nu en stille drivende Plante, en stum menneffelig Kunstnerinde. Hvortil skulde det ogsaa gavne, at hine Skatte, hvis Dverflod vil holde ud i utænkelige Tider, bleve formerede. Hvor

lidet er det Rum, jeg har giennemvandret, og hvilke mægtige Forraad har jeg ikke strax ved det første Diekast fundet, hvis Afbenyttelse bliver Esterverdenen overladt. Hvilke Rigdomme indeholde ikke Biergene i Norden, hvilke gunstige Anviisninger fandt jeg ikke overalt i mit Fødeland, i Ungarn, ved Foden af de Carpathiske Bierge, og i Klippedalene i Tyrol, Østerrig og Bayern. Jeg kunde været en rig Mand, naar jeg havde kunnet tage det med mig, som jeg blot behøvede at tage op, eller slaae af. Paa mange Steder saae jeg mig som i en Tryllehave. Alt hvad jeg saae, var af kostelige Metaller og paa det kunstigste dannet. I Sølvets ziirlige Pokker og Grene hang glimrende, rubinrøde giennemsigtige Frugter, og de tunge Smaatræer stode i en Krystalbund, som var ganske uesterlignelig udarbeidet. Man troede neppe sine Sandser paa disse underfulde Steder, og blev ikke træt af at giennemstreife disse fortryllende vilde Anlæg og glæde sig over deres Klenodier. Og saa paa min nærværende Reise har jeg seet man-

ge Mærkværdigheder, og vist er Jorden i andre Lande ligesaa gavmild og ødsel.

Naar man betænker, sagde den Ubekjendte, de Skatte, som findes i Orienten, saa er det udenfor al Tvivl, og har ikke det fjerne Indien, Afrika og Spanien allerede hos de Gamle været bekjendte af deres Rigdomme? Som Krigsmand giver man vist nok ikke saa nøie Agt paa Biergenes Aarer og Kloster; men imidlertid har jeg dog undertiden haft mine Betragtninger over disse glimrende Striber, som lig sælsomme Knoppe tyde paa en uventet Blomstring og Frugt. Hvor havde jeg dengang kunnet tænke, da jeg glæde over Dagens Lys drog forbi disse dunkle Bøliger, at jeg selv skulde ende mit Liv i det Indre af et Bierg. Min Kierlighed bar mig stolt hen over Jordens Overflade, og i hendes Arme haabede jeg at indslumre i min sildigere Alder. Krigen endte, jeg drog hjem fuld af glade Forventninger om en vebefrægende Høst. Men Krigen's Land syntes at være min Skiebnes Land. Min Marie havde født mig to Børn i Orienten. De vare

vort Livs Glæde. Søreisen og den raaere vesterlandſke Luſt forſtyrrede deres Blomſtring. Jeg begravede dem ſaa Dage efter min Ankomſt til Europa. Kummerfuld førte jeg min trøſteløſe Kone til mit Hiem. En ſtille Kummer maa have giort hendes Livs Traad ſlør. Paa en Reife, ſom jeg ſtrar efter maatte foretage, og paa hvilken hun ſom altid ledsagede mig, henſov hun pludſelig ſtille i mine Arme. Det var tæt herved, at vor jordiffe Walfart naaede ſin Ende. Min Beſlutning var i Diebliffet moden. Jeg fandt, hvad jeg aldrig havde ventet; et guddommeligt Lys kom over mig, og fra den Dag af, at jeg ſelv begravede hende her, borttog en himmeľſk Haand al Kummer fra mit Hierte. Gravmindet har jeg ſiden ladet oprette. Dſte ſynes en Begivenhed at være tilende, naar den egentlig først begynder, og det har været Tilfældet med mit Liv. Gud ſkiænke Eder alle en Alderdom ſaa ſalig, og et Sind ſaa roligt ſom mit.

Henrik og Kiøbmændene havde med Opmærkſomhed hørt paa Samtalen, og den

Første sølte især nye Udviklinger af sit anelsesfulde Indre. Mange Ord, mange Tanker faldt som besielende Frugtstøv i hans Skød, og rev ham snart af hans Ungdoms snævre Kreds ud i den vide Verden. Som mange, mange Aar laae de nyligen forløbne Timer bag ved ham, og han troede aldrig at have tænkt eller følt anderledes end nu.

Eneboeren viiste dem sine Bøger. Det var gamle Historier og Digte. Henrik bladede i de store skøntmalede Skrifter; Berse-nes forte Linier, Titlerne, enkelte Steder, og de smukke Billeder, som her og der lode sig som beskuelige Ord, tilsyne, for at understytte Læserens Indbildningskraft, opvakte hans Nysgierrighed. Eremiten bemærkede hans indre Fryd, og forklarede ham de underlige Forestillinger. De forskjelligste Scener af Livet vare afbildede. Kampe, Ligbegængelser, Bryllupshøitideligheder, Skibbrud, Huler og Palladser; Konger, Helte, Præster, gamle og unge Folk, Mennesker i fremmede Dragter, og sælsomme Dyr fore-

kom i forskjellige Afvekslinger og Forbindelser. Henrik kunde ikke see sig mæt derpaa, og ønskede intet hellere, end at blive hos Eremiten, som saa uimodstaaelig henrev ham, og at blive underviist af ham om disse Bøger. Den Gamle spurgte imidlertid, om der gaves endnu flere Huler, og Eremiten sagde ham, at endnu nogle meget store laae i Nærheden, og at han vilde ledsage ham derhen. Den Gamle var beredt dertil, og Eremiten, som mærkede den Glæde, Henrik fandt i hans Bøger, gav ham Anledning til at blive tilbage, og imidlertid at see videre efter i dem. Henrik blev med Glæde hos Bøgerne, og takkede ham med Varme for denne Tilladelse. Med uendelig Fryd bladede han i dem. Endelig faldt ham en Bog i Hænder, som var skreven i et fremmed Sprog, som syntes ham at have megen Lighed med det latinske og italienske. Han havde inderlig ønsket, at kiende Sproget; thi Bogen behagede ham overordentlig, uden at han forstod en Stavelse deraf. Den havde ingen Titel, dog fandt han ved at søge deri nogle Billeder. Disse forekom ham ganske forunderlig be-

Kiendte, og da han betragtede dem nøiere, opdagede han temmelig kiendelig sin egen Skikkelse iblandt Figurerne. Han blev for-
 fræffet og troede at drømme, men ved gien-
 tagen Betragtning deraf kunde han ikke mere
 tvivle om den fuldkomne Lighed. Han troes-
 de neppe sine Sandser, da han strax efter
 paa et Billede opdagede Hulen, Eremiten
 og den Gamle ved Siden af sig. Efterhaan-
 den fandt han paa de andre Billeder Morgen-
 lænderinden, sine Forældre, Landgreven og
 Landgrevinden af Thüringen, sin Ven Hof-
 caplanen, og mange Andre af sine Bekiend-
 te; dog vare deres Klædninger forandrede og
 syntes at være fra en anden Tid. En stor
 Mængde Figurer vidste han ikke at nævne ved
 Navn, dog syntes de ham bekiendte. Han
 saae sit eget Billede i forskiellige Stillinger.
 Tilfældt forekom han sig selv større og æhlere.
 Guitarren hvilede i hans Arm og Landgrevin-
 den rakte ham en Krands. Han saae sig ved
 det keiserlige Hof, til Skibs, i fortrolig
 Umgang med en yndig Pige, i Kamp med
 Menneſter af vildt Udseende, og i venlige
 Samtaler med Saracener og Mohrer. En

Mand af alvorligt Udvortes forekom ofte i hans Selskab. Han sølte dyb Uresfrygt for denne høie Skikkelse, og var glad over at see sig Arm i Arm med ham. De sidste Billeder vare dunkle og uforstaaelige; dog overraskede ham med den inderligste Henrykkelse nogle Skikkelser, som hørte hjemme i hans Drøm; Slutningen af Bogen syntes at mangle. Henrik var meget bekymret, og ønskede intet hellere, end at kunne læse Bogen, og besidde den fuldstændig. Han bestuede flere Gange Billederne og blev bestyrtset, da han hørte Selskabet komme tilbage. En underlig Undseelse overkom ham. Han bristede sig ikke til at lade sig mærke med sin Dydagelse, lukkede Bogen til, og spurgte blot som hændelsesviis Eremiten om dens Titel og i hvad Sprog den var skreven; han fik da at vide, at den var skreven i det provencalske Sprog. Det er længe siden jeg læste den, sagde Eremiten. Jeg kan ikke mere nøie erindre dens Indhold. Saavidt jeg veed er det en Roman om en Digters forunderlige Skiebne, hvori Digtekunsten bliver fremskillet og priset i dens mangehaande Forhold. Slutningen

mangler af dette Haandskrift, som jeg har medbragt fra Jerusalem, hvor jeg fandt det blandt en Bøns Efterladenskaber, og giemte det til Erindring om ham.

De toge nu Afsked fra hinanden, og Henrik var rørt til Taarer. Hulen var bleven ham saa mærkværdig, Gneboeren saa kier.

Alle omfavnede den Sidste hierteligen, og han selv syntes at have faaet dem kier. Henrik troede at bemærke, at han saae paa ham med et venligt giennemtrængende Blik. Hans Afskedsord til ham havde en synderlig Betydning. Han syntes at være vidende om hans Opdagelse, og at hentyde derpaa. Han ledsagede dem lige til Indgangen af Hulerne, efterat han havde bedet dem og isærdeleshed Drengen, ikke at tale noget om ham til Bønderne, da han ellers vilde blive udsat for deres Paatrængenhed.

De lovede det alle. Da de skiltes fra ham og anbefalede sig til hans fromme Bøn-

ner, sagde han: Vil det end vare længe, saa see vi dog hinanden igien, og ville da smile over vore Samtaler idag. En himmelsk Dag vil omgive os, og vi vil glæde os over, at vi i disse Prøvelsens Dale hilse hinanden med Venlighed, og vare besøgte af lignende Følelser og Aensler. De ere de Engle, som lede os sikkert her ned. Naar Ederes Døie er stadigen hæftet paa Himmelen, saa ville I aldrig forleie Veien til Ederes Hiem. — De skiltes med stille Andagt, fandt snart deres forsagte Pedsagere igien, og naaede under allehaande Fortællinger i kort Tid Landsbyen, hvor Henriks Moder, som havde været ængstelig over hans Udeblivelse, modtog dem med Glæde og Henrykkelse,

Siette Kapitel

Mennesker, som ere fødte til Handlen, til Virksomhed, kunne ikke tidlig nok selv betragte og besiele alt. De maae overalt selv tage Haand i med og giennemløbe mange Forhold, paa en vis Maade hårde deres Sind mod en

ny Stillings Indtryk, mod de mange og forskellige Gienstandes adspredende Indflydelse, og vænne sig til, selv naar store Begivenheder trænge paa hinanden, at holde fast ved den Traad, som fører dem til Maalet, og med Snildhed rede den løs fra de øvrige. De tør ikke følge Indbydelseerne til en stille Anskuelse. Deres Siel maa ikke være en i sig selv indsluttet Tilskuere, den maa uafslædig virke udad, og være Forstandens dristige, hurtigen udrettende Tjener. De ere Helte, og Begivenheder, som ville ledes og opløses, hentrænge sig til dem. Alle Tilfælde blive under deres Indflydelse til Tildragelser, og deres Liv er en uafbrudt Række af mærkværdige og glimrende, forvirkede og sælsomme Begivenheder.

Underledes er det med hine rolige, ubezieldte Menneſker, hvis Sind er deres Berden, hvis Virksomhed er Anskuelse og hvis Liv en gradviis Udvikling af deres indre Kræfter. Ingen Uro driver dem til at gaa udenfor sig selv. En stille Besiddelse er dem nok og det umaalelige Skuespil udenom dem.

frister dem ikke, til selv at fremtræde deri, men forekommer dem betydningsfuldt og beundringsværdigt nok, til at anvende den Tid, de have tilovers, paa at betragte det. Lyst til at opfatte dets Aand holder dem i Afstand, og det er den, som bestemte dem til en aandelig hemmelighedsfuld Rolle i denne menneskelige Verden, imedens hine forestille sammes udvortes Ledemod og Sandser, og udad virkende Kræfter.

Store og mangfoldige Begivenheder vilde forstyrre dem. Et simpelt Liv er deres Lod og kun af Fortællinger og Skrifter blive de bekendte med Verdens rige Indhold og tallose Gestalter. Kun fielden maa en Hændelse paa nogen Tid drage dem ind i den raske Hvirvel, for ved egne Erfaringer at undervise dem nøiere om de handlende Menneskers Efteling og Karakter, derimod bliver deres for alle Indtryk faa aabne Siel allerede nok beflægtiget af de nærmere ubeindelige Gienstande, som vise dem hiin store Verden i fornyget Tilstand, og de ville ikke gjøre noget Skridt, uden at gjøre de meest overraskende Opdagel-

fer i sig selv over sammes Væsen og Betydning. Det ere Digterne, disse siældne Pilegrime, som undertiden vandre igiennem vore Boliger, og overalt fornye Menneskehedens og dens første Guders, Stjernernes, Baarens, Elskovs, Lyksalighedens, Frugtbarhedens, Sandhedens og Glædens gamle ærværdige Hellighed, de som allerede herved ere i Besiddelse af Himlens Fred, og ikke drevne omkring af daarlige Begiæringer, kun indaande de jordiske Frugters Duft, uden at fortære dem, og saaledes at blive uigienkaldelig lænket til Underverdenen. En Digter lader sig som en god Konge opsøge glade og lyse Ansigter, og han allene fører med Rette Navn af en Viis. Hvis man sammenligner ham med Helten, saa finder man, at Digterens Sange ikke sielden vækker Heltemod i ungdommelige Hjerter, men at Heltedaad vel aldrig har fremkaldt Poesiens Aand, i et Sind, hvor den ei tilforn var, eller i det mindste slumrede.

Henrik var af Naturen fød til Digter. Mangehaande Tilfælde syntes at forene sig

til hans Udbannelse, og endnu havde intet forstyrret hans indvortes Følelse. Alt hvad han saae og hørte syntes kun at oplukke nye Giemmer i hans Indre, og at aabne ham nye Udsigter. Han saae Verden ligge for sig i dens store og afvejlende Forhold. Men endnu var den stum, og dens Siel, Talen, endnu ikke vaagnet. Nu nærmede sig en Digter, med en yndig Pige ved Haanden, som ved Modersmaalets Toner, og ved Berørelsen af en sød elskovaandende Mund, oplukkede de bløe Læber, og udvifede den enkelte Accord til uendelige Melodier.

Reisen var nu tilende. Det var henimod Aften, da vore Reisende i godt Behold og vel tilmode ankom til den berømte Stad Augsburg, og rede forventningsfulde igiennem de høie Gader til den gamle Schwanings anseelige Huus.

Allerede Omegnen var forekommet Henrik meget indtagende. Stadens livlige Tummel og de store Steenhuse overraskede ham

paa en behagelig Maade. Han glædede sig inderlig over sit tilkommende Opholdssted. Hans Moder var meget fornøiet over at see sig efter den lange majsommelige Reise her i sin kiære Fødedy, over snart at kunne igien omfavne sin Fader og sine gamle Bekjendte, forestille dem sin Henrik, og engang med Nøglighed glemme alle Huusvæsenets Bekymringer ved de fortrolige Minder af sin Ungdom. Kiøbmændene haabede at holde sig ved de Lystigheder, der gaves, ffadesløse for Veiens Ubekvemmeligheder, og at slutte indbringende Handeler.

De fandt den gamle Schwanings Huus oplyst, og en lystig Musik tonede dem imøde. Hvad gielder det, sagde Kiøbmændene, deres Bedstefader giver en munter Fest. Vi komme som faldede. Hvor vil han blive forundret over de ubudne Gæster. Han drømmer vist ikke om, at den rette Fest nu først vil begynde. Henrik sølte sig forlegen, og hans Moder var kun bekymret for sin Naaklædning. De siege af, Kiøbmændene bleve hos Hestene, og Henrik og hans Mo-

der traadte ind i det prægtige Huus. Nede var Ingen af Husets Folk at finde. De maatte opad den brede Bindeltrappe. Nogle Dienere løbe forbi, hvem de bade, at melde den gamle Schwaning nogle Benneres Ankomst, som ønskede at tale med ham. Dienerne gjorde i Begyndelsen nogle Bannælligheder; de Reisende saae just ikke meget godt ud; dog meldte de det til Husets Herre. Den gamle Schwaning kom ud. Han Kiendte dem ikke strax, og spurgte om deres Navne og Grinde. Henriks Moder græd, og faldt ham om Halsen. Kiender de ikke mere deres Datter? raabte hun grædende. Jeg bringer dem min Søn. Den gamle Fader var meget rørt. Han trykkede hende længe til sit Bryst; Henrik sank ned paa det ene Knæ, og kyssede med Omhed hans Haand. Han løftede ham op til sig, og holdt Moder og Søn i sine Arme. Hurtig ind, sagde Schwaning, jeg har lutter Benner og Bekiendte hos mig, som ville hjerdelig glæde sig med mig. Henriks Moder syntes at betænke sig; hun fik ikke Tid dertil; den gamle Fader førte dem begge ind i

den høie oplyste Sal. Her bringer jeg min Datter og hendes Søn fra Eisenach, raabte Schwaning til den larmende Brimmel af rigtklædte Menneſter. Alles Dine vendte ſig til Døren, alle løbe til, Muſikken op- hørte, og begge de Reifende ſtode forvirrede og blandede i deres ſtøvede Klæder, midt iblandt den glimrende Skare. Tusind glade Udraab fløi fra Mund til Mund. Gamle Bekiendte omringede Moderen. Der var utallige Spørgsmaal. Enhver vilde forſt gienkiendes og hilſes paa. Imedens den ældre Deel af Selskabet beſkiæftigede ſig med Moderen, hæftede den yngre Deel ſin Dymærkſomhed paa den fremmede Ungling, ſom ſtod med nedsænket Blik, og ikke havde Hierte til igien at betragte de ubekiendte Anfigter. Hans Bedſtefader gjorde ham be- kiendt med Selskabet, og erkjendte ſig om hans Fader og hvad der var mødt dem paa deres Reife.

Moderen huſkede paa Kiøbmændene, ſom af Høflighed vare blevne nede paa Gaden ved Heſtene. Hun ſagde det til ſin Fader,

som strax sendte Bud ned, og indbød dem til at komme op. Hestene bleve bragte i Stalden, og Riidsmændene kom.

Schwaning takkede dem hiertelig, fordi de saa venstabelig havde fulgt hans Datter. De vare bekiendte med mange af de Tilstedeværende, som med Venlighed hilsede paa dem. Moderen ønskede at flade sig om, Schwaning tog hende med paa sit Bærelse og Henrik fulgte dem i lige Hensigt.

Iblandt Selskabet havde Henrik lagt mærke til en Mand, som han troede ofte at have seet ved sin Side i hiin Bog. Hans ædle Anstand udmærkede ham blandt alle. En mild Alvor var Anden i hans Ansigt; en aaben skönt hvalvet Pande, store sorte giennemtrængende og faste Line, et lunefuldt Smil ved den blide Mund, og fuldkommen klare mandige Træk gjorde det betydningfuldt og tiltrækkende. Han var stærk bygget, hans Bevægelser vare rolige og udtryksfulde, og hvor han stod, syntes han evig at ville staae. Henrik spurgte sin

Bedstefader om ham. Det er mig kiert, sagde den Gamle, at du strax har bemærket ham. Det er min herlige Ven, Digteren Klingsøhr. Af hans Bekendtskab og Ven- skab kan du være stoltere, end af Keiserens. Men hvorledes staaer det til med dit Hjerte? Han har en smuk Datter, maaskee hun vil stikke Faderen ud hos dig. Det skulde undre mig, om du ikke havde seet hende. Henrik rødmede. Jeg var adspredt, kiere Bedstefader. Selskabet var talrigt, og jeg betragtede kun deres Ven. Man mærker, du kommer fra Norden, svarede Schwaning. Men her skulle vi nok tæe dig op. Du skal nok lære at see efter smukke Dine.

De vare nu færdige og begave sig tilbage til Salen, hvor man imidlertid havde gjort Anstalter til Aftensmaaltidet. Den gamle Schwaning ledede Henrik hen til Klingsøhr, og fortalte denne, at Henrik strax havde lagt mærke til ham, og paa det ivrigste ønskede at blive bekendt med ham.

Henrik var skamfuld. Klingsøhr tiltalte ham venligen, og spurgte om hans Føde-

egn og hans Reise. Der laae noget saa opmuntrende i hans Stemme, at Henrik snart fattede Mod, og uden Tvang underholdt sig med ham. Efter nogen Tids Forløb kom Schwaning igien til dem og medbragte den skønne Mathilde. Tag dem med Godhed af min undselige Dattersøn, og tilgiv ham at have seet deres Fader, førend han saae dem. Deres spillende Dine ville nok vække den slumrende Ungdom i ham. I hans Fødeland kommer Baaren seent.

Henrik og Mathilde bleve røde. De betragtede hinanden med Forundring. Hun skurgte ham med neppe forstaaelige Ord: om han gierne dandsede. Just som han svarede Ja, spillede man op til en raff Dands. Læus bød han hende Haanden, hun gav ham sin, og de blandede sig imellem de valtsende Par. Schwaning og Klingsöhr stode og saae til. Moderen og Kiøbmændene glædede sig over Henriks Behændighed og hans deilige Dandsferinde. Moderen havde nok at gjøre med at tale med sine Ungdomsveninder, som ønskede hende til Pyffe med en saa velstakt

og saa haabesfuld Søn. Klingsøhr sagde til Schwaning: deres Dattersøn har et indtagende Ansigt. Det viser en lys og omfattende Aand, og hans Stemme kommer dybt fra Hjertet. Jeg haaber, svarede Schwaning, at han vil være deres lærvillige Discipel. Mig forekommer han fød til Digter. Deres Aand komme over ham. Han ligner sin Fader; kun synes han mindre heftig og egensindig. Han var i sin Ungdom fuld af heldige Anlæg. En vis Frimodighed manglede ham. Der havde kunnet blive mere af ham, end en flittig og duelig Kunstner. — Henrik ønskede aldrig at holde op med Dandsen. Med inderlig Velbehag hvilede hans Wine paa hans Dandsferindes Rosenkinder. Hendes uskyldige Wine skuede ikke hans Blik. Hun syntes at være sin Faders Aand i den yndigste Forklædning. Af hendes store rolige Wine straaede evig Ungdom. Den lys himmelblaa Grund læe de brune Stjerners milde Glæde. Vanden hvælvede sig ziirligen ned over dem og den fuintdannede Næse: Hendes hele Ansigt var en mod den opgaaende Sol henbøiet Billie og fra den ranke snehvite Hals slynge de sig

blaae Haar i skønne Bendinger om de bløde Kinder. Hendes Stemme var som et fjernt Echo, og det af brune krøllede Lokker omhølgende Hoved syntes kun at svæve over den lette Skabning.

Maden blev bragt ind og Dandsen var tilende. De Eldre satte sig paa den ene, og de Yngre paa den anden Side af Bordet.

Henrik blev hos Mathilde. En ung Pige af hans Slægt satte sig paa hans venstre Side, og Klingsøhr sad ligeoverfor ham. Saa lidet Mathilde talte, saa snaksom var Veronika, hans anden Nabo. Hun var strax ganske fortrolig med ham og gjorde ham i kort Tid bekendt med alle de Tilstedeværende. Meget af hvad hun sagde, hørte han ikke. Han var endnu hos sin Dandsferinde, og havde gierne vendt sig mere til den høire Side. Klingsøhr gjorde Ende paa hendes Snakken. Han spurgte Henrik om det Baand med de fremmede Figurer, som var fæstet paa hans Kiøle. Henrik fortalte om Morgenländerinden med megen

Kørelse. Mathilde græd, og Henrik kunde neppe stikke sine Taarer. Derved kom han nu i Samtale med hende. Alle underholdt sig; Veronika loe og spøgede med sine Bekendte. Mathilde fortalte ham om Ungarn, hvor hendes Fader ofte opholdt sig, og om Levemaaden i Augsburg. Alle vare fornøiede. Musikken bortkysede Tilbageholdenhed og hævede alle Følelser til spillende Munterhed. Blomsterkurve husted i rig Pragt paa Bordet, og Vinen listede sig omkring imellem Fadene og Blomsterne, rystede sine gyldne Binger og opreiste brogede Tæpper imellem Verden og Gæsterne. Henrik begreb først nu, hvad en Fest er. Tusind glade Aander syntes ham at omgøgle Bordet, og i stille Sympathie med de muntre Mennesker at leve af deres Glæder og beruse sig med deres Nydelser. Livsnydelsen stod for ham som et klingende Træ, fuldt af gyldne Frugter. Det Onde lod sig ikke tilsyne, og det forekom ham umuligt, at den menneskelige Tilbøielighed nogensinde! skulde have vendt sig fra dette Træ til Kundskabens farlige Frugt, til Krigens Træ. Han forstod

nu Vinen og Spiserne. De smagede ham overmaade vel. En himmelsk Olie krydrede dem, og i Bøgeret funklede Jordelivets Herlighed. Nogle Piger bragte den gamle Schwaning en frisk Krands. Han satte den paa, kysede dem, og sagde: Ogsaa vor Ben Klingsøhr maae I bringe een, vi ville lægge til Tak derfor lære Eder et par nye Sange. Min skulde I strax saae. Han gav Musikken et Tegn, og sang med lydelig Stemme:

Er ei tung og haard vor Skiebne,
Er vor Lod ei sørgelig?
Med Forstillelse vi væbne
Os mod Voldsomhed og Svig,
I vor Barm vi indelukke
Maae de dybe Længselsfulke.

Hvad os Fædrene paabyde,
Dæmper ikke Hjertets Ild,
Den forbudne Frugt at bryde
Staaer vor Hu og Tanke til;
Lad de søde Drenge trykke
Til vort Bryst, o salig Trykke!

Men hvis Sigt er Synd at sige?
 Tankerne dog tolsdrie er'.
 Og hvad har en stakkels Pige
 uden Drømme siert og nær?
 Vil man end dem fra sig jage,
 Vilde de dog ei bortdrage.

Om vi end om Aft'nen bede,
 Strækker os den Gentlighed,
 Og til vore Senge træde
 Længsels Eftergivenhed.
 Kan da andet deraf blive,
 End at alting vi bortgive?

Vore Under skal vi glemme,
 Har den strænge Moder sagt.
 Af! hvad kan vel Villien fremme
 Mod Naturens Kampemagt?
 Naar den indre Længsel frister,
 Selv det bedste Belte brister.

Hver Begierlighed foragte,
 Være haard og kold som Sten,
 Efter Skionhed ei at tragte,
 Altid være englereen,
 Aldrig noget Suk bønhøre:
 Er det Ungdomsliv at føre?

Store er' en Piges Plager,
Hendes syge Hierte Plaaer,
Dg til Lon for stille Kliger
Kys af visen Mund hnn faa'r.
Vil sig Bladet dog ei vende,
Dg de Gamles Rige ende?

De Gamle og Unglingerne loe. Vigerne
rødmede og smilede til Siden. Under tusin-
Drillerier blev en anden Krands hentet og
paafat Klingsøhr. Men de bade paa det
indstændigste om en ikke saa letfærdig Sang.
Nei, sagde Klingsøhr, jeg vil nok vogte
mig for at tale saa uforfæmmet om Eders
Hemmeligheder. Siger selv, hvad for en
Sang I ville have. Kun intet om Kierlig-
hed, raabte Vigerne, en Sang om Vinen,
om de saa synes. Klingsøhr sang:*)

9 *

*) At jeg har brugt Prof. Dehlenschlägers vel-
lykkede Oversættelse af efterstaaende Digt,
haaber jeg hverken Publicum eller han vil
fortryde paa. Hvor man ikke kan sætte no-
get endnu bedre istedetfor det Gode, som al-
lerede er forhaanden, er det mindre Godt
overflødig.

Oversætt.

Paa grønne varmr Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild,
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan skænke dem sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
Sødt soulmer op det spæde Skib,
Og naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Blut saa rød.

I snævre Bugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fest og Seier,
Og bygger mangt et Lustcastel.

Ind i hans Kammer Ingen trænger,
Naar Uro giærer i hans Blod,
Naar han hvert Baand, hver Lægte sprænger,
Med syrig Ungdoms Kraft og Mod.

Thi en usynlig Magt befiærmer
Den hulde Drømmer, fast den staaer;
Da hvo sig Helligdommen nærmer
Det lustombundne Slavind flaaer.

Naar nu hans Binger brebes baade,
Da hæver han sit Blik saa stien,

La'er rolig sine Præster raade,
Dg kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Rose,
Klædt i kryсталne Klædebon;
Gendragtighedens fulde Rose
Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham med Glæde
Sig sætte hans Disciple ned;
Dg tusind glade Tunger kvæde
Ham deres Tak og Kierlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud,
Dg Elsker nipper af hans Skaaler,
Dg er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiber's Krand han viser
Sig allenskund den Digter god,
Som sødt i luebrufne Viser
Besynger Druens Rosenblod.

Ret til hver deilig Mund han pianker
Ham for sit Venstas faderlig,
Dg at hans Ret nu Ingen krænker,
Forkynder Gud den her ved mig!

En skøn Prophet! raabte Vigerne. Schwanning glædede sig hiertelig. De gjorde endnu nogle Indvendinger, men det hjalp intet. De maatte række ham de søde Bæber. Henrik skammede sig kun for sin alvorlige Røberse, ellers havde han lydeligen yttret sin Glæde over Digterens Forrettighed. Veronika var iblandt dem, som havde bragt Krandsen. Hun kom glad tilbage og sagde til Henrik: Ikke sandt, det er skönt, at være Digter? Henrik dristede sig ikke til at benytte sig af dette Spørgsmaal. Overgiven Glæde og den første Kierligheds Alvor kæmpede i hans Siel. Den indtagende Veronika spøjede med de Andre, og saaledes fik han Tid, til noget at dæmpe den første Mathilde fortalte ham, at hun spillede Guitarre. Ak! sagde Henrik, af dem ønskede jeg at lære det. Jeg har længe længes derefter. — Min Fader har undervist mig, han spiller uforlignelig derpaa, sagde hun rødmende. — Jeg troer dog, svarede Henrik, at jeg lærte det hurtigere af dem. Hvor glæder jeg mig til at høre deres Sang. — Foresil dem kun ikke alt for meget. — D! sagde Henrik,

hvad skulde jeg ikke kunne vente, da selv deres Tale allerede er Sang, og deres Skabning forkynder en himmelsk Musik.

Mathilde taug. Hendes Fader begyndte en Samtale med ham, hvori Henrik talte med den meest levende Begeistring. De som sad i Nærheden undrede sig over Ynglingens Betsalenhed, over hans billedrige Tankers Fylde. Mathilde betragtede ham med stille Opmærksomhed. Hun syntes at glæde sig over hans Ord, som hans Ansigt endnu mere forklarede med de meest udtryksfulde Miner. Hans Dine havde en usædvanlig Glæde. Han saae sig undertiden om efter Mathilde, som forbausedes over Udtrykket i hans Ansigt. I Samtalens Varme greb han uformærkt hendes Haand, og hun kunde ikke afholde sig fra, at tilkiendegive sit Bifald til meget af hvad han sagde, med et sagte Haandtryk. Klingsøhr vidste at vedligeholde hans Enthusiasme, og løkkede efterhaanden hans hele Siel frem paa hans Læber. Endelig reiste Alle sig. Alle sværmede om iblandt hinanden. Henrik var

bleven ved Mathildes Side. De stode ubemærkede af de andre. Han holdt hendes Haand og kyssede den med Omhed. Hun lod ham beholde den og saae paa ham med ubestridelig Venlighed. Han kunde ikke holde sig, bøjede sig hen til hende og kyssede hendes Læber. Hun blev overrasket og mødte uvilkaarlig hans brændende Kys. Gode Mathilde, kiære Henrik, det var alt, hvad de kunde sige hinanden. Hun trykkede hans Haand, og gik hen til de Andre. Henrik stod som i Himmelen. Hans Moder kom hen til ham. Paa hende udlob han sin hele Omhed. Hun sagde: Er det ikke godt, at vi ere reiste til Augsburg? Ikke sandt, det behager dig ret her? Kiære Moder, sagde Henrik, saaledes har jeg aldrig forestillet mig det. Det er ganske herligt.

Resten af Aftenen hengik i uendelig Munterhed. De Gamle spillede, snakkede, og saae paa Dansen. Musikken bølgede som et Eysihav i Salen, og hævede den berusende Ungdom.

Henrik sølte de henrykkende Forbud

paa Elstovs første Lyft. Og saa Mathilde lod sig villigen føre af de smigrende Bølger, og skjulte sin sømme Diltro, sin spirende Tilbøielighed til ham kun under et let Flor. Den gamle Schwaning bemærkede den begyndende Forstaaelse, og drillede dem begge.

Klingsohr havde faaet Henrik fjer, og glædede sig over hans Følelse. De andre Unglinger og Piger havde snart bemærket det. De drillede den alvorlige Mathilde med den unge Thüringer, og lagde ikke Skjul paa, at det var dem fiert, ikke mere at behøve at tage sig iagt for Mathildes Opmærksomhed paa deres Kierlighedsforstaaelser.

Det var langt ud paa Natten, da Selvfabet skiltes ad. Mit Livs første og eneste Fæst, sagde Henrik til sig selv, da han var bleven allene, og hans Moder af Træthed havde lagt sig tilhvile. Jeg er tilmode, som jeg var i hiin Drøm, ved Synet af den blaa Blomst. Hvilken besynderlig Sammenhæng er der imellem Mathilde og denne Blomst! Hiint Ansigt, som fra Blomsterbægeret

bølede sig mig imøde, det var Mathildes himmelske Ansigt, og nu erindrer jeg mig ogsaa, at have seet det i hiin Bog. Men hvorfor har det ikke der saaledes bevæget mit Hierte? O! hun er Sangens synlige Aand, sin Faders værdige Datter. Hun vil opløse mig til Musik. Hun vil være min inderste Siel, min hellige Ilds Bevogterinde. Hvilken Evighed af Trost og Sølør jeg i mig! Jeg blev kun fød, for at tilbede hende, for evig at tiene hende, for at tænke og føle hende. Hører ikke en egen udeelt Tilværelse til at flue og tilbede hende? og er jeg den Lykkelige, hvis Basen kan være Echoet, Speilet af hendes? Det var intet Tilfælde, at jeg saae hende ved Enden af min Reise, at en salig Fæst omgav mit Livs høieste Nødværk. Det kunde ikke være anderledes; gjør ikke hendes Nærværelse alting festligt?

Han traadte til Vinduet. Stjernechoret stød paa den dunkle Himmel, og i Østen forklyndte et hvidt Skier den kommende Dag.

Med fuld Henrykkelse udraabte Henrik:

Eder, I evige Stierner, I stille Vandrerer,
 Eder kalder jeg til Vidner paa min hellige
 Sed. For Mathilde vil jeg leve, og evig
 Trost skal knytte mit Hjerte til hendes.
 Og saa for mig frembryder den evige Dags
 Morgen. Natten er forbi. Jeg antænder
 mig selv til et aldrig uddrændende Offer for
 den opgaaende Sol.

Henrik var varm, og sov først ind henis
 mod Morgen. I underlige Drømme sam-
 menfløde hans Siels Tanker. En dyb blaa
 Strøm glimrede i den grønne Stette. Paa
 den glatte Flod svømmede en Baad. Ma-
 thilde sad og roede. Hun var smykket med
 Krands, sang en ukunstlet Sang, og saae
 med sød Beemod over til ham. Hans Bryst
 var beflemt. Han vidste ikke hvorfor. Him-
 melen var klar, Engen rolig. Hendes him-
 melske Ansigt speilede sig i Bølgerne. Paa
 engang begyndte Baaden at dreie sig rundt.
 Han raabte ængstelig til hende. Hun smile-
 de og lagde Ruderne ned i Baaden, som
 stedsse vedblev at dreie sig. En uhyre An-
 gest overkom ham. Han styrtede sig i Strøm-

men; men han kunde ikke komme afsted, Vandet bar ham. Hun vinkede, hun syntes at ville sige ham noget, Baaden tog allerede Vand ind; dog smilede hun med usigelig Tanderlighed, og saae munter paa Vandhvirvelen. Paa engang, drog det hende ned. En sagte Vind strøg hen over Strømmen, som nu flød ligesaa rolig og glimrende som tilforn. Den skrækkelige Angest berøvede ham al Bevidsthed. Hiertet slog ikke mere. Han kom først til sig selv, da han følte sig paa tørt Land. Han maatte have svømmet langt. Han vidste ikke hvorledes det var gaaet med ham. Hans Erindring var forfunden. Tankeløs gik han længere op paa Landet. Han følte sig skrækkelig mat. En lille Kilde kom ud af en Høi, den tonede som lutter Klokker. Med Haanden øfede han nogle Draaber og vadede dermed sine Læber. Som en bange Drøm laae den skrækkelige Begivenhed bagved ham. Han gik stedse videre fremad, Blomster og Træer tilsaltte ham. Han blev saa vel og saa inderlig tilmode. Da hørte han igien hiin stille Sang. Han løb efter Lyden. Paa en-

gang holdt en ham tilbage ved Riolen. Kiere Henrik, raabte en bekiendt Stemme. Han saae sig om, og Mathilde sluttede ham i sine Arme. Hvorfor løber du fra mig, Kiere Henrik, sagde hun pustende. Jeg kunde neppe indhente dig. Henrik græd. Han tryffede hende til sig. — Hvor er Strømmen, raabte han med Taarer. Seer du ikke dens blaae Bølger over os? Han saae opad, og den blaa Strøm flød sagte over hans Hoved. Hvor ere vi, Kiere Mathilde? Hos vore Forældre. Blive vi sammen? Ewig, svarede hun, i det hun tryffede sine Læber til hans, og omsluttede ham saaledes, at hun ikke kunde komme fra ham igien. Hun hvidffede ham et forunderligt hemmeligt Ord ind i Munden; det giennemklang hans hele Væsen. Han vilde gierne have givet sit Liv, for at hufte dette Ord.

Syvende Kapitel.

Klingsøhr stod foran hans Seng og bød ham venlig god Morgen. Han vaagnede og

faldt Klingsøhr om Halsen. Det gielber ikke dem, sagde Schwaning. Henrik smilede og stulte sin Rødme ved sin Moders Kinder.

Har de lyst at spise Frokost med mig paa en skøn Balle udenfor Staden, sagde Klingsøhr. Den herlige Morgen vil so friske dem. Klæd dem paa. Mathilde venter allerede paa os.

Henrik takkede med inderlig Glæde for denne velkomne Indbydelse. I et Dieblis var han færdig, og kyskede med megen Varme Klingsøhrs Haand.

De gik til Mathilde, som i sin simple Morgendragt var saa himmelsk skøn; hun hilsende ham venligen. Hun havde allerede pakket Frokosten i en lille Kuro, som hun hangte paa den ene Arm, og rakte trohiertig Henrik den anden Haand. Klingsøhr fulgte dem, og saaledes vandrede de igiennem Staden, som allerede var meget levende, til en lille Høi ved Floden, hvor en viid og fuld Udsigt aabnede sig under nogle høie Træer.

Allerede ofte har jeg, udbroød Henrik, frydet mig ved Solens Dypgang over den farvesprængte Natur, og over det fredelige Nabostab af dennes mangfoldige Eiendomme; men en saa stærkende og ublandet Fryd som idag har endnu aldrig fyldt min Siel. Hint Fierne er mig saa nær, og det rige Landskab forekommer mig som en indre Phantasie. Hvor foranderlig er Naturen, saa uforanderlig endog dens Overflade synes at være. Hvor meget anderledes er den ikke, naar en Engel, naar en kraftig Mand er ved vor Side, end naar en Nødlidende klager for os, eller en Bonde fortæller os, hvor ugunstigt Veirliget er, og hvor nødvendig han behøver mørke Regndage for sin Cød. Dem, dyrebareste Mester, fylde jeg denne Fornøielse; ja denne Fornøielse; thi der gives intet andet Ord, som rigtigere kan udtrykke mit Hjertes Tilstand. Glæde, Lust og Henrykkelse ere kun Dele af Fornøielsen, der sammenknytter dem til et høiere Liv. Han trykkede Mathildes Haand til sit Hjerte, og hensenk med syrige Blikke i Beskuelsen af hendes milde sølende Dæ.

Naturen, sagde Klingsohr, er for vor Siel, hvad et Legeme er for Øyet. Hiint holder dette tilbage; bryder det i eiendommelige Farver; antænder paa sin Overflade eller i sit Indre et Øye, som, naar det kan opveie dets Mærke, gør det klart og gienemsigtigt, naar det faaer Overhaand, og udgaaer derfra, for at belyse andre Legemer. Men selv det dunkleste Legeme kan ved Vand, Ild og Luft blive bragt til at vordre lyst og skinnende.

Jeg forstaaer dem, kiere Mester. Menneffene ere Krystaller for vor Siel. De ere den gienemsigtige Natur. Kiere Mæthilde, jeg vilde kalde dem en kostbar luttret Saphir. De er klar og gienemsigtig som Himmelen, de belyser med det mildeste Øye. Men siig mig, kiere Mester, om jeg har Ret: mig synes, at juist naar man er inderligst fortrolig med Naturen, formaaer og ønsker man allermindst at sige noget om den.

Det er alt som man tager det, svarede Klingsohr; Naturen har en ganske anden

Beskaffenhed med Hensyn til vor Nydelse og vor Aand, end med Hensyn til vor Forstand, til den Gave, som leder vore jordiske Kræfter. Man maa vogte sig vel for ikke at glemme det ene for det andets Skyld. Der gives mange, som kun kiende den ene Side og ringeagte den anden. Men begge kan man forene, og man vil befinde sig vel derved. Skade, at saa faa tænke paa, at kunne bevæge sig frit og utrængt i deres Indre, og ved en behørig Adskillelse at sikre sig den hensigtsmæssigste og naturligste Brug af deres Sielskræfter, og saaledes opstaaer efterhaanden en hielpeløs Dorskhed, saa at naar saadanne Mennesker engang vil reise sig med samlede Kræfter, begynder en stor Forvirring og Strid, og det ene styrter plump overpaa det andet. Jeg kan ikke noksom anbefale dem, med Flid og Umage at underknytte deres Forstand, deres naturlige Drift til at vide, hvorledes alt gaar til, og hænger sammen med hinanden efter visse Love. Intet er Digteren uundværligere, end Kundskab om enhver Bestiaaltigelses Natur, Bekendtskab med Midlerne

til at forpnaae enhver Hensigt, og Kands-
nærværelse til efter Tid og Omstændigheder
at vælge de meest passende. Begeistring
uden Forstand er unyttig og farlig, og Dig-
teren vil kun frembringe lidet Beundrings-
værdigt, naar han selv forbauses over det
Beundringsværdige.

Men er ikke en indvortes Tro paa
Skiebne's menneskelige Regiering Digteren
uundværlig?

Biskof uundværlig, fordi han ikke kan
forestille sig Skiebne's anderledes, naar han
overtænker det næiere; men hvor langt er
denne klare Biskhed borte fra hiin ængstelige
Uvidenhed, fra hiin blinde overtroiske Frygt.
Og saaledes er ogsaa en digterisk Kands
tempererende besielende Barm just det Mod-
satte af et sygeligt Hjertes vilde Hidsigthed.
Denne er tom, stakket og bedovende; hiin
affondrer skarpt alle Gienstande, begunstiger
Udviklingen af de mangfoldigste Forhold, og
er evig ved sig selv. Den unge Digter kan
ikke være kold ikke betænksum nok. Til

sand, melodisk Belsøgenhed hører en omfattende, opmærksom og rolig Aand. Det bliver blot forvirret Snak, naar en rivende Storm bruser i hans Barm, og opløser Opmærksomheden i en zittrende Tankeløshed. Endnu engang gentager jeg, den ægte Sands er som Lyset, ligesaa rolig og sølsom, ligesaa elastisk og giennemtrængelig, ligesaa mægtig og ligesaa umærkelig virkende som hiint kostelige Element, som med sin Afmaalning fordeeler sig paa alle Gienstande, og lader dem alle sees i henrivende Afverling. Digteren er blankt Staal, ligesaa let at bestaabige som et skørt Glasrør, og ligesaa haard, som en ubearbejdelig Kiselsteen.

Det har jeg allerede følt undertiden, sagde Henrik, da jeg i de inderligste Diebliske var langt mindre levende, end til andre Tider, da jeg kunde gaae frit omkring, og gjøre alting med Lyst. Da giennemtrængte mig et aandigt sindrigt Væsen, og jeg kunde efter Behag bruge enhver Sands, vende om og fra alle Sider betragte enhver

Tanke, som et virkeligt Begeme. Jeg stod med stille Deeltagelse ved min Faders Bærfsted, og glædede mig, naar jeg kunde hjælpe ham, og bringe noget velgiort istand. Gavnlighed har en ganske egen, og stor Behagelighed ved sig, og Bevidstheden derom forstærker en varigere og tydeligere Nydelse, end hiin forsvindende Følelse af en ubegrikelig overvættets Herlighed.

Tro ikke, sagde Klingsøhr, at jeg datter den sidste; men den maa komme af sig selv, og ikke søges. At den kun fielden indfinder sig er velgiørende; kom den oftere, vilde den blive trættende og svækkende. Man kan ikke hastigt nok udribe sig af den søde Bedøvelse, som den efterlader, og vende tilbage til en regelmæssig og Nøie fræven- de Beskæftigelse. Det er ligesom med de behagelige Morgendømme, fra hvis bedøvende Hvirvel man kun med Magt kan udribe sig, hvis man ikke vil henfalde i en mere og mere trykkende Slappelse, og saaledes siden henflæbe den hele Dag i sygelig Udtømmelse og Træthed.

Poesien især maa, blev Klingsøhr ved, drives strængt som Kunst. Som blot Nysdelse ophører den at være Poesie. En Digter maa ikke gaae ledig omkring hele Dagen, og gjøre Jagt paa Billeder og Følelser. Det er just den bagvendte Maade. Et reent aabent Sind, Bane til at estertænke og betragte, og Færdighed i at lensætte og vedligeholde alle sine Eener i en dem gienfittigen oplivende Virksomhed, det er Grundlagene for vor Kunst. Hvis de vil overlade dem til mig, saa skal ingen Dag gaae forbi, uden jeg jo har forsøgt deres Kundskaber, og bibragt dem nogle nyttige Indsigter. Staden er rig paa Kunstnere af alle Slags. Der gives her erfarne Statsmænd, dannede Kiøbmænd. Man kan uden mange Omstændigheder gjøre sig bekendt med alle Stænder, med alle Haandteringer, med alle Forhold og Fornødenheder i det menneskelige Selskab. Jeg vil med Glæde undervise dem i det haandværksmæssige af vor Kunst, og lase de mærkværdigste Skrifter med dem. De kan dele Mathildes Væretimer, og hun vil gierne lære dem at spille

Guitarre. Enhver Beskæftigelse vil forberede de øvrige, og naar de saa har anvendt deres Dag vel, saa vil den selskabelige Aftens Samtaler og Glæder, og Synet af det skønne Landskab altid paa ny overraske dem med de herligste Nydelsler.

Hvilken herlig Bane aabner de ikke for mit Blk, kære Mester. Under deres Førelse vil jeg først mærke, hvilket ædelt Maal der staaer for mig, og hvorledes jeg kun ved deres Raad kan haabe at naae det.

Klingsøhr omarmede ham med Lmhed. Mathilde bragte dem Frokosten, og Henrik spurgte hende med rørt Stemme, om hun gierne vilde antage ham til at dele hendes Underviisning, og til Lærling. Jeg vil nok evig blive deres Lærling, sagde han, i det Klingsøhr gik hen til en anden Side. Hun bøiede sig umærkelig hen til ham. Han omfavne hende og kyssede den rødmenende Piges bløde Mund. Kun svagt trak hun sig tilbage for ham, og rakte ham med den barnligste Ustyld en Rose, som hun bar

paa Bryftet. Hun gav sig noget at bestille med sin Kurb. Henrik saae efter hende med stille Henrykkelse, kyssede Rosa, satte den paa sit Bryst, og gik hen til Klingsohr, som stod og saae ud over Staden.

Hvillen Dei kom de hertil Staden, spurgte Klingsohr. Med over hiin Høi, svarede Henrik. Hist hen i det Fierne taber vor Dei sig. — De maae have seet skønne Egne. — Næsten uafbrudt have vi reist igiennem yndige Landstæder. — Og saa deres Fødeby har vel en behagelig Beliggenhed? — Egnen er afvejlende nok; dog er den endnn vild, og mangler en stor Flod. Strømme ere et Landstads Wine. Fortællingen om deres Reise, sagde Klingsohr, har igaarastes forstaaet mig en behagelig Underholdning. Jeg har mærket vel, at Digtekunstens Aand er deres venlige Ledsaager. Deres Medreisende ere uformærket blevene hans Stemmer. I Digterens Nærhed frembryder Poesien overalt. Poesiens Land, det romantiske Morgenland, har hilset dem med sin søde Bemod; Krigen har

i sin vilde Herlighed tiltalt dem, og Naturen og Historien have mødt dem i Skikkelse af en Biergmand og en Eneboer.

De forglemmer det bestide, kiere Mester, Synet af den himmelske Gistov. Det beroer kun paa dem, evig at holde mig dette Syn for Mine. Hvad mener du, sagde Klingsøhr, i det han vendte sig til Mathilde, som just kom hen til ham. Har du Lyst til at være Henriks uadskillige Ledsagerinde? Hvor du bliver, bliver jeg ogsaa. Mathilde blev forfrækket, hun fløi i sin Faders Arme. Henrik gittrede af navnløs Glæde. Vil han da vel evig ledsage mig? kiere Fader. Spørg ham selv, sagde Klingsøhr rørt. Hun saae paa Henrik med den inderligste Omhed. Min Evighed er jo dit Bærf, raabte Henrik, imedens Taarene styrtede ned over hans blomstrende Kinder. De omfavnede hinanden. Klingsøhr sluttede dem i sine Arme. Mine Børn, raabte han, værer hinanden troe indtil Døden! Kierlighed og Trostfab ville gjøre Eders Liv til evig Poesie.

Attende Kapitel.

Om Eftermiddagen førte Klingsohr sin nye Søn, i hvis Lykke hans Moder og Bedstefader toge den sømmeſte Deel, og betragtede Mathilde ſom hans Skytſaand, i ſin Stue, og gjorde ham bekiendt med ſine Bøger. Siden talede de om Poesien.

Jeg veed ikke, ſagde Klingsohr, hvorefter man ſædvanligviis holder det for Poesie, naar man udgiver Naturn for Poet. Den er det ikke til alle Tider. Der er i den, ſom i Menneſket, et modsat Bæſen, den dumpe Begiærlighed, og den fløve Føleſløſhed og Dorſthed, ſom føre uophørlig Krig med Poesien. Det vilde være et ſkønt Stof til et Digt, denne mægtige Kamp. Mange Lande og Tider synes, ligesom de fleſte Menneſker, ganſke at ſlaae under denne Poesiens Fiende, da derimod i andre Poesien er ſom hjemme og overalt tiſſyne. For Hiſtorieſkriveren ere denne Kamps Tider ſaare mærkværdige, Fremſtillelen af dem er en ſkøn

og belønnende Besskæftigelse. Det er sædvanligen i de Tider at Digtere sødes. Intet er Modstanderne ubehageligere, end at de ligge overfor Poesien, selv blive til poetiske Personer, og ikke sielden i Stridens Hede bytte Waaben med denne, og blive hestigen trufne af deres egne underfundige Waaben, da derimod de Saar, Poesien faaer af sine egne Waaben, tidt læges og gjøre den kun end mere skøn og stærk.

Krigen synes mig overhovedet, sagde Henrik, at være en poetisk Virkning. Folk ansee sig forpligtede til at slaaes om en eller anden ussel Besiddelse, og mærke ikke, at den romantiske Aand opflammer dem, til at tilintetgjøre de unyttige og flette Ting ved dem. De gribe til Waaben for Poesiens Sag, og begge Hære følge een og samme usynlige Fane.

I Krigen, blev Klingsøhr ved, rører sig Grundelementet, Urvandet. Nye Verdensdele skulle opstaae, nye Slægter skulle fremstjyde af den store Oplosning. Den

sanbe Krig er Religionskrigen; den gaaer lige
løs paa Undergang, og i den viser Menne-
skenes Banvid sig i sin fuldkomne Skikkelse.
Mange Krige, især de, som opstaae af Na-
tionalhad, høre med til denne Klasse, og de
ere ægte Digtninger. Her ere de sanbe Hel-
te hjemme, som ere Digternes ædleste Mod-
billeder, og intet andet end jordiske af Poesie
uvilkaarligen giennemtrængte Kræfter. En
Digter, som tillige var Helt, vilde være en
guddommelig Afsending, men vor Poesie er
ikke hans Fremstilling voksen.

Hvorledes forstaaer de det, kære Fader,
sagde Henrik. Kan en Gienstand være for
høi for Poesien?

Vist nok; dog kan man egentlig ikke
sige for Poesien, men kun for vore jordiske
Midler og Værktøi. Som der for en enkelt
Digter gives kun et eiendommeligt Fag, hvori
han maa blive, hvis han ikke vil tabe af
Holdning og Aandedrættet: saaledes gives
der ogsaa for den hele Sum af menneskelige
Kræfter en bestemt Grændse, udenfor hvil-

Ken Fremstillingen ikke kan vedligeholde den
 nødvendige Tæthed og Formelighed, men
 bliver til et intetsigende bedrageligt Uting.
 Sær kan man som Bærling ikke noksom vog-
 te sig for disse Udsævelser, da en levende
 Phantasie kun alt for gierne begiver sig til
 Grændserne, og søger overmodig at gribe
 og udtale det Ufattelige, det Overdrevne.
 Modnere Erfaring lærer først at undgaae
 denne Gienstandenes Uforholdsmæssighed,
 og at overlade til den verdslige Wiisdom at op-
 spore det Simpleste og det Høieste. Den
 ældre Digter stiger ikke høiere, end han just
 behøver, til at sætte sit mangfoldige Forraad
 i en letfattelig Orden, og vogter sig vel for,
 at forlade den Mangfoldighed, som giver
 ham Stof nok, og tillige de nødvendige
 Sammenligningspunkter. Jeg kunde næsten
 sige, et Chaos maa i enhver Digtning skin-
 ne igiennem Ordenens regelmæssige Flor.
 Kun en let Sammenstilling gjør Rigdom i
 Opfindelse fattelig og behagelig, hvorimod
 ogsaa den blotte Jevnhed har samme ubeha-
 gelige Tørhed som en Talsfigur. Den bedste
 Poesie ligger os ganske nær, og en sædvans

lig Gienstand er ikke sielben dens kiereſte Stof. For Digteren er Poesien bunden til indſkrænkede Midler, og juſt derved bliver den til Kunſt. Sproget ialmindelighed har ſin beſtemte Kreds. Endnu ſnævrere er Omfanget af et Sprog iſærbeleſhed. Ved Ovelſe og Eſtertanke lærer Digteren ſit Sprog at kende. Han veed nøie, hvad han kan udrette dermed, og vil ikke giøre noget daarligt Forſøg paa at anſpænde det over dets Kræfter. Kun ſielben vil han ſammentrænge alle dets Kræfter til eet Punct; thi da bliver han trættende, og tilintetgjør ſelv den koſtbare Virkning af en velanbragt Krafttyttring. Kun en Gøgler, ingen Digter afretter det til ſælſomme Spring. Overalt kunne Digtere aldrig lære nok af Tonekunſtinere og Malere. I diſſe Kunſter bliver det ret paaſaldende, hvor nødvendigt det er, at gaae huusholderiſt tilværks med Kunſtens Hielpemidler, og hvor meget der kommer an paa paſſende Forhold. Derimod kunne viſnok hine Kunſtinere med Taknemmelighed modtage af os den poetiſke Uafhængighed, og den indre Aand i enhver Digtning og Dyſindelſe,

i ethvert ægte Kunstværk ialmindelighed. De skulde være mere poetiske, og vi mere musikalske og maleriske — begge efter vor Kunsts Biiis og Maade. Stoffet er, ikke Kunstens Formaal; Udførelsen er det. Du vil selv erfare, hvilke Sange ville lyffes dig bedst, vist de, hvis Gienstande ere dig bedst bekiendte og meest nærværende. Derfor kan man sige, at Poesien ganske beroer paa Erfaring. Jeg veed med mig selv, at i mine yngre Aar var ingen Gienstand saa langt borte eller saa ubekiendt for mig, at jeg ikke allerhelst skulde besynge den. Hvad blev det? en tom, jammerlig Drøbdunst, uden en Gnist af sand Poesie. Derfor er ogsaa et Eventyr en meget vanskelig Opgave, og sjelden vil en ung Digter løse den goet.

Jeg ønskede gjerne at høre et af dig, sagde Henrik. De saa, som jeg har hørt, have fornøiet mig ubestrikelig, hvor ubetydelige de end maaaskee være.

Jeg vil laften opfylde dit Ønske. Jeg erindrer eet, som jeg forfattede, da jeg end-

nu var temmelig ung, og deraf bærer det ogsaa tydelige Spor, imidlertid vil det derfor maaskee være dig saa meget lærerigere, og minde dig om mangt af hvad jeg har sagt dig.*)

Sproget, sagde Henrik, er virkelig en lille Verden i Tegn og Toner. Saaledes som Mennesket behersker det, ønskede han gierne at beherske hele Verden, og at kunne udtrykke sig frit deri. Og netop i den Fryd, at kunne aabenbare for Verden, hvad der ligger udenfor den, at kunne gøre det, som egentlig er vor Tilværelses oprindelige Drift, ligger Poesiens Udspring.

Det er ret slemt, sagde Klingsohr, at Poesien har et særskilt Navn, og at Digterne udgøre en særskilt Klasse. Der er intet

*) Det her omtalte Digt er det Eventyr, som udgør dette Skriffs 9de Kapitel, men som i Oversættelsen er udeladt. Mere besangaaende i Fortællen.

færffilt veri. Den er den menneffelige
 Aands eiendommelige Handlemaade. Dig-
 ter og tragter ikke ethvert Menneffe i hvert
 Minut? — Mathilde traadte just ind i
 Værelset, som Klingsohr sagde: Man see
 kun hen til Kierlighed. Intetsteds bliver
 vel Poesiens Nødvendighed for Menneffes-
 dens Existence saa klar som i den. Kierlighe-
 den er sin, kun Poesien kan tale for den.
 Eller Kierlighed selv er ikke andet, end den
 høieste Naturpoesie. Dog jeg vil ikke sige
 dig Ting, som du veed bedre, end jeg.

Du er jo Kierlighedens Fader, sagde
 Henrik, idet han omfavnede Mathilde, og
 begge kysfede hans Haand.

Klingsohr omfavnede dem og gik ud.
 Niere Mathilde, sagde Henrik efter et langt
 Kys, det er mig som en Drøm, at du er
 min, men endnu underligere synes det mig,
 at du ikke altid har været det. Jeg synes,
 sagde Mathilde, at jeg har kiendt dig fra
 umindelige Tider af. — Kan du da elske
 mig? — Jeg veed ikke hvad Elskov er, men

det kan jeg sige dig, at det forekommer mig som om jeg nu først begyndte at leve, og at jeg holder saa meget af dig, at jeg gierne vilde døe strax for dig. — Min Mathilde, først nu søler jeg, hvad det vil sige, at være u dødelig. — Kiere Henrik, hvor uendelig god er du, hvilken herlig Aand taler ud af dig. Jeg er en stakkels ubetydelig Pige. — Hvor dybt du beskæmmer mig! jeg er dog blot ved dig, hvad jeg er. Uden dig var jeg intet. Hvad er en Aand uden Himmel, og du er den Himmel, som bærer og opholder mig. — Hvilken salig Skabning var jeg, hvis du vilde være saa tro som min Fader. Min Moder døde kort efter min Fødsel; min Fader begravde hende endnu næsten hver Dag. — Jeg fortjener det ikke, men gid jeg maatte være lykkeligere, end han. — Jeg vilde meget gierne leve ret længe ved din Side, Kiere Henrik. Jeg bliver vist meget bedre ved dig. — Ak! Mathilde, ikke engang Døden skal adskille os. — Nei Henrik hvor jeg er, vil du være. — Ja hvor du er, Mathilde, vil jeg evig være. — Jeg begriber intet af Evigheden, men jeg tænker, det

maa være Evigheden, det som jeg føler, naar jeg tænker paa dig. — Ja Mathilde, vi ere evige, thi vi elske hinanden. — Du kan ikke troe, min Elskede, hvor inderlig jeg idag morges, da vi kom hjem, nedknælede for den himmelske Moders Billede, hvor usigelig jeg har bedet til hende. Jeg henflød i Taarer. Det forekom mig, som om hun smilede til mig. Nu veed jeg først hvad Taknemmelighed er. — O Elskede, Himlen har givet mig dig til Tilbedelse. Jeg tilbeder dig. Du er den Helgeninde, som bringer mine Bønner for Gud, ved hvem han aabenbarer sig for mig, og ved hvem han kundgør mig sin Kierligheds Fylde. Hvad er Religiøsen andet end en uendelig Forstaaelse, en evig Forening af elskende Hjertes? Hvor to ere forsamlede, er han jo iblandt dem. Jeg har evig noget at indaande ved dig; mit Byst vil aldrig ophøre at drage dig ind i sig. Du er den guddommelige Herlighed, det evige Liv i den yndigste Skikkelse. — Al, Henrik! du veed Rosernes Skiebne; vil du ogsaa trykke de visne Læber, de blege Kinder med Omhed til dine Læber?

Bille Sporene af en tiltagende Alder, ikke
 tillige være den forbigangne Kierligheds
 Spor? — D, kunde du see igiennem mine
 Nine ind i min Siel, men du elsker og saa
 troer du mig ogsaa. Jeg kan ikke forstaae
 hvad man siger om Skionhedens Forgæng-
 elighed. D! den er for mig ubiisnelig. Det
 som saa uadstillelig hendrager mig til dig,
 som har opvaakt en evig Tilbøielighed hos
 mig, det er ikke fra denne Tid allene. Kun-
 de du blot see, hvorledes du viser dig for
 mig, hvilket forunderligt Billede der gi-
 nemtrænger dit Udoortes, og overalt lyser
 mig imøde, saa vilde du ikke frygte nogen
 Alder. Din jordiske Skikkelse er kun en
 Skygge af dette Billede. De jordiske Kræf-
 ter arbeide og fremvælde for at holde det fast,
 men Naturen er endnu umoden; Billebet er
 et evigt Grundbillede, en Deel af den ube-
 fiendte hellige Verden. — Jeg forstaaer dig,
 fiere Henrik, thi jeg seer noget Eignende,
 naar jeg betragter dig. — Ja Mathilde, den
 høiere Verden er os nærmere, end vi sæd-
 vanlig tænke. Allerede her leve vi i den, og
 vi see den paa det inderligste sammenvævet

med den jordiske Natur. — Du vil endnu aabenbare mig herlige Ting, du Elskede. — O Mathilde, fra dig allene udgaaer min Spaadoms gave. Alt hvad jeg har er jo dit; din Kierlighed vil føre mig ind i Livets Helligdomme, ind i Sielens Allerhel- ligste; du vil begeistre mig til de høieste Anskuelser. Hvo veed, om ikke vor Kier- lighed engang bliver til Flammevinger, som hæve os i Beiret, og hembære os til vort himmelske Hiem, endnu førend Alderdom og Død naaer os. Er det ikke allerede et Underværk, at du er min, at jeg holder dig i mine Arme, at du elsker mig og evig vil være min? — Ogsaa mig er nu alt troligt, og jeg føler jo saa tydelig din lille Flamme lue i mit Indre; hvo veed om den ikke forklarar os, og efterhaanden opløser de jordiske Baaend. Sig mig blot, Henrik, om du ogsaa allerede har den grændseløse Tillid til mig, som jeg har til dig. End- nu aldrig har jeg følt noget saadant, selv ikke for min Fader, som jeg dog elsker saa uendeligt. — Kiere Mathilde, det pincer mig ordentlig, at jeg ikke paa engang kan

fige dig alt, at jeg ikke strax paa engang kan hengive dig mit hele Hierte. Det er ogsaa første Gang i mit Liv, at jeg er ganske aabenhiertig. Ingen Tanke, ingen Følelse kan jeg have hemmelig for dig; du maa vide alt. Mit hele Væsen skal blande sig med dit. Kun den grændseløseste Hengivelse kan opfylde min Kierligheds Forbringer til sig selv. Deri bestaaer den jo. Den er jo en hemmelighedsfuld Sammenflyden af vor hemmeligste og eiendommeligste Tilværelse. — Henrik, saaledes kunne endnu aldrig to Mennesker have elsket hinanden. — Det kan jeg heller ikke troe. Der gaves jo endnu ingen Mathilde. — Heller ingen Henrik. — Ak! sværg mig endnu engang, at du evig er min; Kierlighed er en uendelig Gientagelse. — Ja Henrik, jeg sværger evig at være din ved min gode Moders usynlige Nærværelse. — Jeg sværger evig at være din, Mathilde, saa sandt som Kierlighed er Guds Nærværelse hos os. En lang Omfavnelse, utallige Kysse beseglede det salige Pares evige Forbindelse.

R e t t e l s e r.

Side 12 sidste L. læs Skiebne.

— 18 første L. am læs om.

— 196 — 2. læs varme.

